

நேடவும் விமர்சனங்களும்

Dolan D.

இ. ஜீவகாரண்யன்

இ. ஜீவகாருண்யன்

யாழ்ப்பாணம்
ஊராகாவற்றுறையிலுள்ள
பருத்தியடைப்பு என்னும்
கிராமத்தில் 14.08.1945இல்
பிறந்தார். தந்தை பெயர்
இராமமீயா, தாயார் பெயர்
செல்லமுத்து. 1979இல்
திருமணம். மனைவி
அனபுமலர்; திருமதி கங்கா
முருகழகன், திருமதி யமுனா
ரேணுகரன் ஆகிய புதல்வியா
ள்ளனர். பேராதனைப்
பல்கலைக் கழகத்தில் கற்று
1968இல் இளம் கலைமாணி
பட்டம் பெற்றார். அரசாங்க
எழுதுவினர்கள் சேவையில்
1968 – 1990வரை பணியாற்றி
ஒய்வுபெற்றுள்ளார். கவிதை,
சிறுகதை, கட்டுரை என,
பலவேறு இதழ்களில் எழுதி
யுள்ளார்; ‘பூரணி’, ‘அலை’
ஆகிய சிற்றிதழ்களின்
ஆசிரியர் குழுவில்
செயல்பட்டுள்ளார்.
பேராதனைப் பல்கலைக்கழக
மாணவர்களின் சிறுகதை
களைக் கொண்ட ‘யுகம்’
(1968) நூலின் தொகுப்பாசிரியர்;
ஆங்கிலக் கவிதைகளின்
நயப்பு நாலான A Quest
Through Poems 2001இல்
வெளிவந்துள்ளது. தறபோது
மனைவியின் ஊரான
வட்டுக்கோட்டையில்
வாழ்ந்துவருகிறார்.

இ. ஜீவகாருண்யன்

தேடலும் விமர்சனங்களும் . . .

காலச்கவடு பதிப்பகம்

விலை ரூ.175

தேடலும் விமர்சனங்களும்... • கவிதை, சிறுகதை, கட்டுரை, கடிதங்கள் • ஆசிரியர் : இ.ஜீவகாருண்யன் • © இ.ஜீவகாருண்யன் • முதல் பதிப்பு: ஜூன் 2009 • இணைந்து வெளியிடுவோர் : தமிழியல், வண்டன்; காலச்சுவடு பதிப்பகம், 669 கே.பி.சாலை, நாகர்கோவில் 629 001 • தொலைபேசி: 91-4652-278525 • தொலைநகல்: 91-4652-231160 • மின்னஞ்சல்: kalachuvadu@sancharnet.in • அச்சக்கோப்பு: ஜெயந்த சென்றர், யாழ்ப்பாணம் • அட்டை அச்சாக்கம்: பிரின்ட் ஸ்பெஷா விட்டாஸ், சென்னை 600 014 • அச்சாக்கம்: சென்னை மைக்ரோ பிரின்ட் (பி) லிமிடெட், சென்னை 600 029.

Tetalum vimarcanankalum . . . • Poems, Short Stories, Articles and Letters • Author: R. Jeevakarunyan • © R. Jeevakarunyan • Language: Tamil • First Edition: June 2009 • Size: Demy 1 x 8 • Paper: 24 kg maplitho • Pages: xvi+192 • Copies: 1000 • Jointly Published by Tamiliyal, 27-B High Street, Plaistow, London E13 0AD, UK, Phone: 44 208 472 8323, email: info@tamiliyal.org.uk and Kalachuvadu Pathippagam, 669 K.P. Road, Nagercoil 629 001, India. Phone: 91-4652 - 278525, Fax: 91-4652 - 231160, e-mail: kalachuvadu@sancharnet.in • Typesetting: Jeyanth Centre, Jaffna • Wrapper Printed at Print Specialities, Chennai 600 014 • Printed at Chennai Micro Print (P) Ltd., Chennai 600 029 • Rs.175.

Selling Rights: Sudarsan Book Processors and Distributors, 669 K.P. Road, Nagercoil 629 001, Phone: 91-4652 - 278525, Fax: 91-4652 - 231160, E-mail: sbpd669@gmail.com

ISBN 978 - 81 - 89945 - 43 - 5

6/2009/S.No.257, kcp 408, 24 (1) 1000

கன்டா வரம்

காராளாசிருகம் ஜெயபாலன்
விருமதி சிவமலர் ஜெயபாலன்

பிரியந்தன
மிதுஸன்
கணிதா

ஆகிமோருக்கு ..

உள்ளே . . .

1. பதிப்புரை	x
2. என்னைப் பற்றி . . .	xi
3. தேடல்	1
4. அக்னிக் குஞ்சு	3
5. ஆனால் . . .	6
6. கலைத்துவம்	16
7. ஆக்கிரமிப்பு	17
8. புரியவில்லை	19
9. ஒருநாள் பொழுது	25
10. ஊடல்	26
11. முட்டு	26
12. நடுப்பகலில் இருட்டு	28
13. நெகிழ்வு	29
14. மரணத்துள் வாழ்வோம் கவிதைத் தொகுதிபற்றிச் சில கருத்துகள்	31
15. வெங்கட் சாமிநாதனின் 'பாலையும் வாழையும்': சில குறிப்புகள்	43
16. வசைபாடுவதும் விமர்சனமா?	52
17. பதிவுகள்	60
18. சுந்தர ராமசாமி: போலிகளின் எதிரி; காலத்தின் நண்பன்!	65
19. ச. வில்வரத்தினம்: வாழ்வனுபவம் கவிதையாக	78
20. அ. யேசுராசாவின் படைப்புலகம்	92
21. வெங்கட் சாமிநாதனுடன் ஒரு சந்திப்பு	98

22. என் நினைவில் ஏ.ஜே.	102
23. அடிமன உந்தல்	106
24. சமுத்து நவீன இலக்கிய விமர்சனம்: ஆழ்நோக்கிற்கான ஆரம்பக் குறிப்புகள்...	111
25. சிருஷ்டி	115
26. சிலுவை	116
27. இறக்கை முளைத்த கறையான்கள்	117
28. தேடல் - 2	118
29. விஞ்ஞான நோக்கில்...	119
30. இடுக்கியினுள்...	120
31. பின் நவீனத்துவம் என் பார்வையில்...	121
32. திரித்துவம்	122
33. கறுத்த நாய்	123
34. வானம்	123
35. தொடுகை	124
36. பிழைக்கத் தெரிந்தவர்கள்	124
37. புதிரான சமன்பாடு	126
38. சாத்தானின் வேதம்	127
39. உந்துதல்	128
40. வாழ்வூற்று	129
41. தேடல் - 3	129
42. காலமும் வெளியும்	131
43. விதி	139
44. பணி	142
45. வீரகேசரி ஸ்தாபனத்தின் இலக்கியப் பணி...!	150
46. வாழ்க்கையைத் தொலைத்தல், தேடல், பிரக்ஞாயாம் இருத்தல்...	153
47. பின்னினைப்பு	
மு. தளையசிங்கத்தின் கடிதம்	179
மு. பொன்னம்பலத்தின் கடிதம்	183
சந்தர் ராமசாமியின் கடிதங்கள்	184

பாப்புரை

பல்வகைமை நூல்களை வெளியிட்டுவரும் 'தமிழியல்' வெளியீடாகத் தற்போது இ. ஜீவகாருண்யனின் 'தேடலும் விமர்சனங்களும்...' வருகிறது.

குறித்ததொரு வகைக்குள் அடங்காது - கவிதை, கவிதை போன்ற வடிவின்தான் சிந்தனைப் பொறிகள், சிறுகதைகள், உண்மைச் சூழலின் உணர்வுச் சிறுபதிவுகள், இரசனைக் குறிப்புகள், எதிர்வினைகள், நூல் விமர்சனம், ஆளுமைகள்பற்றிய மதிப்பீடுகள், கடிதங்கள் முதலியவற்றின் திரட்டாக இது அமைகிறது.

மு. தளையசிங்கத்தின் சிந்தனைகளாலும் செயல்களாலும் மிகவும் ஈர்க்கப்பட்டவராயினும், "நான் நானா கவே இருக்க எப்போதும் விரும்புகிறேன்" என்று கூறுபவர் ஜீவகாருண்யன். தனிமனிதன், சமூகம், இயற்கை, பிரபஞ்சம் பற்றிய விசாரத்திலும் மற்றும் இலக்கியச் சூழல் - ஆளுமைகள் பற்றிய பதிவுகளிலும் தனக்கேயுரிய தனிப்பார்வைகளை அவர் வெளிப்படுத்துகிறார். இவை, எவரினதும் பரிசீலனைக் குரிய முன்வைப்புகளே! விமர்சன உரையாடலை அவாவுபவராக அவர் இருக்கிறார்.

'பூரணி', 'அலை' ஆகிய முக்கிய சமூத்துச் சிற்றிதழ் களின் ஆசிரியர் குழுவில் இருந்திருந்தாலும், அவ்வாப்போது இலக்கிய ஆக்கங்களை வெளிப்படுத்தினாலும், இன்றும் அதிகம் அறியப்படாதவராகவே உள்ள ஆளுமையிக்க ஒருவரை வெளிச்சத்துக்குக் கொண்டுவருவதில், தமிழியல் லுக்குத் திருப்தியே!

தமிழியல்

என்னைப் பற்றி...

“உயிரே போயினும்
உண்மையாக வாழ்வதை விட்டுவிடாதே.”

இது என் தந்தை, அமரர் க. இராமையா, என் சிறுவயதில் தந்த தீட்சை. என்னால் இதை முழுமையாகக் கடைபிடிக்க முடியாவிட்டாலும் கடைபிடிக்க வேண்டும் என்ற உந்துதல் எப்போதும் இருந்துகொண்டேயிருக்கிறது. ‘உண்மை’ என்பது பார்த்ததைக் கேட்டதைத் திருப்பி ஒப்புவிப்பது அல்ல; ஒழுக்கக் கோட்பாடுகளைப் பின்பற்றுவதும் அல்ல. அது தேடத்தே அகன்று ஆழச்செல்வது; சுத்தியம். இறைவன் என்று அதற்கு இன்னொரு பெயரும் உண்டு. முது சொல்வார்:

“அன்பு அறிவு உண்மை
அவையே எம்முள் இறைவன்
பிரபஞ்சமே எமது கோயில்
போது வாழ்க்கையே
எமது தொழுகை” என்று.

என் இளமைப் பராயத்தில் என்னில் முதல் பாதிப்பை ஏற்படுத்தியவர், கரம்பொன் மேற்கைச் சேர்ந்த ஆசிரியர் ஆ. சபாராத்தினம் அவர்கள். மகாத்மா காந்தி, அரவிந்தர், ரோஸ்ரோஸ், ரமணர், பாரதி, விவேகானந்தர், ராமகிருஷ்ணர் போன்று இன்னும் என்னோடு வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் மகான்களோடு தொடர்பை ஏற்படுத்தித் தந்தவர்; மகாபாரதம், இராமாயணம் போன்ற நூல்களை வாசிக்கத் தூண்டியவர். எனது முதற் சிறுக்கதையான ‘ஏட்டுச் சுரைக்காய்’, கொழும்பி விருந்து திருச். சிவசாமி என்பவரை ஆசிரியராகக் கொண்டு வெளிவந்த ‘வானம்பாடி’ என்ற சஞ்சிகையில், 1960ஆம் ஆண்டு

வெளிவந்தது. 1963 – 1964களில் ‘அல்லி’ என்ற கையெழுத்துப் பத்திரிகையை ஆறு இதழ்கள் வரை (கடைசி இரண்டு இதழ்கள் கல்லச்சில்) நடத்தினேன். அதோல்தத்தில் கலா பரமேஸ்வரனைச் செயலாளராகக் கொண்டு செயற்பட்ட யாழ். இளம் எழுத்தாளர் சங்கத்தில் அங்கத்தவரானேன். அதனால், ஈழத்தின் பல எழுத்தாளர்களுடன் பரிச்சயமும், இலக்கியம் பற்றிய ஆரம்பப் புரிந்துணர்வும் ஏற்பட்டன. 1964இல் செங்கை ஆழியான்) க. குணராசாவுடன் தொடர்பு ஏற்பட்டது. முதலில் அவர் எனது புவியியல் ஆசிரியராகவும், பின்னர் பல்கலைக்கழக விரிவுரையாளராகவும் இருந்தார். பேராதனைப் பல்கலைக்கழக மாணவர்களின் ‘யுகம்’ என்ற சிறுக்கைத் தொகுப்பொன்றைத் தொகுப்பாசிரியராக இருந்து, அவர் உதவியோடு வெளிக்கொண்டுவந்தேன். பல்கலைக் கழகத்தில், என் வாழ்க்கையின் திசையைமாற்றிய முக்கியமான ஒருவரைச் சந்தித்தேன். அவர்தான் மு. பொன்னம்பலம். அவரது கருத்துகளாலும் சிந்தனைப்போக்காலும் பாதிப்புற்று, புதுவழியில் சிந்திக்கத் தலைப்பட்டேன். எனகே மகாலிங்கமும் என் சமகாலப் பட்டதாரி மாணவர்.

மு.பொ.வினாடாக மு. தளையசிங்கத்துடன் தொடர்பு ஏற்பட்டது. மு. தளையசிங்கத்தை 1970ஆம் ஆண்டு, முதன் முதலில் சந்தித்தேன். முதல் சந்திப்பின் போதே பிரமித்துப் போனேன். உண்மையும் உறுதியும் வீரமும் கொண்ட அப்படியான ஒருவர் ‘மனித வடிவில்’ இருக்கமுடியுமா என்ற வியப்பு ஏற்பட்டது. கண்களிலே ஒளி, பேச்சிலே திட்சன்யம், கருத்துகளில் தெளிவு, முகத்திலே ஒஞ் பிரகாசம். இந்த உலகில் எதையோ சாதிக்கப் பிறந்தவராய் என்னுள் பிரமாண்டத் தோற்றத்தை எழுப்பினார், என் முதல் சந்திப்பிலேயே. அவரைப் பற்றி, சந்தர ராமசாமிக்கு நான் எழுதிய கடிதம் ஒன்றில் பின்வருமாறு குறிப்பிட்டேன்: “நான் முதன்முதலில் சந்தித்த உண்மையான மனிதன் மு. தளையசிங்கம். நான் இன்று வரை சந்தித்த உண்மையான மனிதனும் அவர்தான். இன்னுமொருவரைத் தேடிக்கொண்டிருக்கிறேன்; அவர் கிடைப்பாரா?” நான் தேடிக்கொண்டிருந்த இன்னொருவர் சந்தர ராமசாமி. மு.த.வுக்குப் பின்னர் என்னை மிகவும் கவர்ந்த எழுத்தாளரான சந்தர ராமசாமி யின் எழுத்தில் காணப்படும் உண்மைத்தன்மை என்னை ஈர்க்கிறது.

பல்கலைக்கழகப் படிப்பு முடிந்து கொழும்பில் வேலைக் கமர்ந்தபோது, ‘பூரணி’ ஆசிரியர் குழுவில் ஒருவரானேன். அக்காலத்தில் என.கே. மகாலிங்கமும் மு. நேமிநாதனும் என்னில் காட்டிய அக்கறையும் அன் பும் மறக்கமுடியாதவை.

இதோல்தில் அமரர் சு.வில்வ ரத்தினத்தின் பரிச்சயமும் மு.த.வினாடாகக் கிட்டியது. மிக நெருங்கிய நண்பராக, மனந்திறந்து உரையாடுபவராக, ஒத்த நோக்குடையவராக இருந்து என் வளர்ச்சியில் அக்கறைகாட்டியவர் அவர். இதோல்தில் 'கொழும்பு' கலை இலக்கிய நண்பர் கழகத்தில் உறுப்பினராகவும் சேர்ந்துகொண்டேன். அக்கழகத்தில் திவிரமாகச் செயற்பட்டு, எனக்கு உற்சாகமும் ஆதரவும் தந்த மாவை நித்தியானந்தன் ஞாபகமும். அமரர் நெல்லை க.பேரன் ஞாபகமும் இன்னும் என் நெஞ்சில் பசுமையாக உள்ளன. 'பூரணி' நின்றுபோக, 'அலை' ஆசிரியர் குழுவில் சேர்ந்து, ஆறு இதழ்களவரை இயங்கினேன்.

நான் எழுத்தாளனாகவோ, சிந்தனையாளனாகவோ, வழிகாட்டியாகவோ அல்லது வேறு எதுவுமாகவோ ஆக விரும்பியதில்லை. நான் நாளாகவே இருக்க எப்போதும் விரும்புகிறேன். எந்த அடையும் எனக்கு முன்னாலோ பின்னாலோ இருப்பதில் எனக்கு உகப்பு இல்லை. அவ்வப்போது எனக்குத் தோன்றும் என்னங்களையும் உணர்வு களையும் யாரோடாவது பகிர்ந்துகொள்ளும் அவாவின் உந்துதலே என் எழுத்துகள். இத்தொகுப்பில் கலிதை போன்ற வடிவில் இருப்பவை, கவிதைகள் அல்ல. அவற்றிற்கு யேசுராசா இட்ட பெயர் 'சிந்தனைப் பொறி கள்'. எனக்கும் அது பொருத்தமாகவே படுகிறது. கையெழுத்துப் பிரதிகளாக இருந்தபோது அவற்றை வாசித்து, ஆக்கஸ்ருவமான கருத்துகளை முன் வைத்தவர் யேசுராசா. அவை பிரதிகளைச் செப்பனிட எனக்கு உதவின.

பல்கலைக்கழகப் பட்டதாரியான நான், கடைசி வரை அரசாங்க சேவையில் எழுதுவினைஞாக இருந்து, 1990-ஆம் ஆண்டில், 45ஆவது வயதில், ஓய்வுபெற்றேன். பின்னர் பகுதிநேர ஆங்கில ஆசிரியராக 2003வரை கடமையாற்றினேன். என் மனைவியின் பெயர் அன்பு மலர். எனக்கு இரண்டு பெண் பிள்ளைகள்; இரட்டடையர்கள். திருமதி கங்கா முருகழகன் பிரான்சிலும், திருமதி யழுனா ரேணுகரன் நோர்வேயிலும் உள்ளனர். எனது செல்லப் பேரன் செல்வன் ரேணுகரன் சஞ்ஜீவ்க்கு இப்போது வயது இரண்டு.

நான் சந்தித்த வேறு முக்கியமான இருவர்பற்றி இன்னும் சொல்லவில்லை. ஒருவர் அ.யேசுராசா. 1968ஆம் ஆண்டிலேயே அவரை நான் முதன்முதலில் சந்தித்தேன். அவர் கலை இலக்கியத்துக்காகத் தன்னை அரப்பணித்து வாழ்பவர். என் வளர்ச்சியில் அக்கறைகாட்டி வருபவர்; இந்நால் வெளி

வருவதற்குப் பலவகையிலும் முன்னிறு - பிரதியைச் செப்பனி டூம், நாலின் வடிவமைப்பை நிர்ணயித்தும், அச்சப்படிகளைத் திருத்தியும் - உழைத்தவர். அவருக்கு என் நன்றிகள். அடுத்த நண்பர், இ. பத்மநாப ஐயர். இவங்கையிலிருந்தபோது, எழுத வேண்டும் என்று என்னைச் சதா தூண்டிக்கொண்டிருந்தவர். தமிழ் இலக்கியத்துக்கு, குறிப்பாக ஸழத்தமிழ் இலக்கியத்துக்கு அவர் செய்துவரும் சேவை பிரம்மாண்டமானது. கலை இலக்கியத்துக்காகவே சதா இயங்கிக்கொண்டிருப்பவர். அவரோடு சேர்ந்து நண்பர்கள் மு. புஷ்பராஜனும் மு. நேமிநாதனும் இந்நால் வெளியீட்டுக் கால செவையைப் பொறுப்பேற்றுள்ளனர். அவர்களுக்கு என் நன்றிகள். என் இலக்கிய முயற்சியில் சதா அக்கறை கொண்டு என்னை ஊக்கி வருகிற நண்பர்கள் இரா. சிவச் சந்திரன், பா. அகிலன், நிலாந்தன், குபபிழுான் ஐ. சண்முகன் ஆகியோரையும் இவ்விடத்தில் நினைவுகொள்கிறேன்.

எனது முதல் சிறுக்கதை 'ஏட்டுச் சுறைக்காய்' 'வானம்பாடி' என்ற இவங்கைச் சஞ்சிகையில் வெளிவந்தது என்று குறிப்பிட்டேன். அதைத் தொடர்ந்து கட்டுரைகள், கவிதைகள், சிறுக்கதைகள் போன்றன 'கலைச்செல்லி', 'தேனருவி', 'மல்லிகை', 'இளங்கதீர்', 'இந்து தர்மம்', 'சுதந்திரன்' முதலியவற்றில் வெளிவந்தன. 'பூரணி'யில் வெளிவந்த 'ஒரு விமர்சனம்' (க.கைலாசபதி), மு. தளையசிங்கம் பற்றியது, 'திசை'யில் வெளிவந்த 'ஜே. கிருஷ்ணமூர்த்தி ஒரு நோக்கு', 'ஜே. கிருஷ்ண மூர்த்தியும் அவரது தனிவழியும்', 'மேற்கோள்களும் சுய சிந்தனையும்' கட்டுரைகள் விரித்து எழுதப்பட வேண்டியிருப்பதால், இந்நாலில் சேர்த்துக்கொள்ளப்பட வில்லை. இந்நாலில் உள்ள ஆக்கங்களினதும் கட்டுரைகளினதும் பிரசரா விபரங்கள் அவற்றின் அடியில் தரப்பட்டுள்ளன. பிரசராமானவைகளில், அவசியம் நோக்கிச் சில சிறு திருத்தங்களைச் செய்துள்ளேன். எனது புனைபெயர்கள் இமையவன், கங்கா - யழுனா.

இவ்வளவும் நான் இதுவரை கடந்துவந்த பாதை. என் வாழவனுபவம்தான் என் சொத்து. மனத்துள் ஊட்டிற்கும் - அதனுள் இறங்கி இயங்கும் - பலவேறு பிரபஞ்ச சக்திகளின் இயக்கமும், ஞாபகத் தொகுப்பும், 'சுயம்' என்ற ஆளுமையும் தான் எம் இருப்புக்கு அர்த்தம் தருவன. கருவிலே திருவுடையார் என்பர். எங்கள் மரபனுவில் எங்கள் ஆற்றல்கள் பொதிந்துள்ளன என்பர். எம் ஆற்றல்கள் பிறப்புப் பிறப்பாகப் பரிணாமம் பெற்றவை என்பர்; சின்னதாகச் சிறுவயதில் தெரியும் ஆற்றல் நாம் வளர் வளர் வளர்ந்துகொண்டே வருகிறது. வரலாற்றிலே வியப்படையும் ஆளுமைகள் எல்லாம் 'கரு'விலே திருவைக் கொண்டவாகள். அவர்கள் 'திரு'

பிரம்மாண்டமாய் ஆனதற்குப் புறச்சூழல் உதவியிருக்கிறது; புறச்சூழலே அவர்களை உருவாக்கவில்லை. என் 'திரு' சிறியது; அதனாலே என் வெளிப்பாடும். இன்னும் சில நூல்கள் எழுத வேண்டும் என்பது என் ஆசை. உடனடி யாகவே 'மு. தளையசிங்கம் - ஒரு நோக்கு' என்ற எனது அடுத்த நூலை எழுதத்தொடங்க வேண்டும் என்றும் எண்ணிக்கொண்டிருக்கிறேன்.

இந்நூலை இணைந்து வெளியிடும் 'தமிழியல்' - 'காலச்சவடு பதிப்பகம்' ஆகிய நிறுவனங்களுக்கு என் நன்றி.

கண்ணகி அம்மன் கோவிலடி
வட்டு மேற்கு
வட்டுக்கோட்டை
இலங்கை.
வைகாசி 2008

இ. ஜீவகாருண்யன்

தோல்

ஏனோ பிறந்துள்ளோம்?
ஏன் பிறந்தோம்? ஏன் பிறந்தோம்?

வானம் இருண்டு வரிவரியாய் மழை பொழிய
பேரருவி ஆறாய்ப் பெருகிவந்து ஊடறுக்க
அரிப்பு -

கொண்டுபோய் ஓரிடத்தில் குவிப்பு நன்றெபற
பின்னும் முன்
முன்னும் பின்
கால்கள் தள்ளாடி
நடைபயில
நடைதளர
வந்தவழி தெரியாது
போகும்வழி புரியாது
புறப்பட்டோம் போக்கினுக்கே.

எதுவும் தெரியவில்லை
எனினும் எழுதுகிறேன்.

காற்று மனைலைக்
கரைதள்ளிக் கடலிற்போய்
சேர்த்து நிறைத்தாலென்
சேராமல் விட்டாலென்?

1

மேடு உடைந்து
மெல்லப்போய்ச் சமதரையாய்
தரையும் கரைந்து
கடலாய்க் கடல் வெளியாய்
வெளியாய் வெளிக்கும்பால்...

ஏனோ பிறந்துள்ளோம்?
ஏன் பிறந்தோம்? ஏன் பிறந்தோம்?

கால வெள்ளம் நீராய்க்
கடவினிலே ஓர் படகாய்
மேலைவழி, கிழவழி
திசைகள் பலப்பலவாய்
எங்கே போகின்றோம்?

நடு இரவில் ஓர் நினைவு
விட்டகையிலே ஓர் கனவு
கனவும் நனவும்
நனவும் கனவும்
நானும் அதுவும்...

2 காலை இருள் பொழுது
ஹரிக்கேன் விளக்கேந்தி
தூல் இருளைத்
துழாவிப் பார்க்கிறேன்.

சாலை தெரிகிறது
சற்றுத் தூரத்தில்
ஓர் கம்பம்
அப்பால் தெரியவில்லை
அது என்ன புரியவில்லை.

வழிநெடுகுப் போகிறதா?
பாதியிலே முடிகிறதா?
நாம் நடந்த தூரம்
நமக்குத் தெரிகிறது;
கால் களைத்து
நடை தளர்ந்து
கண்ணிருட்டிப் போக...

அந்திக் குல்ச

உள் - உள்ளது - *being*

ஆவது *becoming*

Involution - Evolution

வித்து - மரம்

விந்து - மனிதன்

மரபணு...

3

நவீன பகுத்தறிவுவாதம், விஞ்ஞானம் *being* ஜி மறந்துவிட்டது; *becoming* ஜி இறுக்கமாகப் பிடித்துக்கொண்டு அதனையே முழுமையாகக் காட்ட விரும்புகிறது.

'பிரக்ஞஞ்' வாழ்வின் மையம் -

அகமாகவும் புறமாகவும் இருக்கிறது.

அகமாக இருக்கிற 'பிரக்ஞஞ்' மனம்;

புறமாக இருக்கிற 'பிரக்ஞஞ்' பொருள்.

நித்திரையில் ஆழ்கிண்றபோது

இருண்மை மிகக் அகத்திலிருக்கின்றோம்;

விழிப்பில்

பிரக்ஞஞ்யுடைய புறத்துக்கு வருகின்றோம்.

நித்திரையில் இருக்கிறபோது

நாம் இருக்கிறோமா இல்லையா? -

ஸ்ரீ ரமணரின் கேள்வி;
“இருக்கிறோம்” அவரே தந்த பதில்.

விதை மரமாக வளர்வது
உள்ளுறையின் வெளிக்காட்டல்
விந்து மனிதனாக வளர்வது...

ஆழ்துயிலுக்கும் அப்பாலான விந்தில்
பிரபஞ்சத்தின் பரிமாணம்
பரிணாமம்.

நவீன யுகத்தில் எல்லாமே வியாபாரமாகி விட்டது.
புறத்தே நாம் அகத்துக்குரியதைத் தேடத் தேட
இறுதியில் அகத்தையே இழந்துவிடுகிறோம் –
புறமாகி விடுகிறோம்
சடமாகி விடுகிறோம்.

அகத்தின் பிரக்ஞை ஏறாத புறம் சவம் –
முகமற்ற மனிதர்கள்
யந்திரங்கள்
‘கொம்ப்யூற்றர்ஸ்’.

4

பிரபஞ்சம், நமது இருப்பு
அனைத்தும்
புரிய முடியாத –
மிகச் சிக்கலான
கலவைகளினாலானவை.
எனினும் இதன் புதிரை விடுவிக்குமாறு
அதுவே உந்தி நிற்கிறது;
இந்தப் புதிரை விடுவிப்பதிலேயே
வாழ்க்கையும் உருவாகிறது.

புறவிடயங்களை ஆராயும் விஞ்ஞானிகளே
ஒரு எல்லைக்கு அப்பால்
அவை புதிராகவே உள்ளதாக உணர்கிறார்கள்...
காலம் வெளி
அகண்டம் அகாலம்
புறமே அகண்டம்
அவ்வகண்டத்தின் உள்ளுறை அகாலம்.

அகமும் புறமும் இன்னதென்று சொல்ல முடியாத
வகையில்
ஹாடி நிற்பதுதான் வாழ்க்கை.

தேடலும் விமர்சனங்களும்...

ஒவ்வொரு மனிதனுக்கும் அடியாழத்தில்
 தூண்டுதல் இருந்துகொண்டு இயக்குகிறது.
 இந்தத் தூண்டுதலுக்கு இனங்கவே
 அவன் -
 உன்மைக்குச் சார்பாகவும் எதிராகவும்
 வாழ்க்கையை நடத்திக்கொண்டிருக்கிறான் -
 அவனை அறியாமலேயே.

அறியவரும்போது
 அவன் வாழும் சூழலையிட்டும்
 அவன் மனோ நிலை உணர்வுத் தளத்தின்
 அடிப்படையிலும்
 தனிப்பட்டதும், உலக பிரபஞ்சம் தழுவியதுமான
 'சுவதர்மத்தை' இனம் காண்கிறான்;
 தன்னுள் அது பற்றிய கருத்து வடிவத்தையும்
 சிந்தனையையும் தர்க்கப் போக்கையும் வளர்த்தவாறு
 செயலில் இறங்குகிறான் -
 பேருண்மையைத் தேடியவாறு.

சமூக, புறச் சூழ்நிலைகளும்
 அதற்கப்பாலான
 புதிரான வேறு காரணிகளும்
 சாதகமாக அமைகிறபோது
 வெற்றி பெறுகிறான்
 அமையாதபோது
 தோல்வியறுகிறான்.

5

நம் இருப்பைச் சட இருப்பாக மட்டும் காணும் வரை
 நாம் ஒருபோதும் உன்மைக்கு அருகில்
 போகப் போவதில்லை.

இருப்பது வெறும் இருப்புக்காக அல்ல!

●

இனால் . . .

**வாழ்க்கையைத் தத்துவங்களாகப் பார்க்க
முடியாது...**

மார்க்சியம், நவீனத்துவம், பின்நவீனத்துவம்,
'ஸ்ட்ரக்சரலிசம்'

எதுவும் வாழ்க்கையை வரைவிலக்கணப்படுத்தா -
வாழ்க்கை பற்றிய தேடலில் அவை உதவக்
சுடுமாயினும்.

வாழ்க்கை வரையற்றது;
உண்மையும் அப்படியே.

மனம் கொள்ளும் கோணத்திலிருந்து
வாழ்க்கைப் பார்வை உருவாகிறது;
அவனளவில் அந்தப் பார்வைதான்
அவனது இயங்குதளம்,
னாக்க சக்தி,
உந்துதல்.

வரையற்றதிலிருந்து இயங்க முடியாது.
இயங்குதற்கு வரை தேவை.

ஐங்ஸ்ரீனின் சார்புத் தத்துவம்...

இனம்புரியாத காரணத்தினால்
அல்லது காரணங்களினால்

தன்னில் தொடந்குகிற உள்ளியல்பு

குணங்கள் -

அன்பு, இரக்கம், பாசம், பொறாமை, சுயநலம், பால்வேட்கை,
உண்மை நாட்டம் போன்றன
பறத்தோடு உரசிப் பெற்ற அனுபவங்கள்.

சிந்தனை உரசல்
செயல் உரசல்
துன்ப உரசல்
மகிழ்ச்சி உரசல்.

தாங்க முடியாத வறுமைத் துயரில்
வியாதியில் மூப்பில்
இழப்புகளில் தனிமைத் துயரில்
காதல் தோல்வியில்
எத்தனையோ தாக்கங்களுக்கு உட்பட்ட மனம்
உள்ளுறை ஆற்றலை உபயோகித்து
எழுவதுமுண்டு;
தோற்றுப் போவதுமுண்டு.

எல்லா வசதிகளிருந்தும்
ஒன்றுமில்லாத மனிதர்களும் இருக்கிறார்கள்;
குறைந்த வளங்களோடு
சாதனை புரிந்தவர்களும் இருக்கிறார்கள்.

7

மனம்
தனக்குரிய திசையைத் தன்னாவில் கண்டு
வாழ்க்கையை அமைத்துச் செல்கிறது... .

பலவேளாகளில் தடுமாறுகிறது.

உள்ளியல்புகளிலும்
ஆசைகளிலும்
ஞாபகமெனும்
நினைவுந்தல் தடங்களைச்
சுற்றிச் சூழன்று
எம் வாழ்க்கையெனும்
அற்புத வலையை நெய்யும்
தனி மனம்,
பிரபஞ்ச அலை வரிசைஞ்டாக
மற்ற மனங்களோடு தொடர்புறுகிறது.

“ரெவிப்பதி !”

பொதுக் கொள்கைகளும் கோட்பாடுகளும்
வெளிப்புறத் தத்துவ ஈர்ப்புகளினால் மட்டுமல்ல
அகப் பிரக்ஞை அலை வரிசைகளினாலும்
ஆக்கப்படுகின்றன.

மண், மரம், செடி, கொடி, பூச்சி, புழு, விலங்கு, பறவை,
மனிதன்

இன்னோரன்னவற்றை உள்ளடக்கிய
இயற்கையெனும் தானியங்கு இருப்பு -
பிரபஞ்ச வெளியோடும் காலத்தோடும்
தொடர்புற்றிருக்கும் முழுமை
பிரக்ஞை.

தனிமனம், கூட்டுமனம், பிரபஞ்ச மனம்
தனிமனிதன், கூட்டு மனிதன், பிரபஞ்ச மனிதன்
ஆத்மீகக் கூட்டு, பொதுவடைமைக் கூட்டு
கொள்கைக் கூட்டு, சமயக் கூட்டு
இன, மத, சாதிக் கூட்டுகள்
இலக்கியக் கூட்டு
எல்லாம் புறக் கூட்டுகளினால் மட்டுமல்ல,
புதிரான அக அலை வரிசைகளினாலும்
தொடர்புறுகின்றன.

8

புறநடை -
சந்தர்ப்பவாதச் சயநலக் கூட்டு
உள்ளால் இணைக்கப்படாமலேயே
போலியாகக் கூடும் பொய்க் கூட்டு.

எல்லாக் கூட்டுகளுள்ளும் இதுவும் இருந்துகொண்டிருக்கும்.

தனிமனமும் பிரபஞ்ச மனமும்
புரியாத புதிராகத் தொடர்புறுகின்றன
அதனாலேயே மனித உறவுகள் சாத்தியமாகின்றன.

தனித் தீவுகளாக, உதிரிகளாக
இல்லாது போவதற்கு -
இனம் புரியாத வகையில்
உள்ளும் புறமுமாக இணைக்கப்படும்
Web இணைய வலைப்பின்னலே காரணம்.

Birds of a feather flock together.

அகத்துக்கும் புறத்துக்கும் இடைவெளி உள்ளது
சிருஷ்டித் தளத்தில்
பிரக்ஞஞயின் அடித்தளத்தில் ஒன்றேயாயினும்.

கேள்வி -

அகத்தில் தொடங்கிப் புறத்தை ஆள்வதா?
அல்லது
புறத்தில் தொடங்கி
அகத்தை
அதன் பிரதி பிம்பமாகக் காண்பதா?

பழைய ஞானிகள்
உள்ளைப் பார்த்து புறத்தைத் துறக்க முயன்ற
அந்தியர்கள்
புறத்தைப் பார்த்த மார்க்கிய வழி தொடக்கம்
பொருள்சார் தத்துவங்களைனத்தும்
புறத்தின் பிரதிபலிப்பாக அகத்தைக் கண்டன.

ஆத்மீக வழியில் சென்று
வாழ்க்கையை அந்தியமாக்கியவர்கள்
புத்தர், சங்கரர், ரமணர்,
யேசுக் கிறிஸ்து,
ஜே. கிருஷ்ணமூர்த்தி.

9

ஆத்மீக உள்ளுறையை
வாழ்க்கையில் இறக்க முயன்றவர்கள்
ராமகிருஷ்ணர். விவேகானந்தர்,
மகாத்மா காந்தி,
பாரதி,
அரவிந்தர்,
அன்னை தெரேசா,
மு. தலையசிங்கம்
போன்றவர்கள்.

மனித பொதுச் சபாவுமே
புறத்தை நோக்கிய ஈர்ப்பிலேயே
இயங்குகிறது;
சடமாகக் காணும் ஒவ்வொன்றும்
முழு உண்மையாகத் தெரிவதில்
வியப்பில்லை
சடத்தின் உள்ளுறைப் பிரக்ஞஞயைக் காண
அவன் மறுக்கிறான்.

ஜன்ஸீன் சடமும் சக்தியும்
 ஒன்றென நிறுவியபின்
 ஒரு நெகிழ்வு -
 ஒலி ஓளியை அலை வரிசைகளாக
 அனுப்பும்
 நவீன உபகரண உத்திகளோடு கூடிய
 இலத்திரனியல் வளர்ச்சியோடு
 சடத்தின் இறுகிய வரையறை
 சற்று நெகிழ்கிறது.

சடமும் சக்திதான் -
 சக்தியும் சடம்தான்
 உணர்வுகளும் தாபங்களும்
 கவலைகளும் சந்தோஷங்களும்
 பாலுணர்வும் பாசமும்
 உணர்வுகளோடு உந்தியெழும்
 எல்லாமும்
 உயிருணர்வின் சக்தி.

10
 எண்ணங்கள், சிந்தனைகள்
 தத்துவங்கள், கருத்துகள்
 கலைகள், இலக்கியங்கள்
 போன்றவை
 மனோசக்திகள்.

உயர் இலட்சியம், உண்மை வாழ்க்கை
 அர்ப்பணிப்பு, தியாகம்
 உன்னத்தை நோக்கிச் செல்லும்
 இலட்சிய வாதம்
 எல்லாம்
 ஆத்ம சக்திகள்.

உள்ளும் புறமுமாய்
 இவையெல்லாம்
 கலந்ததுதான் வாழ்க்கை.

இந்த சக்திகளில்
 எந்த சக்தியைப் புறக்கணித்தாலும்
 வாழ்க்கை பூரணமற்றுப் போகிறது.

ஆத்ம சக்தியைப்
 புறக்கணித்த வாழ்க்கை

தேடலும் விமர்சனங்களும்...

மிருக வாழ்க்கை
அல்லது
யாந்திரிக வாழ்க்கை.

போக வேண்டிய தூரம் மிக நீண்டது
இயற்கையெனும் அற்புதப் பின்புலத்தில்
மனிதன் எனும் வியத்தகு பிரமிப்பான ஆளுமையின்
அடித்தளப் பிரக்ஞை நோக்கி...

மறுமலர்ச்சியும் பகுத்தறிவும் விஞ்ஞானமும்
அகத்தை மறந்த புறத்திசை நோக்கி
எம்மை
வேகமாக இட்டுச் சென்றுகொண்டிருக்கின்றன.

கைத்தொழில் புரட்சியோடு
கிராமியம் நகரியமாகி
பெருநகரியமாகி
பிரமாண்ட பெளதிக வளங்கள்
நுட்ப உபகரணங்கள்
உடல் நல ஆரோக்கிய மருத்துவக் கண்டுபிடிப்புகள்
போக சாதனங்கள்
இனறைய சுகபோக வாழ்க்கை வசதிகள்
விண்வெளிப் பயணங்கள்
அனைத்தும்
புறப்பார்வை தந்த பெருவெற்றிகள்.

11

ஆனால்...

பொருளியல் நோக்கில்
பூலோக சொர்க்கத்தை எழுப்ப முயன்ற
மார்க்கியம்
சின்னாபின்னப்பட்டுச்
சிதறிக் கிடக்கிறது
சோஷலிஸ் சோவியத் ரஸ்ய ஒன்றியத்தில்.

முதலாளியச் சுரண்டல்
அதற்கான தந்திரோபாயங்கள்
போட்டிகள்
போர் இனப் பூசல்
நாடுகளுக்கிடையிலான பூசல்
அச்சுறுத்தும் அனுயத்தம்
மானுடத்தையே முற்றாகத் துடைத்தழிக்கும்
பாரிய படைக்கலங்கள்

நகர்வுகள்
ஆக்கிரமிப்புகள்.

பாவத்தின் பலன்
சா, நரகம், துயரம், வறுமை, நோய்
புண்ணியத்தின் பலன்
சொர்க்கம், சுகபோகம், வாழ்க்கை வளம்
மகிழ்ச்சி நிறைவு.

ஊழ்.

பாவியர்களையும் புண்ணியர்களையும்
பட்டியலிட்டுப் பார்க்க வேண்டும் போலிருக்கிறது.

உலகத்தில் மிக உச்சமான புண்ணியம் செய்த
நபர் யார் தெரியுமா?

ஜோர்ஜ் புஷ்!

அமெரிக்க ஐனாதிபதியாய்
எல்லா சௌகரியங்களோடும்
சுகபோகங்களோடும்
புகழோடும்
அதிகாரத்தோடும்
வாழ்வதற்கு
என்ன புண்ணியம் செய்திருக்க வேண்டும்...

12

அவர் செய்கிற புண்ணியங்கள்
நாம் அறிந்தவைதான்.

ஐநாயகத்தின் காவலர்
பயங்கரவாதத்தின் எதிரி
எல்லா நாடுகளுக்கும் நல்லொழுக்கத்தைப்
போதிக்கும் போதகர்
சட்டாம்பிள்ளை
உலகத்தில்
அநியாயம் எதுவும் நடக்காமல்
பாதுகாக்கும்
பொலிஸ்காரர்.

அதனால்தான் அவர்
ஸராக்கில் போரை நடத்துகிறார்
மத்திய கிழக்குப் பிரச்சினையுள் தலையையோட்டி

தேடலும் விமர்சனங்களும்...

இஸ்ரேஹுக்கு ஆதரவும் உதவியும்
வழங்குகிறார்;
லெபனானில் குண்டு வீச்சுக்கும்
பலஸ்தீனத்தில் ஜனநாயக ஒழிப்புக்கும்.

தன்னைத் தவிர வேறுயாரும்
அனுகுண்டு வைத்திருப்பது
தர்ம சாஸ்திரங்களின்படி
பிழையென உணர்வதாலேயே
Non Proliferation of Atomic bombs treaty
வலியுறுத்துகிறார்.

சுரானிலும் வடகொரியாவிலும்
அவரது கைப்பிள்ளையான ஐ.நா.வைத்
துணைக்கழைத்து
பொருளாதாரத் தடை.

ஆப்கானில்தான், பாகிஸ்தான், இந்தியா,
நேபாளம், வியட்நாம், சீனா, தாய்வான் –
என

அவரது “அன்புக் கரங்கள்” நீளாத
பிரதேசம்
இந்த உலகத்தில்
எதுவுமில்லை.
எல்லாம் தர்மத்தைக் காக்க,
நியாயத்தை நிலைநிறுத்த,
உண்மையை நிலைநாட்ட.

13

இந்தப் பட்டியலில்
எல்லா ஜனாதிபதிகளும்
பிரதம மந்திரிகளும்
அரசியல்வாதிகளும்
சரண்டல்காரர்களும்
வர்த்தகர்களும்
தேசிய, பலதேசிய வியாபார நிறுவனங்களும்
சும்மா இருந்து சுகபோகம் காணும்
எல்லோரும்
சேர்த்து.

இனிப்
பாவம்செய்தோரின்
பட்டியலைப் பார்ப்போம்...
ஏழைகள், தொழிலாளர்கள்

வாழ்வதற்கு வழியற்ற
அநாதைகள், அகதிகள்,
பஞ்சப் பராரிகள்
இழிசனர், தலித்துகள்
உண்மையாகவும் நேர்மையாகவும்
வாழ முயல்பவர்கள்.

அநியாயத்தையும் அநியாமையையும்
எதிர்ப்பவர்கள்
புண்ணியர்கள் சுகபோகம் அனுபவிக்க
தம்மையேய பலிக் கடாவாக்கிக் கிடப்பவர்கள்.

எங்கோ பிழைக்கிறது
சமயங்களின்
ஊழ், விதி, கர்மா
எல்லாக் கணக்குகளும் !

14

ஐன்நாயகம்,
ஊடக சுதந்திரம்,
மக்கள் நல அரசுகள்
பொதுநலவாயம்
அரசு சார்பற்ற
உள்நாட்டு வெளிநாட்டு நிறுவனங்கள்
எல்லாம் எதை நோக்கிச் சென்றுகொண்டிருக்கின்றன –
உள்ளீட்டற்று.

பழைய சமயங்கள்
புத்தம், கிறிஸ்தவம், இந்து...
போன்றவை கொண்டுவந்த விழுமியங்கள்
உண்மை, நேர்மை, நியாயம்
ஓழுக்கம், தர்மம்
இன்னோரன்ன பல
அப்போதும் சரி
பின்னரும் சரி –
சரியாகவும் பிழையாகவும்
உண்மையாகவும் போலியாகவும்
உபயோகத்தில் இருந்துள்ளன.

இனபியல் வாழவே இறுதி.
Hedonism.
புலன் நுகர்வே வாழவு.
பகுத்தறிவு மட்டுமே துணை.
அறநெறிகள்

தேடலும் விமர்சனங்களும்...

ஓழுக்கக் கோட்பாடுகள்
தர்மம் எல்லாம்
அந்தரத்தில் தொங்குகின்றன -
அத்திவாரமற்று.

புறரீதியான தர்க்கத்துள்
நம்பிக்கைகளையும் விழுமியங்களையும்
கொண்டுவர முடியாது.
பழைய சமயச் சொற்பதங்களை
உண்மை, நேர்மை, நியாயம் போன்ற
கோட்பாடுகளை - துணைக்கிழுத்து
கருத்துரையாடுகின்றனர்
வாழ்க்கையில் கடைபிடிக்காமலேயே
பொருளாய் ஸாபங்களை ஈட்டுதற்கு.

அவற்றை நிறுவுதற்குப் பொருள் பார்வையில்
உண்மையான அடித்தளம் இல்லை.
உண்மை, நியாயம், தர்மம் ஓழுக்கம், அர்ப்பணிப்பு
சுயநலமின்மை போன்றவை

மனத்தாலும்
புத்தியாலும்
பழக்கவழக்கங்களாலும்

வரலாற்றுப் போக்கில் எம்மில் உருவான
கருத்தாக்கங்கள்.
இவை நம் வாழ்க்கைச் சௌகர்யத்துக்காக
நாம் ஏற்படுத்திக்கொண்டவை -
புனிதமானவையோ உள்ளார்ந்த சக்தியடைய
ஆழ்மனக் குறியீடுகளோ அல்ல;
நம் தேவைக்கேற்றவாறு எடுத்துக்கொள்ளவும்
மற்றையபோது
தூக்கி எறியவும் வேண்டியவை.

நீதிமன்றங்களும் சட்டத்து அரணிகளும்
தர்க்கங்களினால்
உண்மையையும் நீதியையும்
நிலைநாட்டுவது போல
வாயளவில் கூறிக்கொள்ளும்
சுயநல் ஸாப் ஒட்டங்களிலேயே
புறத்தின் வெற்றி தங்கியுள்ளது.
அவற்றை உண்மையாகக் கடைபிடிப்பவன்
ஏமாளி
லெளகீக சாமர்த்தியமில்லாதவன்.

புத்திக்கு முதன்மையிடம்
 தந்திரோபாயங்களுக்கு முன்னுரிமை
 நியாயம், நேர்மை, உண்மை
 கறிவேப்பிலையாக உபயோகிக்கப்படும் -
 முன்னவற்றுக்குக் கருவியாக.

பகுத்தறிவு முன்வைக்கும்
 சுதந்திரம், சமத்துவம், சகோதரத்துவம்
 விடுதலை, மனிதாயம், ஊடக சுதந்திரம்
 ஜனநாயகம், மக்கள் உரிமைகள்
 சிறுவர், பெண்கள் உரிமைகள்
 பெண் விடுதலை
 அனைத்தும் புத்தியால் உணர்ந்து
 பிரயோகிக்கப்பட வேண்டியவை
 நம்பிக்கைகள் அல்ல
 புனிதமானவையும் அல்ல

நடைமுறையில் இவையெதுவும் கடைப்பிடிக்கப்
 படுவதாயில்லை.

வழிமுறைகளைக் கூறிக்கொண்டு
 அதற்கு எதிரான திசையிலேயே
 உலகம் சென்றுகொண்டிருக்கிறது.

பகுத்தறிவும்
 விஞ்ஞானத்தின் பிரம்மாண்ட வளர்ச்சியும்
 வியத்தகு கண்டுபிடிப்புகளைச்
 செய்துள்ளன -

ஆனால்...

நலவத்துவம்

இருப்பின் தொடக்கம் புதிர்
 முடிவும் புதிர்.
 இடையில் நிச்சயம் போன்று தோன்றும்
 நிச்சயமின்மை
 கூர்ந்து கவனித்தால் அதுவும் புதிர்.
 புதிரில் புதைந்து புதைந்து போகும் வாழ்க்கை...

நழுவி நழுவிப் போகும் நிச்சயமின்மையை
 நிச்சயம் என்று பிடித்துக்கொண்டால்
 வாழ்க்கை வட்டம் குறுகும்
 விரிக்க வேண்டுமானால்
 புதிரில் புதைந்து புதைந்து
 ஆழம் போக வேண்டும்.

ஆழம் போகப்போக...
 சில அனுமானங்கள்
 சில அனுபவங்கள்
 கடைசியில் அகண்ட தளம்
 அடைய முடியாத பிரமாண்ட வெளி
 பேரனுபவம்.

இனி ஏற முடியாது
 இறங்கிப் படிப்படியாக
 அனுபவங்களோடு கூடிய புதிய வாழ்க்கை -
 நிறைந்த வாழ்க்கை
 உன்னதமான வாழ்க்கை.

எதையும் உதறாது
 எல்லாவற்றையும் ஆக்ம தரிசனத்தில்
 இணைத்து வாழும்
 வாழ்க்கையெனும் கலை!

17

இக்ரீட்பு

நிளம்புகளின் தோல்லை தாங்க முடியவில்லை -
 சதா மொய்த்துக்கொண்டிருக்கின்றன.
 நுளம்புத் திரியையும் மீறி
 நுளம்பு வலையையும் மீறி
 'கணகண'வென்று இரைந்தவாறு
 உடம்பு முழுவதும் மொய்த்துக்
 கடிக்கின்றன
 இரத்தத்தை உறிஞ்சுகின்றன.

நித்திரையும் இல்லை
 நிம்மதியும் இல்லை

நிமிர்ந்து படுத்தாலும்
சரிந்து படுத்தாலும்
தூக்கம் வருகுதில்லை.

நுளம்புகளின் இரைச்சல்
எரிச்சலாக இருக்கிறது
ஆனால்,
இதுவே வாழ்க்கையாகப் போய்விட்டது -
சகிக்க முடியாத தொல்லை.

மூலை முடுக்கு, சந்து பொந்து எங்கும்... ●

புரியல்லை

இவ்வளவு நேரமாக இருந்த எரிச்சல் இப்போது தான் சற்றுத் தணிந்திருக்கிறது. வயிற்றின் உள்ளே புண்ணில் மின்காய்த் தூளைத் தூவினாற்போல் அழுத்தல் - சிதன் கூட்டுக் கொதிக்கும் கொப்புளங்கள் போல் ஒரு வேதனை. சுமார் ஏழு எட்டு மணித்தியாலங்களாக ஏரிவு தாளவில்லை. இவ்வளவு நேரமாக அங்குமிங்குமாகப் புரண்டு, வாய்வரை வந்த அழுகையை மௌனமாக அடக்கி அடக்கி, கண்ணில் தேங்கும் நீரை யாரும் பார்த்துவிடக்கூடாதே என்பதற்காக நாசுக்காகப் புறங்கைகளால் துடைத்துப்பட்ட வேதனை?

என் இந்த ஏரிச்சல்? அவருக்கே தெரியவில்லை. யாருக்கும் எந்தத் தீங்கும் செய்ததாக அவருக்கு நினைவில்லை.

இப்போதும் முற்றாக எரிச்சல் நின்றுவிட்டதாக இல்லை. இவ்வளவு நேரமும் பட்ட வேதனையின் அசதி களைப்பாக இருக்கிறது. புரண்டு புரண்டு, தோள்ளுட்டுகளின் இருபுறமும், இடுப்பு மூட்டுகளிலும் வலியாக இருக்கிறது. காலை மடக்கும் போது இடுப்பில் 'ஒப்பரேசன்' செய்த இடத்தில் குத்தாசிகள் கொண்டு குத்துவதுபோல இருக்கின்றது 'ஐயோ!' என்று வாய்விட்டல்லினால் சற்று ஆறுதலாக இருக்கும். ஆனால், அங்குமிங்குமாக ஆகன் திரிந்துகொண்டிருக்கிறார்களே!

'டாங் - டாங'

ஆஸ்பத்திரி மணி - நோயாளர்களைப் பார்க்கவரும் மக்களை அனுமதித்தது.

காலைச் சாப்பாட்டு வேளை.

அவர் மகன் கடையில் வாங்கிய அப்பத்தைப் பார்சலாகக் கொண்டுவருகிறான். அவனுக்கு வயது பத்து. மூன்று அக்கா மாருக்கு இளையவன். ஒரே ஒரு ஆண் பிள்ளை.

"அப்பா சாப்பிடல்லயா?"

"சரியாப் பசிக்குது. வயிற்றலாம் நல்லா எரியது. என்னைப் பிடிச்சு நிமித்திவிடு" என்கிறார். அவன் தனது பிஞ்சுக் கரங்களால் தள்ளிக் கொடுக்க, தனது வலது கையைப் படுக்கையில் ஊன்றியவாறே எழுகின்றபோது, வயிற்றினுள்ளே எழுகின்ற நோவைப் பற்களால் கடித்து, ஒருவாறு பொறுத்துக்கொண்டு உட்காருகிறார்.

அவன் கொண்டுவந்த அப்பப் பார்சலைப் பிரித்து, படுக்கையின் ஒருபக்கத்தில் வைத்துவிட்டு, அந்த அப்பத் துண்டைப் பியத்து வாய்க்குள் வைக்கக் கையைத் தூக்குகிறார். மார்புக்கு மேலே தூக்க முடியவில்லை. அதற்கு மேலே தூக்க முயன்றால் ஆயிரம் ஊசிகள்கொண்டு குத்துவதுபோல இருந்தது.

"என்னாலே சாப்பிட முடியவில்லை - எனக்கு ஊட்டி விடு."

அவரது பத்து வயது மகன் ஊட்டிவிடுகிறான். கண்ணிலே நீர் தனும்புகிறது.

'எனக்கு ஏன் இந்த நோய்? நான் என்ன பாவம் செய்தேன்? எங்கோ ஒரு புறத்தில் ஒரு சின்னக்கடையை வைத்துக்கொண்டு, ஒருமாதிரி வாழ்க்கையை ஓட்டிப் போன்று பாவமா? இதுவரை ஒரு பிராணியை ஏமாற்றி இருக்கமாட்டேனே' என்று மனம் வெதும்பித் தவிக்கிறார்.

அவர் கடை வைத்து எவ்வளவோ காலத்துக்குப் பின், அவர் கடைக்கு முன்னால் கடைவைத்த சுப்பையா எவ்வளவோ சம்பாதித்துவிட்டான். ஆனால், இவரால் ஒன்றுமே சம்பாதிக்க முடியவில்லை.

அவன் சம்பாதித்த வழி இவருக்கு நன்றாகத் தெரியும். இலா பத்துக்கு மேல் இலாபம் வைத்து, கள்ளக் கணக்கெழுதி, கலப்படம் செய்து, கட்டுப்பாட்டு விலையை மீறி விற்று - எப்படி எப்படியோ மக்களையும் அரசாங்கத்தையும் ஏமாற்றி

எவ்வளவோ சேர்க்க முடிந்தது. ஏனோ, இவரால் முடியவில்லை. ஏமாற்றி, கடவுளை வஞ்சித்து, மனச்சாட்சிக்கு விரோதமாக நடந்துகொண்டால் கடவுள் தண்டிக்கமாட்டாரா? கொடிய சூலை நோய் வந்து அவதிப்பட வேண்டியிருக்காதா? என்று அவர் பலவேளைகளில் நினைத்திருக்கிறார்.

எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக, கடவுள் ஒருவர் இருக்கிறார் என்பதை அவர் உறுதியாக நம்பினார். மனிதர் தான் செய்த குற்றங்களைக் கண்டுபிடித்துத் தண்டனையளிக்காவிட்டாலும் கடவுள் நிச்சயமாகத் தண்டிப்பார் என்பது அவர் நம்பிக்கை. அவர் படித்த சமய நூல்களைல்லாம் அவருக்கு இதையேதான் சொல்லிவைத்தன.

அவரால் நம்பவே முடியவில்லை. நேற்றுத்தான் சுப்பையா இவர் ஒப்பரேசன் செய்து உயிரோடிருக்கிறார் என்றறிந்து, குத்துக்கல் மாதிரி வந்து பார்த்துவிட்டுப் போகிறான். ‘அவன் செய்த பாவம் அவனை ஒன்றும் செய்யவில்லை. ஆனால், நான் செய்த புண்ணியம்! உண்மையில் நோயும் சாவுந்தான் பாவ புண்ணியத்தின் அளவுகோலா? அன்றி வேறேதாயினும் உள்ளதா?’

அவர் முன்னால் இருக்கின்றவர்களை ஒவ்வொருவராகப் பார்க்கிறார். ஒவ்வொருவருக்கும் ஒவ்வொரு வேதனை.

அவர் கட்டிலுக்கு முன்னாலிருக்கிறவர் வாயால் சளி ஒடிக்கொண்டிருக்க, தன் முன்னால் கட்டிலின் ஒரு புறத்தே வைக்கப்பட்டிருக்கும் சட்டியிலே சளியை விட்டவாறே தவித் துக்கொண்டிருக்கிறார். அவருக்குப் பக்கத்திலுள்ளவர் சவாசம் பலவீனமாக இருப்பதால் எந்தநேரமும் நின்றுவிடலாம் என்ற பயத்தில், அவருடைய மூக்கினுடாக ஒரு குழாயைப் புகுத்தி செய்றகைச் சவாசம் ஊட்டிக் கொண்டிருந்தார்கள். அவரைப் பற்றி ஒரு கதை.

அவர் ஏழெட்டு மாதங்களாக இந்த ‘வார்ட்’டிலேயே வாசம்செய்து கொண்டிருக்கிறார். மனைவி, பிள்ளைகள் இருவர். இவர்களைல்லாம் ஆரம்பத்தில் ஒழுங்காகத்தான் பார்த்துப் போனார்கள். எத்தனை நாளுக்கென்று வருவது? அவர்களுக்கு, வருவதிலும் போவதிலும் சலிப்பு ஏற்பட்டு விட்டது. இந்த வியாதியுமோ மாறுவதாக இல்லை.

இருநாள் ‘நேர்ஸ்’மாரோ ‘அற்றெறன்டன்’களோ இல்லாத நேரம், அவர் சவாசிப்பதற்காக மூக்கினுடாக புகுத்தப்பட்டிருந்த குழாயைப் பிடிக்கி எடுத்துவிட முயன்றார்.

அந்தக் குழாயை மூக்கினுடாகச் செலுத்தி சவாசிக்க வைப்பதால் அவருக்கு வேதனை ஏற்படுகிறதோ என்னவோ?

அல்லது நீண்டகாலமாக ஆஸ்பத்திரியில் கிடந்து அழுந்தி அழுந்தி வேதனையோடு சாவதில் என்ன இருக்கிறது என்று நினைத்தாரோ என்னவோ? அப்படியே செத்துப்போய்விடலாம் என்று நினைத்திருக்கிறார் போலிருக்கிறது.

அந்த நேரத்தில் அந்த வார்ட்டினுள் வந்த 'மேல் நேர்ஸ்' அதனைக் கண்டுவிட்டான்.

"அறுதலி மகனே, இப்படி நீ இழுத்துக்கொண்டு செத்தா யெண்டால் எங்களுக்கெல்லோ தொல்லை. எங்கட வேலையும் போச்சு. சம்பளமும் போச்சு." அவன் சொன்னதில் எவ்வளவுக்கு உண்மை இருந்ததோ இல்லையோ, அந்த நேரத்தில் அந்த வார்ட்டிக்குப் பொறுப்பானவர்கள் 'இன்குயறி' அப்படி இப்படி என்று இழுபட வேண்டும் என்பது உண்மைதான்.

அவர் பார்வை சற்றுத் தூரத்தில் இருக்கின்ற வேப்ப மரத்தின் மேல் படுகிறது. கொப்பும் கிளையுமாக அழகாக வளர்ந்து நின்ற வேப்பமரம் இப்போது மூளியாக, ஆகாயத்தை நோக்கிக் கையை விரித்துக்கொண்டு நிற்கும் அபலைப் பெண் ணைப் போல நிற்கிறது என்றாலும் உயிர் இருக்கிறது. பச்சைத் தன்மை வற்றி முற்றாகப் பட்டுப்போய் விடவில்லை. காற்றுச் சலசலக்க ஒவ்வோர் இலையாக விழுகின்றது. அவர் அந்த சவாசப்பை நோயாளியை விட்டு மற்றவரைப் பார்க்கிறார்.

22

அவர் வயிற்றைத் துளைத்து ஒரு குழாயைத் தொடுத்து வைத்திருக்கிறார்கள். அவருக்கு வாயால் சாப்பிட முடியாது. குழாய் மூலமாக அவரது சாப்பாடு அவருக்குள் செல்கிறது. மென்று, சப்பி விழுங்கவேண்டிய சிரமமில்லாமலேயே வயிற்றை யடைந்து விடுகிறது சாப்பாடு. கிடந்தபடியே அவர் வாழ்க்கை போய்க்கொண்டிருக்கிறது.

மகன் ஊட்டும் உணவை மெதுவாக உண்டவாறு, அவன் முகத்தையே பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறார். அவர் கண்களில் நீர் கட்டுகிறது.

அவரது ஒரே மகன்.

பிஞ்சுக் கால்கள் தேய ஆஸ்பத்திரிக்கு வந்து உணவு தருகிறான். 'ஐயோ! இந்தக் குழந்தைகளைல்லாம் நான் செத்ததன் பின்னர் என்ன செய்யப் போகின்றன? சொத்தா தேடி வைத்துவிட்டுப் போகிறேன்? இரவு பகலாக நேர்மையாக உழைத்தும் என வாழ்க்கைக்கே போதாமல் போய்விட்டது. எவ்வளவு கஷ்டப்பட்டும் இப்போது மிஞ்சியிருப்பது கடன். இந்தப் பத்து வயதுப் பிஞ்சுப் பாலகனுக்கும், மூன்று பெண் பிள்ளைகளுக்கும், அவர்கள் தாயாருக்கும் மிஞ்சியிருக்கிற ஒரே சொத்து, கடன்.'

தேடலும் விமர்சனங்களும்... .

நினைக்கவே அவருக்கு வேதனையாக இருந்தது. மற்றவர் களைப்போல கள்ளுக் குடித்தோ, சூதாடியோ, கூத்தி வீட்டிற்குப் போயோ எந்தவிதத்திலும் அவர் அநியாயமே செய்ததில்லை. அப்படியிருந்தும் ஏன்?

“அப்பா நான் போகப்போறன். மத்தியானம் அம்மா சோறு கொண்டுவருவா” என்கிறான்.

“அந்த அலுமாரி லாச்சியிக்க ஒரு ரூபாய் கிடக்கு. அதை எடுத்துக்கொண்டுபோய் அம்மாவிட்டக் குடு. இனி யெனக்குக் காக தேவையில்லை.”

அவன் கட்டிலின் அருகில் இருந்த சின்ன அலுமாரியைத் திறந்து, அதன் உள் தட்டினில் சில்லறையாக இருந்த காசை எடுக்கிறான்.

‘நான் செத்ததன் பிறகு இதுகள் என்னண்டுதான் வாழப் போகுதுகளோ? மூன்று குமர்ப்பிள்ளையும் அவளும் இந்தப் பெடியனும் சாப்பிடக்கூட வழியில்லை.’

நினைக்கையில் வேதனையாக இருந்தது. ‘இந்தக் காலத்தில் ஒரு குமரைக் கரைசேர்க்கிறதென்டால் எவ்வளவு வில்லங்கம். இவள் எப்படித்தான் இந்த மூன்று குமரையும் கட்டிவைக்கப் போகிறான்களோ? நான் ஒன்றுமே தேடிவைக்கவில்லையே. எனக் குப் பிறகு வந்த சுப்பையா எவ்வளவோ தேடியிற்றான். அவனது இரண்டு குமரும் கரையேறியிட்டுது.’

நினைத்தவர் கணக்கில் நீர் துளிர்த்தது. அந்த வேளையில் அவர் இலட்சியங்கள்மீதே அவருக்கு வெறுப்பாக இருந்தது. ‘எல்லோரும் எப்படியெப்படியோ தந்திரமாகக் காசைப் பணத் தைச் சேர்த்து நன்றாக வாழ்ந்துகொண்டிருக்கையில் நான் மட்டும் நேர்மையென்ற வரட்டுப் பிடிவாதத்தால் வீண்போய் விட்டேனோ?’ என்று நொந்தார்.

தான் நினைக்கிற நேர்மைக்கும் மனச்சாட்சிக்கும் ஆத்மீக நம்பிக்கைகளுக்கும் வெளாகீக வாழ்க்கைக்கும் தொடர்பிருக்கிறதோ என்று அவருக்குப் புரியவில்லை.

‘சுப்பையாவும் மற்றும் ஏமாற்றுக்காரர்களும் நோய் நொடியில்லாமல் சொகுசாக வாழ்ந்துகொண்டிருக்கையில் – நேர்மை, நியாயம், மனச்சாட்சி, கடவுள் என்ற எனக்கு மட்டும் ஏன் இந்த நிலை வர வேண்டும்?’ அவரால் எண்ணா மல் இருக்க முடியவில்லை.

‘போன பிறப்பில் செய்த பாவமோ? அப்படியானால் நான் இந்தப் பிறப்பில் செய்த புண்ணியம்! அடுத்த பிறப்புக்கு வருமோ? அல்லது என் வம்சாவளிக்குத் தொடருமோ?’

23

இந்தப் பிறப்பில் நான் செய்த புண்ணியம் என்னைக் காக்கவில்லை. கண்முன்னே நிதர்சனமாகக் கண்ட பிரத்தியட்ச வாழ்க்கையில் எனக்கு ஒன்றுமே கிடைக்கவில்லை. அடுத்த பிறப்பை எப்படி நம்புவது?

நம்பாமலும் இருக்க முடியுமா?

புரண்டு மெதுவாகப் படுத்தார்.

இவ்வளவு நேரமாக அடங்கிக்கிடந்த நோ

திரும்பவும் தொடங்கிவிட்டது.

தினகரன்
செப்ரெம்பர் 1968

ஒருாள் பொட்டு

நான் மதிய உணவை முடித்துவிட்டு கோப்பையைக் கழுவ வெளியே வந்தேன். இலேசாக மழைதாறிக்கொண்டிருந்தது. நாயொன்று 'தாவாரத்தில்' நின்று என் முகத்தையே பார்த்துக்கொண்டு நின்றது.

யார் வீட்டு நாயோ?

அதன் கணகளில் இனம் புரியாத துயரம் கப்பி நின்றது. அது என்னை என்னவோ செய்தது.

அரிசி விலை ரூபா 170/=. அதற்குங்கூட எங்கும் கிடைக்காது. காய்கறி, தேங்காய் அதற்கு மேல் விலை. மீன் காணக் கிடைக்காத பொருள். இந்த நிலையில் ஒருவன் தன் வளர்ப்பு நாய்க்குச் சாப்பாடு போட முடியுமா? போடாவிட்டால் அது யாரைக் கேட்கும்? யாரிடம் முறையிடும்? பசியென்றால் அழுது அடம்பிடிக்கும் குழந்தை போல் அதனால் முடியுமா?

உள்ளே மனைவி சாப்பிட்டுக்கொண்டிருந்தாள். அவளிடமிருந்து கொஞ்சம் சாப்பாட்டை வாங்கி வந்து அதற்குப் போட்டேன். சாப்பிட்டு விட்டு நன்றியோடு என்னை நிமிர்ந்து பார்த்தது. ஓடிப்போய் விட்டது.

என் வீட்டில் அரிசி முடிந்துவிட்டது. கடைகள் எதிலும் அரிசி கிடையாது. அரிசி என்ன எந்தப்

25

பொருளுமே கிடைக்காது. கூப்பன் கடையில் ஒருநாள் கிழவில் தவமிருந்தால் அரை வயிற்றுக்கு நியாய விலையில், 'குடும்பக்காட்'குக்குப் படியளப்பான் பாரி வள்ளல்!

அடுத்த சாப்பாட்டு வேளைக்கு வந்து என் வெற்றுக் கோப்பையைப் பார்த்து ஏமாந்து நிற்கப் போகிறது அந்த நாய். நான் என்ன செய்ய? இல்லாததைக் கொடுப்பது எப்படி? இந்தக் கலை உங்களுக்குத் தெரியுமா?

தெரிந்தால், எனக்கும் சொல்லித் தாருங்களேன்! ●

(உண்மைச் சம்பவம் - கார்த்திகை 2006, யாழ்ப்பாணம்)

ஜெடல்

மைமை மெல்லிய காற்றோடு பெய்துகொண்டிருக்கிறது. முன் விறாந்தையிலிருந்து வெளியே பார்க்கிறேன். தூவானம் என்மேலும் பட்டுத் தெறிக்கிறது. படித்த புத்தகத்தைப் பத்திரமாக மூடிவைத்துவிட்டு வெளியே பார்க்கிறேன். முற்றத்து மாமர, பலாமர, முருங்கை மர இன்னும் பல மரங்களின் இலைகள் குளித்துக்கொண்டிருக்கும் பருவப் பெண்ணைப் போல பளபளவென்று - மழையோடு எறித்துக்கொண்டிருக்கும் சூரிய ஒளியில் பூரித்துக் களிப்பது மாதிரி இருந்தது. மழையும் வெயிலும் ஊடிநிற்கும் இத்தருணம்... இயற்கையின் ஒவ்வொரு துளியிலும் பால் மறவா பச்சிளம் குழந்தையின் முறுவல்!

26

மழையின் வீரியம் குறைந்துகொண்டு வருகிறது
வெயிலோடு குளுமை கவிந்து வானம் வெளிக்கிறது
மழையைத் தொட்டு வருடி வரும் வெயிலின்
பிரவாகம் என் உடலைத் தொட்டு ஸ்பரிசிக்கிறது.

அம்மோ, என்ன ஆனந்தம்!

11.11.2006

டூட்டு

முட்டு இழுத்துக்கொண்டிருப்பவனைப் பார்த்திருக்கிறீர்களா? மார்பு துருத்திபோல் எழுந்து இறங்கி அடித்துக்கொண்டிருக்க முச்சுத் தினாறி, தினாறி சவாசப்பைக்குள் வருவதும் போவதும் ஆக அவன் படும் அவஸ்தை, அவலம்... இப்போதைய

தேடலும் விமர்சனங்களும்...

நாட்டு நிலைமையும், இடைவிடாது கொட்டிக்கொண்டிருக்கும் மழையும் வெள்ளமும் குளிரும் நுளம்பும் நோயும் எல்லாம் இந்த முட்டு நோயின் பிம்பத்தையே என்னில் எழுப்புகின்றன. தூரத்தே இயற்கையிடியும், செயற்கையிடியும் போட்டி போடுவதில் அதிர்ந்தபடி காதுகள் கேட்டுக்கொண்டிருக்கின்றன. கதவு யன்னல்கள் அதிர்ந்துகொண்டிருக்கின்றன. வானம் ஒட்டையாகி விட்டதுபோல மழைவிடாது கொட்டிக்கொண்டிருக்கிறது. போரெனும் புயல் அச்சுறுத்துக்கொண்டிருக்கும் இவ்வேளையில், மழையின் தூர்ப்பாக்கியமும் மக்களின் பசியை அதிகப்படுத்துகிறது.

எல்லாவற்றையும் விட
கூப்பன் கடையே தவமாக –
உணவுப் பண்டங்களைத்
தியானம் செய்வதே வாழ்க்கையாகக் கிடக்கிறது.
ஊரொத்த கொள்ளை !

22.11.2006

27

டபேசவில் இட்டு

Darkness At Noon-அழகான சொற்றொடர். ஆதர் கேஸ்லர் தனது நாவலுக்கு இட்ட தலைப்பு.

இன்றைய எமது வாழ்க்கையைப் பற்றி நினைக்கையில், இந்தச் சொற்றொடர்தான் என் ஞாபகத் துக்கு வருகிறது. கை, கால் அனைத்தும் கட்டப்பட்டு சுயமாக இயங்க முடியாத நிலையில் வாழ்க்கை வரவர எவ்வளவு மோசமாகப் போய்க்கொண்டிருக்கிறது! பயம், நிச்சயமின்மை, குழப்பம். சின்னச் சின்னச் சலசலப்புகள், நாய்களின் குரைப்பு - இரவிலும் நிம்மதியான நித்திரையின்மை. எப்போது என்ன நேருமோ?

இதுதான் இன்றைய யதார்த்த வாழ்க்கை.
 நாவல்களிலும் சிறுக்கைகளிலும்
 கட்டுரைகளிலும்
 வேறு நாடுகளில் நடப்பதாகப் படித்தவை
 நிஜமாக
 இங்கு
 நிகழ்ந்துகொண்டிருக்கின்றன.
 வாழ்க்கை அற்புதமானது!
 மனைவிமேல் கொண்டுள்ள அன்பு,
 குழந்தைகளில் கொள்ளும் அன்பு,
 நண்பர்கள், சுற்றம், கிராமம் என்று விரிந்து
 செல்லும்

உறவுகளில் அர்த்தபுஷ்டியுடன்கொண்டுள்ள
 அன்போடான ஈடுபாடு - ஊடாட்டம் எல்லாம்,
 வாழ்வை
 உயிர்ப்புடைத்தாக்குகின்றன.
 இதனிடை எங்கே வந்தன இக்கரும்புள்ளிகள்?
 விரோதமும் வெறுப்பும்
 சுயநலமும் சரண்டலும் சண்டையும்.
 உன்மையின் உன்னத வாழ்வை
 அரித்துத் தின்னும் நச்சக் கிருமிகள்
 எங்கு தோன்றின?
 தோன்றிய இடம்
 மனமா? புறமா?
 புறத்தை நிமிர்த்த முயலும்
 ஒவ்வொரு முயற்சியும் நாய் வால்.
 கேள்விக்கு விடை தெரிந்தவர்கள்
 இருந்தால் சொல்லுங்கள்...

கலைமுகம்
ஜூலை - டிசெம்பர் 2006

எந்திப்

29

2லகப் புகழ்பெற்ற ஃப்ரான்ஸ் காஃப்காவின் ‘ஒரு பட்டினிக் கலைஞர்’ சிறுகதையை ‘உயிர்மை’ இதழில் (மார்ச் 2006) வாசித்தேன்.

பட்டினிக் கலைஞர் ஒரு குறியீடு. எதன் குறியீடு? நாமே கண்டுபிடித்து வியாக்கியானப்படுத்த வேண்டிய குறியீடு? ஆளுக்காள், நேரத்துக்கு நேரம் வித்தியாசமான உணர்வுகளை எழுப்பக்கூடியது. மனித ஆளுமைகளை உருவாக்குவது இந்தத் தனித் தன்மைதான். கலையின் மகோன்னதமும் அதுதான். தமிழ் மொழிபெயர்ப்பிலேயே (தமிழில்: ஆர். சிவகுமார்) மொழிநடை சிறப்பாக இருக்கிறதென்றால் ஜேர்மன் மூலத்தில், காஃப்காவின் அற்புதமான மொழிநடையில் எப்படியிருக்கும் என்று நினைத்துப் பார்க்கிறேன்.

பட்டினிக் கலைஞர் பட்டினி கிடத்தலை ஆத்மார்த்த சாதனையாக நம்புகிறான்; அதேவேளை மக்கள் அதனை ரசித்துப் பாராட்ட வேண்டும் என்றும் விரும்புகிறான். இறுதியில் இரண்டுமற்றுப் போய் இறப்பு நேரிடுகிறது. முதலில், பட்டினி இருப்பது சாதனையல்ல. அது அவன் விரும்பிய உனவு கிடைக்காததால் அவன் செய்துகொண்ட தேர்வு.

தேர்வை மேற்கொண்டபின் அதனைச் சாதனையாக்க வேண்டும் என்று முயல்கிறான். அந்தச் சாதனை சில நாட்களே எடுப்பத்து. பின்னர் சாதாரண விடயமாக, புறக்கணிக்கப் படுகின்ற ஒன்றாய்ப் போகிறது.

இதை வாசித்து முடித்ததும் பின்வரும் சிந்தனைகள் எனக்குத் தோன்றின. எழுத்துக்கு ‘விடயப்புலம்’ ஒன்றிருக்கிறது. அது இரகசியமாகவே உள்ளின்றியங்கும் – தன்னை வெளிப் படுத்தாது. இரண்டாவது, மொழியின் ஆளுகை. மொழியினால் எவ்வளவுக்கெவ்வளவு பிடிப்பாத உணர்வுகளை வளைத்துப் பிடிக்க முயல்கிறோமோ, அதைப் பொறுத்தே இலக்கியங்கள் சிறப்புறுதின்றன. அதிலேயே ஓர் இலக்கிய ஆசிரியனின் ஆளுமை இருக்கிறது. மூன்றாவது, இரகசியமாக வெளிக்குத் தெரியாது ஊடிநிற்கும் நோக்கம் நேராகப் புத்தியைச் சென்று தாக்காமல், இரகசியமாகக் கசிந்து கசிந்து மனத்தை ஆக்கிரமிக்கும் சக்தி உள்ளுறையாக இருக்க வேண்டும். உதாரணமாக, அஸ்தமன சூரியனையும் விடியல் சூரியனையும் கன்னியா குமரியிலிருந்து பார்த்தது எத்தனை அழகாக உணர்வுகளை, திளைப்பை என்னுள இன்னும் ஏற்படுத்திக்கொண்டிருக்கிறது – பாரதியின் சூரியாஸ்தமனைக் காட்சிபோல! கடலும் கடல் வெளிக்குமப்பால் நம்மைப் பரவசத்தில் அமிழ்த்துகிறது அப்பொன்றிற வளையம் என்ற அற்புதம். இந்த அற்புதத்தை ரசிக்கக் கிடைத்தவன் பாக்கியவான். அதற்கு, கன்னியா குமரிக்குப் போக வேண்டியதில்லை. எங்கும் இருப்பது சூரியன். அதனோடு அது முடிந்து விடுவதில்லை. அதன் உதயம், அதன் அஸ்தமனம், அது தரும் வெப்பம், பருவகாலங்கள், அது தராத இரவு, நம் வாழ்க்கையில் இரகசியமாக ஊடிநிற்கும் அதன் ஆளுமை எல்லாம் எம்மைப் புரியாத புதிர் உலகத்துக்கு இட்டுச்சென்று, வாழ்க்கையின் அகண்ட அகாலப் பரப்பில் எம்மை மையமாக நிறுத்திச் சமூல்கிறது பேரியற்கை. இதுவே கலையின் அடிநாதம். இவ்வளவும் சூரிய அஸ்தமன, உதயத்தின் போது எனக்கு ஏற்பட்ட மனக்கிளர்ச்சி.

இது போன்றதுதான் கலை இலக்கியமும். ●

தெரிதல்
பங்குனி – சித்திரை 2006

மரணத்துள் வாழ்ச்சியாட் கவிதைத் தொடர் ப்ரீச் லீ கடுத்துகள்

மரணத்துள் வாழ்ச்சியாம் கவிதைத் தொகுதிபற்றி அன்பர் சிவசேகரம் அவர்கள் 23.02.86, 02.03.86 ‘ஸமூரச வாரமலர்’களில் எழுதிய விமர்சனக் கட்டுரைகள் தொடர்பாக எனக்குத் தோன்றும் சில கருத்துகளை இங்கே முன்வைக்க விரும்புகிறேன்.

‘மரணத்துள் வாழ்ச்சியாம்’ கவிதைத் தொகுதி யின் உள்ளடக்கப் பொதுப் போக்கைப் பற்றியோ, அது வேறெல்லையில் இன்றைய இனப்பிரச்சினை தொடர்பாகக் கையாளப்பட வேண்டுமென்றோ தனது கருத்துகள் எதனையும் முன்வைக்காமல், வெறும் சொட்டை சொல்லும் பாங்கில் அங்கொன்று இங்கொன்றாகத் தன் கருத்துகளைக் கிள்ளித் தெளித்துள்ளார், அன்பர் சிவசேகரம். எதையும் தெளிவாகச் சொல்லாமல் ‘சொட்டை சொல்லுதல்’, ‘வசைபாடுதல்’, ‘நிமில் விமர்சனம்’, ‘நமுவல் விமர்சனம்’ என்பன செய்தல் நீண்ட காலமாகவே இங்கு வழக்கிலிருந்து வருகின்றது; அதன் நீட்சியாகவே சிவசேகரத்தின் இந்த விமர்சனத்தையும் காண வேண்டும். இங்கே சிவசேகரம் சொல்லி

யுள்ள கருத்துகள் பல விஷமத்தனமானவையாகவும் பக்கச் சார்புடையனவாகவும் இருப்பதைச் சுலபமாகக் கண்டுகொள்ள முடியும். அவைபற்றிய எனது கருத்துகளைச் சொல்வதற்கு முன்னர், சேரனின் முன்னுரையைப் பற்றிச் சிவசேகரம் சொல்லியிருக்கும் ஒரு கருத்தைப் பற்றிச் சொல்லலாமென்று நினைக்கிறேன்.

“வீரம், செங்களம், வாள் (கவனிக்கவும் துப்பாக்கி அல்ல) என்று சேரனது முன்னுரையில் வருவதைச் சிராக விளங்கிக் கொள்ளாமல் குதர்க்கமாடுகிறார் சிவசேகரம். சேரன் சொல்வது என்ன? ஆரம்பகாலத்தில் எழுதிய ‘உணர்ச்சிக் கவிஞர்கள்’ உண்மை அனுபவத்தைப் பரிமாறவில்லை; கவிதைகள் வெற்றுச் சொல்லங்காரங்களாகவே இருந்தன. அன்று, இன்றைய போராட்டங்களும் நெருக்கடிகளும் இல்லை. ஆனால், இப்போ நிலைமை வேறு; துப்பாக்கியும் சூடும் சாவும் போராட்டங்களும் நிதர்சன அனுபவங்களாக நிற்கின்றன. ஆதலினால், அவை கவிதைகளில் அவ்வாறே அனுபவ உள்வாங்கலோடு சிருஷ்டித்துத் தரப்படுகின்றன. ஆரம்பகாலக் கவிதைகளில் அவை இல்லை. அங்கே வரும் “வீரம், செங்களம், வாள்” என்பன அனுபவம் சேராத வெற்று விவரிப்பு. இன்றைய துப்பாக்கி நிதர்சன உண்மை. இதுதான் சேரன் சொல்வது.

32

‘மரணத்துள் வாழ்வோம்’ தொகுதியில் 82 கவிதைகள் உள்ளன; 31 கவிஞர்களுடையவை. 35 கவிதைகள் ‘அலை’, ‘புதுசு’களில் வந்தவை. ஏனைய 47 கவிதைகள் ‘தீர்த்தக்கரை’, ‘மல்லிகை’, ‘சுவர்’ உட்பட பல சஞ்சிகைகளிலிருந்தும் கவிதைத் தொகுதிகளிலிருந்தும் பெறப்பட்டதோடு, கவிஞர்களிடம் கையெழுத்துப் பிரதிகளாக இருந்தவைகளும் சேர்க்கப்பட்டுள்ளதாகவே தோன்றுகிறது. தொகுப்பாளர்கள் தமது கருத்து இதுதான் என்ற தெட்டத்தெளிவோடேயே கவிதைகளைத் தொகுத்திருக்கிறார்கள் என்றே நிச்சயமாகத் தெரிகிறது. பல சஞ்சிகைகளிலும் வெளிவந்த, ஸமத்தமிழர்களின் ஒடுக்குமுறைக் கெதிரான விடுதலைப் போராட்டம் தொடர்பான பெரும் பாலான கவிதைகளும் கணக்கிலெடுக்கப்பட்டு, தரமான கவிதைகள் தெரிந்தெடுக்கப்பட்டுள்ளன என்று அதன் தொகுப்பாசிரியர்களுள் ஒருவர் எனக்குத் தெரிவித்தார். முன்னுரையிலும், கவிதையில் தாம் தேடும் ‘பொதுப் போக்கு’ என்ன என்பது தெளிவாகவே தெரிவிக்கப்பட்டுள்ளது. அதற்கு அப்பால் வேறு பார்வைகள் சேர்க்கப்பட்டிருக்க வேண்டும் என்று சிவசேகரம் கருதுவாராயின், அந்தப் பார்வைகள் எவை, அவை ஏன் சேர்க்கப்பட வேண்டும், அவை எவ்வாறு தமிழினத் தின் விடுதலைக்கு உதவப்போகிறது என்கின்ற கருத்துகளைத் தெளிவுபடுத்தி முன்வைத்து - தொகுப்பாளர்கள் தம் கடமையில் தவறியுள்ளமையை நிறுபித்துக் காட்டியிருக்க வேண்டும்.

தேடலும் விமர்சனங்களும்...

அவ்வாறில்லாமல், ‘வெறும் சொட்டை’ - ‘இருட்டிப்பு என்றால் என்ன தெரியுமா?’ போன்ற கேள்விகள், இன்றைய நிதர்சனப் பிரச்சினையை எதிர்கொள்ள முடியாமல் ஒழிந்து நின்று சேறு வீசும் கோழைத்தனத்தையே புலப்படுத்தும்.

இனிக் கவிதைகள்பற்றிச் சிவசேகரம் சொல்லியிருப்ப வற்றுக்கு வருவோம். யேசுராசாவின் கவிதைகளைப் பற்றிச் சொல்லும் சிவசேகரம், ‘கல்லுகளும் அலைகளும்’ கவிதையில் அடிகள் திரும்பத் திரும்ப வருவது ஒரு ஜடத்தன்மையை ஏற்படுத்துகிறது என்கிறார். அங்கு தேவை நோக்கி, அழுத்தம் நோக்கி, உணர்வுத் தொற்றுதலை நோக்கி அது கையாளப்பட் டிருக்கிறது. பக்கச் சார்போ, காழப்புனர்வோ இல்லாத தரமான இலக்கிய ரசிகன் எவனும் இதைக் கண்டுகொள்ள முடியும்.

‘சூழலின் யதார்த்தம்’, ‘உன்னுடையவும் கதி’ கவிதைகளை ‘ஓப்பிடுகையில்’ (எதனோடு ஓப்பிடுவது, சிவசேகரம் அவர்களே?) நல்லதெனக் குறிப்பிடும் சிவசேகரம், இன்னொரு நல்ல கவிதையான ‘புதிய சப்பாத்தின் கீழ்’ பற்றியும் குறிப்பிட்டிருக்கலாம்.

“பிரமாண்டமாய் நிலைகொண்டு
கறுத் திருண்ட
டச்சக் கற் கோட்டை;
மூலையில்,
முன்னோரைப் பய முறுத்திய
தூக்குமரமும் தெளிவாய்.

சூழந்த காற்றிலும்,
அச்சம் பரவும்.”

33

எவ்வளவு அழகாக, நீண்டகால வரலாற்றுப் பின்னணி யோடு தொடர்புபடுத்தி உணர்வுகள் தொற்றவைக்கப்படுகின்றன. ‘கறுத்திருண்ட கோட்டை’, ‘தூக்கு மரமும் தெளிவாய்...’ என்று வரும் வரிகள் - அந்திய ஆட்சி, அதன் இருண்ட (அநியாயமான) போக்கு, அதன் பயமுறுத்தல் சட்டங்கள், குரூரமான சித்திரவுதைகள் என ஒவ்வொன்றாக மனக்காட்சிகள் ‘படிமாக’ எழுப்பப்படுகின்றன. இந்தக் கவிதை மட்டுமல்ல, யேசுராசாவின் வேறு பல கவிதைகளும் மிக இறுக்கமான - குறைந்த சொற்களினுடாக மிகப் பிரமாண்டமான காட்சிகளை எழுப்பவல்லனவாகவே உள்ளன.

‘சந்த வலிமை, பேச்சோசை’ - இவை உத்திகள். அவை கவிதைகளில் மாறுபட்ட அளவுகளில் பயன்படுத்தப்படலாம். அது கவிஞர்களின் ஆட்சியைப் பொறுத்தது. சந்தவலிமையாலோ, பேச்சோசையாலோ கவிதையல்லாத ஒன்று கவிதையாகிவிடுவதில்லை; அல்லது அவை மிகக் குறைந்துவிடுவதால்

‘கவிதை’ ஒன்று கவிதை இல்லாமல் போய்விடுவதுமில்லை. ஒன்று கவிதையா இல்லையா என்பது அது எழுப்பும் உணர்வின் தன்மையை, அனுபவ வீச்சைப் பொறுத்த விடயமேயன்றி – இலக்கணங்களையோ, வரைவிலக்கணங்களையோ பொறுத்தது அல்ல. இந்த இடத்தில், மு. தளையசிங்கம் 1965இல் கூறியுள்ளதை எடுத்துக்காட்டுவது பொருத்தமாக இருக்குமென்று நினைக்கிறேன்.

“புதுக்கவிதையின் அவசியத்தைப் பல காரணங்கள் காட்டி விளக்கலாம். ‘சங்கத்தமிழ் தொட்டு சாயந்திரம் வரை’ வளர்ந்துள்ள பழைய யாப்புகள் வெறும் செத்த யந்திரங்களாகவே இன்று மாறிவிட்டிருக்கின்றன. இன்றைய யந்திர உலகில் அவையும் வெறும் உயிரற் சொற்களை அடைத்து வைத்துள்ள தகர டப்பாக்களாகவே பெரும் பாலும் வெளிவருகின்றன. கவிதை என்பது தகர டப்பாவல்ல. உயிரற் பழைய நிலையை உடைத்துக் கொண்டு காலத்தின் தேவைக்கேற்ப புதிய உருவங்களை அது அமைத்துக் கொள்ளலாம். இன்று முன்பைப்போல் சத்தம் போட்டுக் கவிதைகள் வாசிக்கப்படுவதில்லை. வாசிக்காலையில் மௌனமாய் இருந்து மனதுக்குள்ளே வாசிக்கப்படுகின்றன. அதனால், அந்த நிலைக்குரிய உருவமிருந்தால் போதும் என்று பல காரணங்கள் காட்டலாம்; காட்டப்படுகின்றன. ஆனால், காரணங்கள் மட்டும் காட்டுவதால் கவிதைகள் பிறந்துவிடுவதில்லை. காரணங்களும் ஏற்றுக்கொள்ளப்படுவதில்லை. முதலில் கவிதைகள் பிறக்க வேண்டும். உண்மையான கவிதைகள் பிறந்த பின் அவற்றுக்குரிய காரணங்களைப் பற்றிய விளக்கங்கள்கூட அநாவசியமாகிவிடுகின்றன. காரணம், அவற்றுக்குரிய காரணங்களின் விளக்கங்களாகவும் உண்மையான கவிதைகளே நின்றுவிடுகின்றன. அதற்குப் பின்பும் பழைய யாப்பு முறை கெட்டுவிட்டதே என்று யாரும் எதிர்க்கப்போவதில்லை. ஏதாவது எதிர்ப்பு வந்தால் அது தோற்றுத்தானாக வேண்டும்.” (“காணிக்கை” முன்னுரையில் மு. தளையசிங்கம்)

எனவே, வரைவிலக்கணங்களுக்குள்ளிருந்து கவிதைக்குள் போவதைவிட, கவிதைகளில் இருந்து தேவையானால் அக்காலத்துக்குரிய பொதுமை இயல்புகளைத் தொகுத்தெடுக்கலாம். சதா தத்துவங்களுக்குள்ளும் இலக்கணத்துக்குள்ளும் அடைபட்டிருப்போருக்கு அவர்கள் கொண்ட முற்கோள்களே, எல்லாவற்றையும் நிர்ணயிக்கும் ‘தரநிர்ணயமாக’ இருக்கும்! ரசனை அல்ல. இவற்றை விளங்கிக்கொள்ளாமை காரணமாக சந்த வலிமை, பேச்சோசை என்று தன்னையே குழப்பிக்கொள்கிறார் சிவசேகரம். இதன் இன்னொரு போக்கையும் இவர்

விமர்சனங்களில் காணக்கூடியதாக இருக்கிறது. அதாவது, சுயசிந்தனையின்றி தத்துவங்களில் அகப்பட்டுக் கவிதைக்குள் புகுகின்ற தன்மை. அதன் காரணமாகவே, வஜீ. ஜெயபாலனுது கவிதை ‘சுயபுராணமாகவும்’ தெரிகிறது சிவசேகரத்திற்கு. அந்த நீண்ட கவிதையினுடாக வெளிப்படும் உண்மையின் தரிசன வீச்சு சிவசேகரத்தைத் தொடரவேயில்லை. சிங்கள மார்க்ஷிய நன்பர்கள் நேர்மையானவர்களாக இருந்தபோதிலும் ‘நொண்டி’களாகவே நின்றுகொண்டிருக்க நேரிடுவதைத் தன் பிரதிதியட்ச அனுபவத்தால் வெளிப்படுத்துவதோடு, ஈழத் தமிழரின் கையறுநிலையை, பரிதாப நிலையைக் காட்டி (அறிவுபூர்வமாகவும், உணர்வுபூர்வமாகவும் பல விசாரங்களை எழுப்பிக்கொண்டு) இன விடுதலைக்கான போராட்டத்தின் தேவைகளை வலியுறுத்துகிறது அக்கவிதை. அவர் 1971ஐக் காட்டியதன் பின்னர்தான் 1983ஐக் காட்டுகிறார். அந்தக் கவிதையை விமர்சிப்பதாயின் அங்கு எழுப்பப்பட்ட எல்லா விசாரங்களுக்கும் பதில் சொல்லியவாறே விமர்சனம் செல்ல வேண்டும். அல்லாதுபோனால், ஜெயபாலனிடம் கொண்ட தனிக் காழ்ப்பே விமர்சன அங்கி அணிந்து சிவசேகரத்திடம் வெளிப்பட்டிருக்கிறது என்று கொள்ள நேரிடும்.

மு.பொ.வின் கவிதைபற்றிச் சொல்கையில், ‘ஆன்மீகப் போராட்டமும் ஆயுதப் போராட்டமும் சங்கமிப்பதுபற்றி’ என்னலாகக் குறிப்பிடுகிறார். காரணமற்ற என்னல் தொனி எதையும் நிருபிக்காது; பதிலாக சிவசேகரத்தின் அறியாமையை மட்டுமே வெளிப்படுத்தும். இந்துதர்மம் எப்போதுமே போராட்டத்தை மறுத்தில்லை; தேவ - அசரப் போராட்டங்கள் தொடக்கம் மகாபாரத, ராம - ராவன யுத்தங்கள் எல்லாமே ஆயுதப் போராட்டத்தை விபரிப்பனவாகவே உள்ளன. பின், ஏன் வியப்பும் என்னலும்?

முபொவின் ‘முன்னிரவின் மோகனம்’ பற்றியும் சிவசேகரம் தன் அறியாமையைப் புலப்படுத்துகிறார். முன்னிரவில் கவிஞர் நிற்கிறார். அதன் அழகு கவிஞரின் மனத்தைத் தொடுகிறது. ஆனால், அந்த அழகை - மோகனத்தை - ரசிக்க முடியாமல், அனுபவிக்க முடியாமல் ஏதோ தடை, அரவம், பயம், பதற்றம், சஞ்சலம்.

“எங்கும் ஓர் இனந்தெரியாத துயரின்
எதிர்பார்ப்பு.

இடைக்கிடை உயிர்த்தெழும் காற்றில்
தலையாட்டும் இருள்புசிய மரக்கிளைகள்

சுடலைக் குருவிகள்

நாயோன்றின் தூரத்து ஊளை -”

இவ்வாறெறல்லாம் ஊடறுத்து வருவது எது? இக்கவிடை தமிழ்ப் பகுதிகளில் மாலை வேளைகளில் ஊரடங்குச் சட்டம் அழுலாகத் தொடங்கிய காலப் பின்னணியில் எழுந்தது என்பதை மனத்திற் கொண்டால், காரணம் சொல்லாமலே புரிந்துகொள்ளக்கூடியதாக இருக்கும். இந்த மோகனத்தை ஊடறுத்து வரும் பதற்ற மனநிலை இயல்பாகவே பழைய புராணக் கதையின் ‘மோகினி’யையும், அதைத் தொடர்ந்து கடைகளையும் வீடுகளையும், தோட்டங்களையும், ஏன் மனிதர் களையுமே நீராக்கித் தீர்க்கும் நமது ‘பஸ்மாசரர்கள்’யும் ஞாபகத்துக்கு இழுத்துக்கொண்டு வருகிறது. ‘பஸ்மாசரன்’ - நீராக்கும் அசரன். இவ்வாறு இயல்பாகவே எழுந்து வரும் மனநிலை சிவசேகரத்துக்குப் பிடிக்கவில்லை; செயற்கையாகத் திட்டமிட்டு வெறும் ‘மெக்காளிக்கல் மூளையால்’ செய்யப்படும் ஏதோ ஒன்றுதான் அவருக்கு வேண்டியிருக்கிறது.

‘மோகினி’ எமது இன்றைய அழகு, ஆனந்தம், சுதந்திரம் என்பவற்றைக் குறிப்பதாகவும் - அசரன் அரசாங்கத்தையும் அதன் அடக்குமுறை அராஜகத்தையும் குறிப்பதாகப் புரிந்து கொள்ளும்போது, புராணக் கதையும் கவிதைப் பொருளும் ஒன்றுடன் ஒன்று பொருந்திவருவதைக் காணக்கூடியதாக இருக்கும். கூத்தன் தலை தவறி விழும் பிறை இன்று நிகழும் அழிவைச் சுட்டுகின்ற வேளையில், அதுவே மோகினியாகிக் காக்கும் என்கின்றவாறு நம்பிக்கைக் குரலாக ஒலிக்கிறது கவிதை. கூத்தன் சிவன்-அழித்தற் கடவுள்; பழைய கதையில் மோகினி -விஷ்ணு காத்தற் கடவுள்; கடைசியில் அரசாங்கம் செய்யும் அட்டுபியங்களே அதன் சொந்த அழிவுக்கு காரணமாகப் போகிறது என்பதைச் சுட்டுவதாக ‘பஸ்மாசரன்’ இல்லையா? புராணங்களில் குறியீடுகளாகப் புதைந்து கிடக்கும் ஆழ அர்த்தங்களை நயத்தோடு இவ்வாறுதான் வெளிப்படுத்த முடியும்.

அடுத்தது, மு.பொ.வின் ‘காலன் கடை விரிப்பு’ பற்றி. இந்தக் கவிதைபற்றி சிவசேகரம் கூறியிருப்பதைப் பார்த்ததும் “காம்யுவை மொராஜியுடனும் ஹிட்லருடனும் வினோபாவுடனும் ஒப்பிடச் சிவசேகரத்தால் மட்டுமே முடியும்” என்று எஸ்.வி. ராஜதுரை (அலை - 25) சொல்லியிருப்பதுதான் எனக்கு ஞாபகம் வருகிறது. அதனோடு பின்வருவனவற்றையும் சேர்த்துச் சொல்லலாம் என்று நினைக்கிறேன்: ‘இலங்கையில்) தமிழர்கள் படுகொலை செய்யப்படுவதை (இலங்கையைச் சேர்ந்த) தமிழ்க் கவிஞர் ஒருவன் வரவேற்கிறான் என்று Sadistic ரீதியில் வலிந்து அர்த்தம் காண கவிஞர் சிவசேகரத்தால் மட்டுமே முடியும். ‘முபொ’ இன்றைய படுகொலைகள் தவிர்க்க இயலாத வாறு ஒரு போராட்டத்துக்கும், அதன் வெற்றிக்குமுரிய

எழுச்சியைக் கொண்டு வருகிறது என்பதையே அதனுடாகக் குறிப்பிடுகிறார்.

ச.வி.யின் ‘விடுதலைக் குருவியும் வீட்டு முன்றிலும்’ அருமையான கவிதை, ‘விட்டு விடுதலையாகி நிற்பாய் அந்தச் சிட்டுக் குருவியைப் போலே’ என்ற பாரதியின் உணர்வு மீன் நினைவுறுத்தப்பெற்று, கவிஞரின் சொந்த உயிரோட்டமான வாழ்க்கையின் அனுபவங்களோடும் இணைந்து எவ்வளவு அழகாக வெளிப்பட்டிருக்கிறது! விடுதலையின் பரிமாணங்கள் எல்லாம் ஊடுருவி நுழைகின்றன.

“நீ நேசித்த தேசத்திலும் அதன் ஒவ்வோர் அங்கங்களிலும்

— பெண்மையில், ஆண்மையில், பிணைகின்ற காதலில் மொழியில், இசையில், கவிதையில், உரைநடையில், அரசியலில், தொழிலில், ஆன்மீகத்தில் — இதே துடிப்பை நீ உடுக்கொலித்தாய்.”

“தூக்கம் எங்கெங்கு கெளவிற்றோ அங்கெல்லாம் துயிலெழுப்ப இந்தத்

துடிப்புக் குருவியை நீ தூதுவிட்டாய் உயிர்த்துடிப்பின் உன்னதபடிமம்”

வெறும் அரசியலில் மட்டுமல்ல எல்லாத் துறைகளிலுமே விடுதலையை அவாவி நிற்கிற நிலை. இது ஏன் சிவசேகரத்துக்குப் படவில்லை? ஒன்றில் காழ்ப்புனர்வு அல்லது ரசனையின்மை. இல்லை, சிவசேகரத்தைப் பொறுத்தவரை இரண்டும் இருப்பது போலவே தெரிகிறது. காழ்ப்புனர்வு அவரது ரசனையை மழுங்கித்துவிட்டது. இல்லையானால், சுந்தர ராமசாமியின் ‘ஜே.ஜே. சில குறிப்புகள்’ என்னும் சிறந்த நாவலை ‘குழந்தை விளையாட்டு’ என்று குறிப்பிடுவாரா? சேரன் சொல்வது மாதிரி, இது ‘சர்க்கரையை மண்ணாங்குடியாக்கும் மெக்கானிக் கல் மூளை’.

அடுத்து ‘தூது’ பற்றிய குறிப்பு. வெறும் ஓசை நயத்தை மட்டுமே சிவசேகரம் பேண விரும்புகிறார்போலத் தெரிகிறது. ஒன்று கவிதையா இல்லையா என்பதற்கு அவர் முதலில் தேடுவது ஓசை நயம். அப்படித்தான் தெரிகிறது. “தொகுப்பில் உள்ள கவிதைகளைக் கவனித்தால் மரபுக் கவிதை எழுதி வந்தவர்கள் பெரும்பாலும் ஓசை நயத்தைப் பேணுவதையும், ‘புதுக்கவிதையாளர்’ பலர் ஓசை நயம்பற்றிய உணர்வே இல்லா மல் எழுதுவதையும் காணலாம்” என்கிறார். இன்றைய உணர்வு களின், சிந்தனையின் இயல்பான வெளிப்பாட்டு வடிவமாக புதுக்கவிதை பரிணமித்துநிற்கிற இந்த நேரத்தில் — மரபுக் கவிதையைக் கட்டிக்காக்க முயலும் நமது பண்டிதர் சிவசேகரம்

பற்றி என்ன சொல்வது; எஸ்.வி. ராஜதுரை சொல்வதுபோல டிஆம் நூற்றாண்டு மார்க்சியத்தைக் கொஞ்சமும் வளர்க்காமல், கட்டிப்பிடிக்கும் Docmatist - 'வரட்டுவாதி' என்று சொல்வதா? பண்டிதர்களின் இலக்கண எல்லையுள் அடைபட்ட 'கவிதை' தான் இப்போது அவருக்குத் தேவை; புதிது வேண்டாம். பாரதியார், பாரதிதாசன், தேசிகவிநாயகம் பிள்ளை, நாமக்கல் கவிஞர் போன்றோர் பாவித்த சந்த மரபு - ஒத்தோசை இயல்புக் கவிதை உருவங்கள் இன்று பெரும்பாலும் அருகியே உள்ளன என்பதும், புதுமைப்பித்தன் தொடக்கிய வித்தியாசமான கவிதை அமைப்பையொட்டியும், பிச்சமூர்த்தி தொடக்கிய புதுக்கவிதைப் பண்பையொட்டியும், சில வேளைகளில் மரபுக் கவிதைகளுடன் ஆங்காங்கே ஓராளவுக்குக் கலந்தும், பிரக்ஞா பூர்வமாக உடைக்கப்பட்டும் இன்றைய கவிதை வளர்ந்து வருகிறது என்பதும் கவனத்தில் கொள்ளப்பட வேண்டும். இன்றைய உணர்வுகளின், சிந்தனையின் வீச்சைப் பழைய கவிதை அமைப்புக்குள்ளே - ஒசை, சந்தம், மரபு, இலக்கணம் போன்றவற்றிற்குள்ளே - மட்டும் அடைத்துவைக்க முயலக் கூடாது. புதிய சிந்தனை, உணர்வுகளுக்கேற்ப அது வளர்ந்து கொடுக்க வேண்டும். அல்லது புதியவை ஆக்கப்பட வேண்டும். பெருமளவு ஒசை நயத்தைப் பேணிய பாரதியே இதை முன்னுணர்வாக அறிந்துதானோ என்னவோ 'வசன கவிதை' என்ற புது உருவத்தைத் தந்து போயிருக்கிறான். அவனது வசன கவிதைகள் தமிழ்க் கவிதைகளில் 'உச்சம்' என்று கருதக் கூடியவை. 'தூது' கவிதையில் ச. வில்வரத்தினமும் பழைய கவிதை அமைப்பையும் புதுக் கவிதைப் போக்கையும் கலந்து, தேவையான உடைப்புகளை நிகழ்த்தி, பிரக்ஞாபூர்வமாக அற்புதமான கவிதையைப் படைத்துத் தந்திருக்கிறார். அதனை அனுபவிக்க முடியாமல் சிவசேகரத்துக்கு மனத்தடைகள்; மரபு, சந்தம், ஒசை, யாப்பு. நாமென்ன செய்யலாம்?

இனி, மைத்ரேயியின் 'கல்லறை நெருஞ்சிகள்' கவிதை பற்றி. அக் கவிதையில் 'அவர்கள்' யார்? என்ற புதிர் நன்றாகவே கையாளப்பட்டிருக்கிறது. அதுதான் கவிதையின் உயிர். சிங்கள மொழியைக் கட்டாயமாகத் திணித்தவர் யார்? தரப்படுத்தலை நடைமுறைப்படுத்தியது யார்? அடித்து ட்ரக்கினுள் போட்டது யார்? கற்பழித்து, கைவேறு கால்வேறாய் வெட்டியெறிந்தது யார்? யார் அந்த 'அவர்கள்'? 'படைப்பு வாசகனது சிந்தனையை எவ்வளவு தூரம் கிளருகிறது என்பது முக்கியமானது. நிகழ்வுக்கு அப்பால் பார்க்குமாறு வாசகன் சிந்தனையைக் கிளரி, கவிஞர்களு தேடலிலே பங்காளி ஆக்க வேண்டாமா?' என்று தனது கட்டுரைத் தொடக்கத்தில் கேட்கும் சிவசேகரம், "வாழைப்பழத்தை உரித்து வாயில் வை" என்கிறார் இங்கே. அரசியல்வாதிகளா? ஆளும் வர்க்கமா? மனத்தில் ஆழமாகப் புதைந்துவிட்ட

இனத்துவேசத்தின் காரணமாகச் சிங்களப் பொதுமகனும் இதில் பங்கேற்றானா? காடையர்களா? ராணுவமா? ஊர்காவல் படையா? சிங்களப் பாட்டாளி வர்க்கத்துக்கும் இதில் பங்குண்டா? ‘மசாலா தோசை, வடை’ பேசும் மார்க்சிய வாதிகளுக்கும் இதில் பங்குண்டா?

“பொய் வதந்திக் கொள்ளி பொக்கென்று போய்ப்பற்ற ஏற்ற வகையில்
இதமான நச்செண்ணெய்
ஊற்றி
அதில் ஊற வைத்த உள்ளங்கள் இல்லாமல்
இந்தனை தீய எரிவு நடைபெறுமா?
...

சற்று முன்னர் மட்டும் சகஜமாய்ச் சாதுவாய்ப் பேசி இருந்த பிராணி
சடக்கென்று
வாரை இடுப்பாற் கழற்றி,
மனங்கூசாமல்
ஓங்கி விளாச ஒருப்பட்ட சிந்தையதாய்
மாறி விட்ட விந்தை மருமம் என்ன?
ஒன்றும் எமக்குச் சரியாய் விளங்கவில்லை.”

முருகையனும் ‘வாழைப்பழத்தை உரித்து வாயில் வைக்க வில்லை’. இப்போ அவர்கள் யார்?

39

“குழவும்
உடைபடும் கடைகளின் ஒலியும்
வெறிக் கூச்சலும்,
வேற்று மொழியும்,
விண்ணுயர்ந்த தீச் சுவாலையும்”

என்று வரும் அடிகளிடை ‘வேற்று மொழி’ என்று புஷ்பராஜன் குறிப்பிடுவதை, சிங்களமொழித் துவேசமாகக் காண்கிறார் சிவசேகரம். வேற்று மொழி – அந்திய மொழி. அது அந்திய ஆக்கரமிப்பின் சின்னமாகவேதான் தமிழ் மாநிலங்களுக்கு வருகிறது; புரிந்துணர்வின் அடிப்படையிலல்ல. எம்மை அடக்க, காட்டுமிராண்டித்தனமாக அது இங்கே இறக்குமதி செய்யப் பட்டிருக்கிறது. நாம் சொல்வதை ‘அவர்கள்’ புரிந்துகொள்ள மாட்டார்கள்; எமது உணர்வுகளை, ஆசாபாசங்களை அவர்கள் மதிக்கமாட்டார்கள். வெறிக் கூச்சலால் மட்டும் நாம் பாதிக்கப் படவில்லை; வேற்று மொழித் திணிப்பால், எம்மைப் புரிந்து கொள்ளாத அடக்கமுறையால், நாம் பாதிக்கப்படுகிறோம். எனவே, ‘வேற்று மொழியில்’ என்று வருவதைவிட ‘வேற்று மொழி’ என்று வருவதே பொருத்தமானது என்பதுடன், வேறுபல அர்த்த விரிவுகளுக்கும் இடம் கொடுக்கக்கூடியது. யேசுராசா

‘டச்சுக் கற்கோட்டை’ என்பதனுடாக அந்நிய அரசு என்றார். புஷ்பராஜன் அந்நிய மொழியையும் சேர்த்துக் கொள்கிறார்.

அதுபோலவே புத்த சமயத்தைப் பற்றியும், புத்தரைப் பற்றியும் வருகின்ற கருத்துகள் உண்மையாகப் புத்தரையோ, புத்த சமயத்தையோ தூஷிக்க வருவன் அல்ல; பொய் வேஷங்களை மட்டும் அம்பலப்படுத்துவன். உதாரணமாக, சு. வில்வரத்தினம் போலித் தார்மீகப் போர்வையைத்தான் களையச் சொல்லிக் கேட்கிறார். அதுதான் இங்கே சமயம் என்ற பெயரில் ‘மஞ்சள் ஆடைகளுக்குள்ளும், மழித்த தலைகளிலும்’ நின்றுகொண்டு அதிகாரத்தை ஆய்டிப் படைக்கிறது. எங்கோ ஒருசிலர் உண்மைச் சமயவாதிகளாய், அநியாயத்தைக் கண்டு வெறுப்படைபவர்களாய் இருக்கத்தான் செய்கிறார்கள்; ஆனால், அவர்களால் ஒன்றும் செய்ய முடிவதில்லை.

இந்த இடத்தில் தமிழ்த்தேசிய விடுதலைப் போராட்டம் பற்றி கலாநிதி கா. சிவத்தம்பி (காலம் பிந்தியாயினும்) சொல்லி யிருப்பதை எடுத்துக்காட்டுவது பொருத்தமாக இருக்குமென்று நினைக்கிறேன்.

“... பொதுவாகவே பழைய இடதுசாரிகள் எல்லோருமே, அவர்களுள்ளும் சிறப்பாகத் தமிழர்களாகிய பழைய இடதுசாரிகள், இனப்பிரச்சினையைக் கருத்துப்பூர்வமாக எதிர்த்தவர்கள், இனவாத்தை ‘வகுப்புவாதம்’ என்று சாடியவர்கள். சிங்கள இடதுசாரிகள், சிங்கள ‘வகுப்புவாதத்தை’ தேசியவாதம் என்று ஏற்றுக்கொண்ட பின்னரும் இத்தமிழ் இடதுசாரிகள் தமிழின் வாதத்தைத் தமிழ்த் தேசியவாதமாக ஏற்றுக்கொள்ளாதவர்கள். மார்க்சியம் இன்று ஏற்றுக்கொள்ளும் ‘எதனிசிற்றி’ கோட்பாட்டிற்கு இன்னும் தமிழில் இசைவான மொழிபெயர்ப்பு இல்லை.

மார்க்சியத்துக்கும் இனக்குழு (எதனிசிற்றி) வாதத்துக்கு முன்ன தொடர்பு சர்வதேச மட்டத்திலேயே இப்பொழுதுான் ஆராயப்படுகின்றது. எறிக் ஹொப்ஸ்வாம் போன்ற உலகப் பிரசித்தி பெற்ற மார்க்சிய அறிஞர்கள் ஒன்று மற்றதற்கு முரணாக வேண்டியதில்லை என்ற நிலைப்பாட்டைக் கொண்டுள்ளனர்.”

கலாநிதி கா. சிவத்தம்பி
மல்லிகை, ஜூலை 1985

எனவே அநியாயங்கள் மொழியின் பேரிலோ, சமயத்தின் பேரிலோ, அல்லது வேறு எந்த உருவிலோ வருமாயின், அது எதிர்க்கப்பட வேண்டும். போலிகளை எதிர்ப்பதும், எமது உரிமைகளைக் கோருவதும் ‘அவர்களை’ப் புன்படுத்துமென்பதற்காக எமது உரிமைகளை ‘அவர்களிடம்’ ‘அடகு’ கொடுத்து விட்டு வாளாவிருப்பதா?

கவிதைகளைப் பற்றிய எனது கருத்துகளை முடிப்பதற்கு முன்னர், சிவசேகரத்தின் இரண்டு கவிதைகளைப் பற்றியும் சிறிது சொல்லாமென்று நினைக்கிறேன். சிவசேகரம் அவரது '52' என்ற கவிதையிலும், 'ஹிற்லர் டயரிகள்' என்ற கவிதையிலும் வாசகர்களுக்கு உணர்த்துவது என்ன? சிவசேகரம் அவர்களே, கவிதையானது ஒரு செய்தியைக் கூறிவிட்டு, 'இத்துடன் இலங்கை வானோலியின் செய்தி அறிக்கை முடிவடைகிறது' என்ற விதமாக நின்றுவிட முடியுமா? நிகழ்வுக்கும் அப்பால் பார்க்குமாறு வாசகனது சிந்தனையைக் கிளரி, அவனைக் கவிஞருது தேடலில் ஒரு பங்காளியாக்க வேண்டாமோ? என்று சொல்கிறார். அவரது அளவுகோலையே கொண்டு, அவரது கவிதைகள் இரண்டையும் 'அளந்து' பார்ப்போம்.

வெலிக்கடைச் சிறைப்படுகொலைகளைப் பற்றி - அது இரண்டு முறை நடந்தமைபற்றிச் சொல்லிய பின், "கண்டு அலுத்த/கற்சவரோ மொனிக்கும்" என்கிறார். கற்சவர் மொனிக்கும் என்பதனுரடாகக் கவிஞர் எதைச் சொல்ல வருகிறார்? "நாமும் கற்சவர்போல் மொனமாக இருக்க வேண்டுமென்றா?"

'ஹிற்லர் டயரிகள்' என்ற கவிதையில் 'இன அழிப்பு' நிகழ்வதை விபரித்துவிட்டு -

"திரையின் மறைவில் இருந்து இயக்கி
எரிகிற வீட்டில் விறகு பொறுக்கும்
அரசு, முதலைக் கண்ணீர் உகுக்கும்
அல்லது புண்ணில் மூள்ளால் செதுக்கும்."

41

இத்துடன் இலங்கை வானோலியின் செய்தி அறிக்கை முடிவடைகிறது. அதற்கப்பால் என்ன? இக்கவிதைகள் அவை விடும் 'அறிக்கை'களுக்கு அப்பால் வேண்டுவன என்ன? தயவுசெய்து சிவசேகரம் விளக்குவாரானால், நாம் பெரிதும் நன்றியடையவர்களாக இருப்போம்.

இறுதியாக அவருக்கு ஒன்று சொல்ல விரும்புகிறோம்: ஈழத்துக் கவிதைபற்றிய உங்கள் பயத்தை விடுங்கள். உங்கள் கவிதைகளில் உங்களுக்கு நம்பிக்கையில்லாமல் இருப்பதைப் பற்றி நாம் ஒன்றும் சொல்லமுடியாது. அது ஒருவேளை சரியாகவும் இருக்கக்கூடும். அந்தப் பயத்தினாலோ என்னவோ பல நல்ல கவிஞர்களையும் உங்களோடு துணைக்குச் சேர்க்கிறீர்கள். ஆனால், நிச்சயமாக நாம் துணிந்து சொல்லலாம் - மிகச் சிறந்த கவிதைகளைப் படைத்துத் தருபவர்கள் இப்போது நம்மிடையே இருந்துகொண்டிருக்கிறார்கள் என்று. "நேருக்கு நேர் பேசும் எளிமை... தேவைக்கு மேல் படிமங்களையும் குறியீடுகளையும் திணிக்காமை... சாதாரண சொற்களுக்கு வலிமையேற்றுதல்... சுற்றிலுமுள்ள வாழ்க்கைத் தளத்தோடு ஒன்றித்து நிற்பது ஆகிய பண்புகளால் ஈழத்துச் சிறந்த புதுக்

கவிதைகள் தமிழகத்தாருக்கு வழிகாட்டும் சிறப்புடையவை
 என்பது 'வானம்பாடி'யின் எண்ணம்" என்று 'வானம்பாடி'யின்
 ஆசிரியர் சொல்வது (வானம்பாடி - டிசெம்பர் 82) வெறும்
 ஒப்பாசாரரோமா, முகஸ்துதியோ அல்ல. அந்தளவு வீரியமும்
 வீச்சும் நமது கவிஞர்களுக்கு இருக்கின்றன. அது மீண்டும்
 ஒருமுறை 'மரணத்துள் வாழ்வோம்' என்ற இத்தொகுதி
 மூலமாக - பல சிறந்த கவிதைகளைத் தன்னுள் கொண்டிருப்பதன்
 காரணமாக - மிக நிச்சயமாக நிருபிக்கப்பட்டுள்ளது
 என்று துணிந்து கூறலாம். பக்கச் சார்பான், விஷுமத்தனமான,
 காழ்ப்புணர்வுடன் கூடிய சிவசேகரத்தின் 'மலட்டு விமர்சனங்கள்'
 இவைகளை ஒன்றும் செய்யா. அவ்விமர்சனங்களால்
 அம்பலப்படுவது சிவசேகரத்தின் அறியாமை மட்டுமல்ல
 - அவரது 'அந்தர்', 'அவதி', 'ஆற்றாமை' மனநிலைகளுந்தான்.

(இக்கட்டுரை முதலில் 'ஸமீமுரசு'க்கே கொடுக்கப்பட்ட
 போதிலும் அதில் வெளியிடப்படவில்லை.)

அவை — 28
 புரட்டாதி 1986

வெங்கட சாமிநாதனின் பாலையும் ஹாகூயும் - டி. ஜி. ரீப்புன்

வெங்கட் சாமிநாதன் என்றதும் எமக்கு ஞாபகம் வருவது ‘மார்க்ஸின் கல்லறையிலிருந்து ஒரு குரல்’, ‘இலக்கிய ஊழல்கள்’ ஆகியவற்றில் கண்ட ஆக்ரோஷ மான, உணர்ச்சிவசப்பட்ட, மூர்த்தண்யமாக எழுது சிற ஒருவரையே. ஆனால், ‘பாலையும் வாழையும்’ நூலைப் படிக்கின்றபோது, அங்குடூரைகள் ஏற்கெனவே பத்திரிகைகளில் வெளிவந்திருந்தாலுங்கூட, புத்தக உருவில் படிக்கும்போது, அந்திகளை - பிழை களைக் கண்டு ஆக்ரோஷ உணர்ச்சி கொள்ளும் அந்த உள்ளம், எவ்வளவு ஆழ்ந்த அமைதியான உள்ளம் என்று தெரிகிறது. அந்த ஆழ்ந்த அமைதி யான உள்ளமே, தான் பொறுக்க முடியாத பொய்ம் மைகளைக் காணுகிறபோது மிகவும் உக்கிரமான முறையில் கோபித்துக்கொள்வதாயிருக்கலாம். நான் நினைக்கிறேன், இதுதான் இலக்கிய விமர்சனம் சம்பந்தமாக முதன்முதலில் வெளிவந்த வெ.சா.வின் நூல் என்று. ஏற்கெனவே வெளிவந்தவைகள் சிறு வெளி யீடுகள். தமிழ்நாட்டில் சிறு குழவாக இயங்கிவரும் *Serious* ஆன எழுத்தாளர்களைப் பற்றியும், பரந்து பட்ட போலியான கற்பிதமான தமிழ்நாட்டின்

கலை இலக்கியங்களைப் பற்றியும் மிக அழகாகவும் தெளிவாகவும் ஆணித்தரமாகவும் விமர்சித்திருக்கும் முதன் நூலும் இதுவென்றே தெரிகிறது. ‘எழுத்து’ போன்றவற்றில் வெ.சா.வின் கட்டுரைகளைத் தவிர்ந்த வேறு கட்டுரைகள் வந்திருக்கலாம். ஆனால், நூலுருவில் அத்தகைய முழுமையைக் காண்பது இந்நூலில்தான். இன்னுமொன்று, இன்றைய தமிழக எழுத்தாள் விமர்சகர்களில் மிகவும் கூர்மையாகவும், ஆழமாகவும் விமர்சிக்கக்கூடியவர்களுள் வெ.சா.மிநாதன் முக்கியமான வர். தருமு சீவராம் போன்றவர்களிடம் இந்தத் தன்மை உண்டுதான். என்றாலுங்கூட கூடுதலான உணர்ச்சிவசமும், சில விடயங்களில் ஆழமின்மையும், பார்வையின்மையும் – வெ.சா. அளவுக்கு ஆழ்ந்தகன்று பார்க்கும் பார்வையை அவர்களுக்கு இல்லாமல் செய்துவிட்டது. இவரைப் பற்றி (வெ.சா. பற்றி) கலாநிதியும் விமர்சகருமான ஈழத்தைச் சேர்ந்த ஒருவர் சொன்னார், “வெ.சா. அளவுக்கதிகமான ஆங்கிலப் பதங்களைக் கலந்து அவற்றின் மூலமாக, தான் ஒரு பெரிய விமர்சகர் என்று காட்ட முயல்கிறார்” என்று. ஆனால், அவசியம் நோக்கி ஆங்கிலத்தைக் கலந்து எழுதுவது தவறு அல்ல என்பது ஒருபுறமிருக்க, அதை ஒரு குறைபாடாகக் கொண்டாலும் இந்த நூலில் நூற்றுக்குத் தொண்ணுற்று ஜந்து வீதம் அந்தக் குற்றச்சாட்டைக் காண முடியாது. ஒரு வகையில் வெ.சா.வின் வாக்கியங்கள் ஆங்கில அமைப்பை அடியொற்றி – தமிழ் இலக்கணங்களுக்கு ஒவ்வாத முறையில் வந்திருப்பது உண்மைதான். ஆனால், பண்டிதங்களோடும் பழைமையோடும் கட்டுப்பெட்டித்தனத்தோடும் ஒத்துப்போகிற இலக்கண வரம்புகளைக் கட்டியமுவதை, புதிய சிந்தனைகளைச் சீராகவும் தெளிவாகவும் முழுமையாகவும் வெளிப்படுத்து வதற்குத் தடையாகக் காணும்போது, அவ்வாறான இலக்கண மரபை (தேவையானதை மட்டும்) உடைத்தெற்றின்து, புதிய சிந்தனைக்குரிய மொழிநடையை ஆங்கிலத்திலிருந்து பெற்றுக் கொள்வதில் தவறேதும் இல்லை. பதிலாக, அது பழைமைப் பிடிப்பிலிருந்து தமிழை விடுபடுத்துவதாகவும், பழைமைமீது உரிய சிந்தனையைப் பாய்ச்சுவதாகவும் அமையலாம். இது வெ.சா.வுக்கே உரிய தனிக்குணம் அல்ல; தமிழகத்தின் பெரும் பாலான Serious எழுத்தாளர்களிடம் காணப்படும் பொதுப் பண்பும் ஆகும்.

வெ.சா.வின் ‘மார்க்ஸின் கல்லறையிலிருந்து ஒரு குரல்’, ‘இலக்கிய ஊழல்கள்’ என்பவற்றில் காணப்படுவது ஆக்ரோஷ மான், உணர்ச்சிவயப்பட்ட மூர்த்தன்யமான எழுத்து நடை என்றா சொன்னேன்? ‘பாலையும் வாழையும்’ கட்டுரைகளில் பெரும்பாலானவை அதற்கு எதிர்மாறான, தன்னிரக்க – இந்தத் தமிழ் உலகை, அவர்கள் இலக்கியத்தை, கலையை, அரசியலை

எல்லாவற்றையும் அறிவுபூர்வமாக, சிந்தனைபூர்வமாக ஆக்கும் முயற்சி சாத்தியமாகுமா? என்ற - அடிமன இரங்கலின் துயரக் குரலாகவே இருக்கின்றன. அதனால்தான், தமிழ்நாட்டைச் சிந்தனைரீதியாகப் பார்க்கும்போது ‘அரிசோனா பாலைவனம்’ என்று குறிப்பிடுகிறார். தமிழ்நாட்டுக்கு கிடைக்கும் இன்றைய விஞ்ஞான சாதனங்கள் - முக்கியமாகத் திரைப்படத்தைப் பொறுத்தவரை - பயன்படாது போவதைக் கண்டு, “எருமைக்கு எதற்கு நீச்சுக்குளம்?” என்று சுவிப்படைகிறார். மேலும், தமிழ் நாட்டின் பெருமையை(?) Satire ஆகச் சொல்லும்போது “... அபத்தத்தை ஒருவர் சொல்வது, இதை ஏதோ போது மரத்தடி ஞானோபதேசமாக நாம் கேட்டுக்கொண்டிருப்பது என்பது தமிழ்நாட்டில்தான் சாத்தியம். MGR என்ற ஒரு Sociological Phenomenon தமிழ்நாட்டில்தான் சாத்தியம் என்பதுபோல, பிறப்பு கண்டியானாலும், கேரளாவானாலும் சரி, அதன் சாத்தியத்திற்குத் தமிழ்நாடு வந்து சேர்ந்துவிட்டது இந்த Phenomenon” என்று குறிப்பிடுவது ரசிக்கத்தக்கது. வேறும் சில உதாரணங்களை எடுத்துக்காட்டுவது சற்று உதவியாக இருக்கும் என்று நம்புகிறேன். வெ.சா. கூறுகிறார், “நம்மிடம் கலைத்திறன் வாழ்ந்துவருகிறது என்பது உண்மையானால், நமது சமுதாயத்தில் கலையுணர்வு அறவே அற்றுவிடவில்லை என்பது உண்மையானால், கிட்டத்தட்ட 1800 வருடங்களுக்கு முன்னமேயே நாம் ஸ்தாபித்த இலக்கிய வளம், இன்றைய இலக்கியத்திற்கும் அந்த அளவுக்கு அல்லது அதற்கு மேலாக செழுமையை உண்டாக்கியிருக்க வேண்டும். அப்படி இல்லை. வறண்ட பாலைவனத்தைத்தான் காண்கிறோம்.”

“எமிலி ஜோலாவின் ‘நாநா’ மொழிபெயர்க்கப்படுகிறது. ஆனால் ‘ஜெர்மினல்’ ஒதுக்கப்படுகிறது. இன்றைய நமது, நாவல் வளத்துக்குத் தேவையில்லாத சார்ளஸ் டிக்கன்ஸ் மொழிபெயர்க்கப்படுகிறது. ஃப்ராங் காஃப்கா, ஜோசப் கன்ராடு கண்ணிலும் படுவதில்லை. பேர்ஸ் பக் மொழிபெயர்க்கப்படுகிறது. வில்லியம் ஃபாக்னரைப் பற்றி யாரும் கவலை கொள்வதில்லை... ஜேம்ஸ் ஜோய்ஸைத் திண்டுவார் கிடையாது” என்று கூறும் வெ.சா. கவிதையைப் பற்றிக் கூறும்போது “பல நூற்றாண்டுகளாகக் கவிஞர் என்று சொல்ல நமக்கு ஒருவர் கிடைப்பதில்லை. கம்பனுக்குப் பிறகு, திருத்தக்கதேவ ருக்குப் பிறகு கவிதா உணர்வு நமது சமுதாயத்திலிருந்தே அகன்றுவிட்டது.” இப்படியே நிறைய உதாரணங்களைக் காட்டிக்கொண்டு போகலாம். அந்த நாலைப் படிக்கும்போது எழும் முழுமையான உணர்வை இவ்வுதாரணங்கள் தரமாட்டா வாகையால், உதாரணங்களை அதிகம் காட்ட விரும்பவில்லை. காலதேவன், ஃபான்ஸாய் (Bonsai) மனிதன் கட்டுரைகளும் இத்தகையவையே. ஜப்பானியர்கள் வீட்டு அலங்கரிப்புக்காக

பான்ஸாய் என்றவரை மரங்களைத் தொட்டிகளில் வளர்ப் பார்கள். அவைகளுக்கு இயற்கையான மரங்களின் தோற்றம் முழுவதும் உண்டு; உயரத்தைத் தலை. ஒரு அடிக்கு மேல் அவை வளரவிடப்படுவதில்லை. அதுபோலத் தமிழ்நாடும் பார் வைக்கு நிறைய அறிவுடையவன்போலத் தோற்றம் காட்டினும், உண்மையில் மந்தமானவனாக, அறிவு சூன்யமானவனாக, வளர்ச்சி குன்றியவனாக இருக்கிறான் என்பதைக் காட்டவே வெ.சா. இந்தத் தலைப்பை இட்டிருக்கிறார். அக்கட்டுரையில் தமிழனின் பல்துறைகளையும் - இலக்கியம், சினிமா, நாடகம், அரசியல் போன்ற எல்லாத் துறைகளையும் ஊடுருவி தமிழனின் மேற்படி குணாம்சத்தை நிருபிக்கிறார்.

இதே விடயத்தை இன்னுமோர் கோணத்தில் ஆயும் கட்டுரை 'தமிழிலக்கியத்தில் சாதனை 1947 - 1964'. புதுமைப் பித்தனின் மறைவும், அதனோடு தேங்கிவிட்ட Serious பிரக்ஞா யும், கல்கியும் அவரது வாரிசுகளான இன்றைய எழுத்தாளர் பலரும், அவர்களைப் பற்றிய பொதுவான கணிப்பீடுகளுமாக இக்கட்டுரை அமைந்துள்ளது.

2

வெ.சா.வின் இன்னும் சில கட்டுரைகள் இலக்கிய விமர்சனம் பற்றியவைகளாக உள்ளன. ஒன்று, விஞ்ஞான விமர்சனம். இலக்கிய விமர்சனம் விஞ்ஞானத்தன்மையிலிருந்து வேறுபட்ட, புறம்பான ஒன்றாக இருக்கிறது என்று வெ.சா. கருதுகிறார். காரணம், விஞ்ஞானத்துக்கான அடிப்படைகள் இலக்கிய விமர்சனத்துக்குப் பொருந்தாது என்பதே அவர் காணும் அடிப்படைகளாவன: I. விஞ்ஞானம் என்பது ஏற்கெனவே இருந்த, மாறாத, ஆனால், இதுகால் மறைந்திருந்த உண்மையை வெளிக் கொண்டு வருவது. II. இவ்வண்மைகள் சரிபார்க்கக்கூடியவையாக இருக்க வேண்டும். III. இவ்வண்மைகளை வெளிக்கொணரச் செய்யப்பட்ட ஆராய்ச்சி சுயபாதிப்புநிலை நீங்கியதாக இருக்க வேண்டும். மேற்படி விஞ்ஞானத்தைப் பற்றிய அடிப்படை முற்றுமுழுதாகச் சரியா என்பது எனக்குச் சந்தேகமே. ஏனெனில், ஸ்தாலமானவற்றை ஆயும்போது மட்டுமே மேற்படி முடிவுகள் தெட்டாத்தெளிவாக இருக்கும். தத்துவம், அரசியல், சமயம், மனோவியல், கலை, இலக்கியம் போன்ற துறைகளை ஆயும்போது மேற்படி அடிப்படைகள் எந்தளவுக்குப் பொருந்திவரும் என்று தெரியவில்லை. பொருந்திவரும் என்று கருதினாலுங்கூட, ஒவ்வொரு துறைக்கும் உரிய அளவுகள் வெவ்வேறானவையாக இருக்கும். அந்த அளவுகள் அந்தந்தத் துறையைப் பொறுத்தவரை விஞ்ஞானமானவைதான். இலக்கியத்தை எடுத்துக்கொள்வோம். புதுமைப்பித்தனையும் கல்கியையும் தரம்பிரித்து இனம் காண்கி

ரோம் என்றால், அது வெறும் அபிப்பிராயம் மட்டும்தானா? சத்யஜித் ரேயையும் அல்லது அவரையொத்த எமது நாட்டு லெஸ்ரர் ஜேம்ஸ் பீரிஸையும் மட்டரக துமிழ் சினிமாக்காரரையும் தரம் பிரித்து இனம் காணுகிறோமென்றால், அது வெறும் அபிப்பிராயம் மட்டும்தானா? இவற்றுக்குப் பின்னால் சில அளவுகோல்கள் இருக்கின்றன. அவை அறிவுழூர்வமானவை, விஞ்ஞானபூர்வமானவை, காரணம் சொல்லக்கூடியவை; வெறும் அபிப்பிராயம் அல்ல. வெ.சா. கூட மேற்சொன்ன கருத்துகளை, அளவுகளை ஒப்புக்கொள்ளத்தான் செய்கிறார். இல்லையானால், அவரது இலக்கியக் கருத்துகள் வெறும் அபிப்பிராயம்தான் என்றால், அவர் கருதும் உயர்ந்த, சிறந்த இலக்கியங்களுக்காக அவ்வளவு போராட முடியாது. இன்னொருவர் மட்டரகமான இலக்கியத்தைப் பற்றி வைத்திருக்கிற உயர்ந்த கருத்தை, வெறும் அபிப்பிராயம்தான் என்று ஒதுக்கிவிடமாட்டார். அது ஏன் மட்டரகமானது என்பதற்குரிய அளவுகோல்களையும் காரணங்களையும் சொல்லத்தான். செய்வார். அவை இன்னும் ஒரு காலத்தில், காலத்துக்குக் காலம் மாறுக்கூடியவைதான். ஸ்தாலப் பொருள்கள் பற்றிய முடிவுகளே புதிய கண்டுபிடிப்புகளால் மாறப்படக் கூடியவையே என்றாலும், இப்போது பரவலாக Serious ஆன எழுத்தாளர்கள் பலராலும் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டு, ஒப்புக் கொள்ளப்படுதலுக்கான காரணங்கள் அறிவுரீதியாக விளக்கப்பட்டவையாக இருக்கும். ‘விஞ்ஞானம்’ என்ற சொல்லை, வெ.சா. கருதும் அளவுக்குக் குறுக்குவது சரியல்ல என்றே நினைக்கிறேன்.

இன்னுமொன்று, ‘இலக்கியம் எனது பார்வை’ என்ற கட்டுரையில் தத்துவார்த்தைப் பின்னனி அல்லது தத்துவார்த்தைப் பார்வை இலக்கியத்துக்கு அவசியமில்லை, வெறும் அனுபவங்களின் பிழிவாக, வெளிப்பாடாகவே இலக்கியங்கள் இருக்கின்றன என்று கூறுகிறார். நிச்சயமாக இலக்கியம் என்பது, ஒரு கலைஞரின் அனுபவ வெளிப்பாடுதான். ஆனால், அந்த அனுபவ வெளிப்பாடுகள் சின்னஞ்சின்னாக, தனித்தனியாக வெளிப்படும்போது அதே அனுபவப் பரிமாற்றத்தை, வெசாவின் வார்த்தைகளில் சொல்வதென்றால், உணர்வோட்ட உலகின் பரிமாற்றத்தைச் செய்கிறதுதான் என்றாலும், பொதுமையான, முழுமையான, பரவலான சமுதாய வளர்ச்சிக்கு அவற்றால் அதிகமாக எதையும் செய்துவிட முடிவுதில்லை. தத்துவங்கள், கோட்பாடுகள் போன்றவை தனி அனுபவத்தைத் திரித்துவிடுகின்றன; முழுமையாக வெளிப்படுத்த முடியாது தடுத்துவிடுகின்றன என்று, வெ.சா. கருதுகிறார் என்று நினைக்கிறேன். இன்றைய மார்க்சிய இலக்கியவாதிகள் என்று சொல்லிக் கொள்பவர்கள் எடுக்கும்

பிரசார வாந்தியைக் கண்டுதான் வெ.சா. இப்படிப்பட்டதோர் முடிவுக்கு வந்திருக்கலாம். ஆனாலும், நமது பழைய இலக்கியங்களையே உதாரணங் காட்டிச் சொல்வதானால் மகாபாரதம், இராமாயணம் போன்றவை ஒரு பெரும் தத்துவப் பின்னணியை அடிப்படையாகக் கொண்டு எழுந்தவைதான். மக்ளிம் கோர்க்கியின் ‘அன்னை’ இன்னுமொரு உதாரணம். சரியான தத்துவப் பின்னணியைக் கொண்டு எழுதப்படும் இலக்கியங்கள், உண்மையான உணர்வோட்ட உலகின் பரிமாற்றத்தைச் செய்வதற்கு ஒரு சிறந்த இலக்கியவாதியின் கையில் தடையாக இருக்கமாட்டா. இன்னும் ஓர் உதாரணம் பாரதி. பாரதியின் ‘பாஞ்சாலி சபதம்’ ஒரு தத்துவப் பின்னணியை விளக்குவதுதான். அதனால், அது ஒரு சிறந்த இலக்கியம் இல்லாமலும் போய்விட வில்லை. சரியான அனுபவத்தை வெளிப்படுத்தத் தத்துவம் தடையாக இருக்கிறதென்றால், தத்துவத்தில் ஏதோ பிழை இருக்க வேண்டும். கூடவே தத்துவம் அனுபவத்தோடு முரண்படுகிறபோது, அனுபவத்தினிடயாகத் தத்துவத்தை வளர்க்கும் முயற்சியாக அந்த இலக்கியம் வெளிப்படலாம். இதற்கு மேலாக இதை விளக்க வேண்டியது அவசியமில்லை என்று நினைக்கிறேன்.

வெ.சா.வின் இன்னும் சில கட்டுரைகள் தனிப் புத்தகங்களைப் பற்றிய விமர்சனங்களாக அமைந்துள்ளன. நினைவோட்டநாவல் – சி.ச. செல்லப்பாவின் ‘ஜீவனாம்சம்’ பற்றியதாகவும், தருமு சீவராமின் ‘கண்ணாடியுள்ளிருந்து’ கவிதைத் தொகுதி பற்றிய விமர்சனம் ஒன்றும் சிற்பி, ப.வேலுச்சாமி, ரவீந்திரன், கங்கைகொண்டான், அறிவன், மீரா, தமிழன்பன், மு. மேத்தா போன்ற முற்போக்குக் கவிஞர்களின் கவிதைகள் அடங்கிய ‘வெளிச்சங்கள்’ தொகுதிபற்றிய விமர்சனமும் இதிலடங்குவன். ‘தரிசனமற்ற ஓர் பயணத்தின் அழியும் சுவடுகள்’ ஞானக்கூத்து னைப் பற்றிய ஒரு விமர்சனமாக அமைந்துள்ளது.

சி.ச. செல்லப்பாவின் ஜீவனாம்சத்தில் நினைவோட்டஉத்தியை எவ்வளவு அழகாகக் கையாண்டுள்ளார் என்பதைக் காட்டி, அதேவேளை, சில இடங்களில் சாவித்திரியின் நாவலின் பிரதான பாத்திரம் சிந்தனையினுடோகப் பெரும் தத்துவங்களைச் சொல்ல முயல்கையில், இயல்பான தன்மை இழந்து, எவ்வாறு செயற்கைத் தன்மை ஏறுகிறது என்பதையும் மிக அழகாகக் காட்டியுள்ளார். அதேபோல, வெளிச்சங்கள் கவிதைத் தொகுதி யைப் பற்றியும் ஆராயும்போது, இலக்கியத்தன்மையற்ற வெறும் சூலோகத்தன்மை ஏறிய கவிதைகள் எப்படிச் சீரழிகின்றன என்பதைக் காட்டியுள்ளார். மேலும், ‘தரிசனமற்ற ஓர் பயணத்தின் அழியும் சுவடுகள்’ கட்டுரையில் ஞானக்கூத்து னைக் கவிதைகள் புதிர்களாகவும் விடுகதைகளாகவும் விகடத்துறைக்கு

களாகவும், Statement ஆகவும் சீரழிகின்றன எனக் கூறுகிறார். மேலும் சில கவிதைகளில் anti-social, anti-human தன்மைகளும் காணப்படுகின்றன என்றும் காட்டுகிறார். இவையெல்லாம் ஞானக்கூத்தனின் vision இன்மையைக் காட்டுவதாகும் என்று கூறியுள்ளார் (இவைபற்றிய எனது கருத்துகளை இந்நால்களைப் படிக்காமல் நான் கூறமுடியாது).

3

இறுதியாக, ‘கலைஞரும் சூழலும்’, ‘என்னைப் பற்றி’ கட்டுரைகளைப் பற்றிச் சொல்லாவிட்டால், ‘பாலையும் வாழையும்’ பற்றிய இவ்விமர்சனம் பூர்த்தியாகாது. தருமு சீவராமின் ‘கண்ணாடியுள்ளிருந்து’ கவிதைத் தொகுதிக்கு வெசா. மிகவும் சிலாகித்து ஆய்வுரை ஒன்றை வழங்கியுள்ளார்; அத்தகைய சிறப்பும் அந்நாலுக்கு உண்டுதான். அம்முன்னுரையில் உணர்வோட்ட உலகங்கள் பற்றியதோர் ஆழமான கண்ணோக்கு இருக்கிறது. சட உலகல்லாத அனுபவ உலகின் முழுமையை உணர்வதற்குரிய வாயிலாக அந்தக் கட்டுரை அமைந்துள்ளது. ஞானிகளின் அனுபவத்தளம் வரை உயர்ந்து செல்லும் தன்மையது அவ் அக அனுபவம். இது ‘பாலையும் வாழையும்’ நூலிலும் உள்ளது. அந்நாலின் ஏனைய கட்டுரைகளின் போக்கினின்றும் இது தனியானது; ஆழமானது. ஏனைய கட்டுரைகளில் சந்திக்காத, வித்தியாசமான, முதிர்ந்த வெ.சா.வை இந்தக் கட்டுரையில் காண்கிறோம்; இலக்கியத்தை மீறி வெளியே பார்க்கும் பார்வை. அப்படி எழுதப்பட்ட அம்முன்னுரையில் அவர் ஒரு செய்தியை (message) தருகிறார். அந்தச் செய்தியின் அடிப்படைச் சாரம் இருதான்: “வாழ்க்கையில் உண்மையாக வாழாது, இலக்கியங்களில் மட்டும் உயர்ந்த கருத்துகளை, தக்துவங்களை எழுதிவிட்டால் மட்டும் அர்த்தமில்லை. அதனால், அவை உயர்ந்த இலக்கியங்களாகவும் ஆகமாட்டா. வாழ்க்கை வேறு, இலக்கியம் வேறு எனத் தனியாகப் பிரித்துவைக்கும் அஞ்சறைப் பெட்டிச் சுபாவும் பிழையானது” என்ற செய்தி. இதனிடிப்படையிலேயே அசோகமித்திரன், ஞானக்கூத்தன், ‘கசடதபற்’வினருக்கு எதிரான குரலாக ‘இலக்கிய ஊழல்கள்’ வெளிவந்தது. அந்த இலக்கிய ஊழலை அம்பலப்படுத்துவதற்கு வெ.சா.வுக்கு உதவியவர் தருமு சீவராம். அதனாலேயோ என்னவோ, கண்ணாடியுள்ளிருந்து முன்னுரையில், “வாழ்க்கையையும் இலக்கியத்தையும்” வேறாகக் காணாத ஒருவராகத் தருமு சீவராமை வெ.சா. குறிப்பிட்டுள்ளார்; நன்றிக்கடனாகவோ, உண்மையாகவோ தெரியவில்லை. ஆனால், இலக்கிய ஊழல்களுக்கு விமர்சனம் எழுதிய மு.பொன்னம்பலம், தருமு சீவராமின் குளறுபடிகளை அம்பலப்படுத்தியிருந்தார். அதே காலத்திலேயே ‘பூரணி’ ஆசிரியர் குழுவோடு, முக்கியமாக

49

என்.கே. மகாலிங்கத்துடன் கொண்ட கடிதத் தொடர்பில், Aldous Huxley, Julian Huxley பற்றித் தரும் சீவராம் தனக்குள் தவறுதலாகக் கொண்ட முரண்பாட்டை மகாலிங்கம் நிவர்த்திக்க முயல்கையில் அவர் கோபம் கொண்டதும், வெ.சா. அவரைச் சமாதானப்படுத்தியதும், சமரசம் செய்துவைத்ததும் பூரணிக் குழுவினர் அறிந்த விஷயம். தரும் சீவராமின் பொதுக் குணாமசம் அவரது மமதையும், தான் பிடித்த முயலுக்கு மூன்று கால்தான் என்ற பிடிவாதமும், அதனால் ஏற்பட்ட பார்வையின்மையுமே. இதை உணராது, வாழ்க்கை யையும் இலக்கியத்தையும் வேறாகக் காணாதவராக தரும் சீவராமை குறிப்பிட்ட வெ.சா., அந்தப் பிழையை உணர்வதற்கு அதிகநாள் எடுக்கவில்லை. அந்தப் பிழையைத் திருத்துவதற்கான கட்டுரைகளே ‘கலைஞரும் சூழலும்’, ‘என்னைப் பற்றியும்’.

‘இளவேனில்’ இதழில் எழுதிய ஆசிரியருக்குக் கடித மொன்றில், தரும் சீவராம், வெ.சா. மேல் குற்றச்சாட்டுகளைச் சுமத்தியிருந்தார். அவை என்ன என்ன என்பது இப்போது எனக்கு ஞாபகம் இல்லை. இரண்டு மட்டும் ஞாபகம் இருக்கின்றன. I. ஒரு இலக்கியவாதி உருவாவதற்கு சூழலும் காரணம் என்ற வெ.சா.வின் கருத்தை எதிர்த்து “சூழலே நீ வந்தால் வா, வராவிட்டால் போ” என்ற கருத்து. II. வெ.சா. தனியே இலக்கிய விமர்சகன் மட்டுமே, சிருஷ்டிகர்த்தா அல்ல, ஆக்க இலக்கியக்காரன்ல்ல என்ற குற்றச்சாட்டு.

50

முதற் குற்றச்சாட்டை எதிர்த்து எழுதப்பட்டது ‘கலை ஞானம் சூழலும்’ என்ற கட்டுரை. அக்கட்டுரையில் ‘மனிக் கொடி’ தொடக்கம் ‘எழுத்து’ வரை அதற்குப் பின்னரும் எவ்வெப்போது எழுதுவதற்கான சூழ்நிலை வெளியே இருந்ததோ, அப்போதே இலக்கியங்கள், விமர்சனங்கள் வெளிவந்திருக்கின்றன என அழகாக நிருபிக்கிறார். அதே போல ‘என்னைப் பற்றி’ கட்டுரையில், எழுத்தாளன் என்பவன் வெறும் சிறுகதை எழுதுபவன் மட்டும்தான் என்ற தரும் சீவராமின் பாமரத் தனமான எண்ணத்தின் மீது தாக்குதல் நடத்துவதோடு, தனக்கு “விமர்சகன்” என்ற ‘பட்டயம்’ கட்டிவிடுவதும் விருப்பமில்லை என்கிறார்.

“இந்த உபாதைகள் எல்லாம் எழுத்து வெறும் சாதனம் என்ற அடிப்படையை மறந்துவிட்டதன் கோளாற்றில் விளைவன். வாழ்க்கையின் உன்னத்திற்கான சாதனம், மனிதன் தன் பூரணத்தை எய்துவதற்கான ஒரு சாதனம், மனித குலத்தின் உன்னத்திற்கான ஒரு சாதனம், எத்தனையோ என்னைற் மற்றச் சாதனங்களில் இதுவும் ஒரு சாதனம் என்பதை மறந்துவிட்டதன் விளைவு” என்று சுட்டிக்காட்டும் வெ.சா., “இந்தச் சாதனமே

தேடலும் விமர்சனங்களும்... .

ஒரு காலபேதமாக (*anachronism*) உதறியெறியப்படும் காலம் வந்துவிடும், வந்துவிட்டது” என்று கூறும்போது, அதையொத்து சமூத்தில் கேட்கும் இன்னொரு குரலை நினைவுக்காராமல் இருக்க முடியவில்லை. கடைசியாக நிறூர் ரஞ்சன் ரே சொன்ன “*Gandhi was a great artist, an artist in life, his life was a medium through which he expressed himself*” என்ற கூற்றை எடுத்துக்காட்டி, “வாழ்க்கைதான் பிரதான சாதனம் என்பது காந்திக்கு மட்டுமல்ல, ரொம்பச் சின்ன ஆத்மாவான எனக்குமதான்... உங்களுக்குப் புரிந்து நீங்கள் அங்கீரிக்கும் சாதனமான அவருடைய எழுத்துக்கள், பின் பேச்சுக்கள், அன்றாட நடவடிக்கைகள் எல்லாம் அவருடைய வாழ்க்கையின் அந்த உண்ணத்தின் வெளியீடுகள் இட்ட சுவடுகள்” என்று கூறும்போது, இனிவரும் இலக்கியம் என்ன என்பதை உணர்ந்துகொண்ட ஒருவரைத் தரிசிக்கும் நிறைவு ஏற்படுகிறது. வெசா. எழுப்பும் நியாயமான பார்வையின் பின்னணியில், தருமு சீவராமின் குழந்தைப்பிள்ளைத்தனமும் தரிசனமின்மையும் குறைபடிகளும் மௌதையும் தெளிவாகத் தெரிகின்றன.

முந்நாற்று முப்பத்திரன்டு பக்கங்களை, பதினெண்நாற்று கட்டுரைகளைக் கொண்ட இந்நாலைப் படிக்கும்போது, நமது இன்றைய தமிழ் இலக்கியங்களைப் பற்றி மட்டுமல்ல, கவிதை, நாடகம், சினிமா, சிற்பம், இசை ஆகியவற்றைப் பற்றியும், உலக இலக்கியப் பரப்பில் தமிழ்க் கலைகளின் இடமும் ஒப்பீடுகாட்டி ஆராய்ப்பட்டிருப்பதைக் காணலாம். வெங்கட் சாமிநாதனின் தமிழ்க் கலை இலக்கியங்களைப் பற்றிய ஆழமான அறிவும், உலகக் கலை இலக்கியங்கள் பற்றிய அறிவும், அவற்றை விமர்சன நோக்கில் அனுகும்போது அவரின் மேதைமையும் தெற்றெனப் புலப்படுகின்றன. மேலும் இன்றைய தமிழகத்தின் இலக்கியப் போக்குகளை முழுமையாக விளங்கிக்கொள்வதற்கு இந்நால் கணிசமான அளவு உதவலாம். ●

51

அலை — 6
புரட்டாதி - ஜூப்பசி 1976

பசைபாடுவது விர்சன்டா?

52

நெஞங்காலமாக ஈழத்து இலக்கிய மரபில் விமர்சனத்துறை இரண்டு போக்குகளைக் காட்டியுள்ளது. ஒன்று சிந்தனாபூர்வமான உண்மையான இலக்கிய விமர்சனம். மற்றது வசைபாடும் விமர்சனம். இந்த இரண்டாவது வகை, தாம் காழ்ப்பும் வெறுப்பும் கொண்டவர்களைத் திட்டித் தீர்ப்பதின்மூலம் தமது சொந்த ஆணவத்தினைத் திருப்திப்படுத்துவதாக உள்ளது. எஸ். பொன்னுத்துரை போன்ற எழுத்தாரர்கள் மிக்கவர்களும் இந்த வசைபாடும் தொழிலில் இறங்கித் தம்மைச் சீரமித்துக்கொள்கின்றனர். இந்தப் போக்கிற்குப் பல உதாரணங்களைக் காட்டலாம். இதுபற்றிய விரிவான ஆய்வே சுவையானதாயிருக்கும். அதை இங்கே இப்போது செய்ய முடியாது. அதைப் பின்னர் ஒருபோது பார்த்துக்கொள்ளலாம். அதற்கு இங்கே உதாரணமாயிருக்கிற ‘அக்னி’யின் சுவது இதழில் வெளிவந்த - அ.யேசுராசாவின் ‘தொலைவும் இருப்பும் ஏனைய கதைகளும்’ சிறுகதைத் தொகுதிபற்றிய - கட்டுரையை மட்டும் ஆராயலாம்.

அந்தக் கட்டுரையின் ஆசிரியர் ‘மாக்ளி’, யேசுராசாவின் மேல் கொண்ட வெறுப்பின் காரணமாகவே அதனை எழுதியுள்ளார் என்பது கட்டுரையின் போக்கிலும் எழுத்துநடையிலும் தெரிகிறது. உதாரணத்துக்குச் சிலவற்றைப் பார்க்கலாம். “கேவலங்கள்

தேடலும் விமர்சனங்களும்... .

நிறைந்த சூழ்நிலையில் அலையின் ஆசிரியராக வேபிள் ஒட்டிக்கொள்வதில் பெருமை போன்றும் என்று குறிப்பிடுகிறார் ‘மாக்ஸி’. இந்த வாக்கியம் அர்த்தமற்று வருகிறது. யேசுராசா ‘அலை’யின் தனி ஆசிரியர் அல்ல; ஆசிரியர் குழுவின் நால்வரில் ஒருவர் என்பது ஒருபுறமிருக்க, ‘அலை’ ஆசிரியர் குழுவில் இருப்பதற்கும் இந்தச் சிறுகதைத் தொகுதி விமர்சனத்துக்கும் என்ன சம்பந்தம் வந்தது? தேவையற்று, அர்த்தமற்று இந்தச் செய்தி இங்கே ஏன் இழுக்கப்படுகின்றது? அது இழுக்கப்பட வேண்டுமானால் அதற்குரிய காரணத்தையும் காட்டியிருக்க வேண்டும். அப்படிக் காட்டாததன் காரணமாக, ஒருவரைச் சம்மா திட்டித்தீர்ப்பதன் மூலமாகத் திருப்தியறும் கீழ்த்தர மனோபாவம் தெரிகிறது.

இன்னோரிடத்தில், “இவருக்கு யேசுராசாவுக்கு பிடித்தமான வர்கள் விரக்தியினால் மெய்யுளுக்குள் மோசமான தளைய சிங்கம்” என்று குறிப்பிடுகிறார் (யேசுராசா முதலின் கொள்கை களைப் பூரணமாக ஏற்றுக்கொண்டவரல்லர். அவருக்கு அந்தத் தத்துவத்தின் மேல் ஏற்படும் சந்தேகங்களைத் தனிப்பட்ட முறையிலும் மேடையிலும் விசாரிக்கவே செய்கிறார்). தளைய சிங்கம் எங்கே, எப்போது விரக்தியினால் மோசமானார்? அதன் வெளிக்காட்டலாகவா மெய்யுள் இருக்கிறது? தளைய சிங்கத்தைத் தெரிந்தவர்கள், அவரது கட்டுரைகளையும் நூல் களையும் வாசித்தவர்கள், அவர் முழு நம்பிக்கையோடு வாழ்க்கையைப் பார்த்தவர் மட்டுமல்ல, அப்படி வாழ்ந்தவர் என்பதையும் கண்டுகொள்வர். இந்த உண்மையை விடுத்து வேறு ஏதோ சொல்லும் நண்பர் (அவர் சொல்வது உண்மை என நிருபிப்பதற்காக), அதனை விளக்கியிருக்க வேண்டும். ஆனால், முன்னையது போலவே கருத்தற்று வாக்கியமொன்று இங்கே வந்து நிற்கிறது. அப்படி வந்து நிற்கும்போது, எழுதுகிறவர் சுயசிந்தனையற்றவர் என்பதையும், விமர்சனம் அல்லாத வேறு நோக்கத்துக்காக இதனை எழுதுகிறார் என்பதையும் கண்டு கொள்ளலாம்.

அடுத்து வரும் ஒரு சொல்லே மேலே சொன்னவையெல் ஸாம் சரியென, இக்கட்டுரையை மாக்ஸி வெறுப்பினாலும் காழ்ப்பினாலும் எழுதியுள்ளார் என்பதை நிருபித்துவிடுகிறது. மாக்ஸி சொல்கிறார், “இவரது (யேசுராசாவின்) விரக்தி ஒலங்களை உள்வட்ட முதேவிகள் கட்டி அழட்டும்”. இங்கு இவர் உள்வட்டம் என்று எதைக் குறிப்பிடுகிறார் என்று தெரிய வில்லை. சரி, அதை விடுவோம். ‘முதேவிகள்’ என்ற சொல்லை எதற்காக உபயோகித்தார்? அவருள் ஆத்திரமேறியபோது அநாகரிகமாக, பெரும்பாலும் ‘திட்டலுக்கன்றி’ வேறுவிதத்தில் உபயோகிக்கப் படாத அந்தச் சொல் வெளிவந்து, அவரது

உண்மைச் சுபாவத்தைக் காட்டிவிடுகிறது. அப்பட்டமான, பச்சையான திட்டல் 'முதேவிகள்'.

இன்னுமொன்று, யேசுராசாவின் கதைகளை விமர்சிக்க வந்த அனைவரும் அவற்றின் கலைத்துவத்தையும், அவர்கையாண்ட நடையையும் பாராட்டியுள்ளனர். சண்முகம் சிவலிங்கம், கேள்வி. சிவகுமாரன், ஏஜே. கனகரத்னா, ஸழநாகன் ஆகியோரும் 'கணையாழி'யில் வந்த குறிப்பும் அவற்றினைப் பாராட்டியுள்ளது. ஆனால், நமது விமர்சகர் மாக்ளியோ, சிறுகதைகளின் கலைத்தன்மைபற்றி ஒரு வார்த்தைகூடச் சொல்லவில்லை. காரணம், ஒரு படைப்பின் கலைத்துவத்தை உணர்ந்துகொள்ளும் ஆற்றல், நுண்ணுணர்வு மாக்ளியிடம் இல்லைப்போலும்!

இவ்வுதாரணங்களிலிருந்து ஓர் அறிவுபூர்வமான பார்வை காரணமாக அல்ல, உண்மை விமர்சனத்துக்காக அல்ல, தனிப்பட்ட வெறுப்பையே மாக்ளி காட்டியுள்ளார் என்பதைக் கண்டுகொள்ளலாம். என்றாலுங்கூட, அவர் காட்டும் குற்றச் சாட்டுகள் எந்தளவு உண்மையானவை என்பதை இங்கு பார்ப்போம்.

2

54

மாக்ளி சொல்கிறார்: “இந்த யேசுராசா வாழ்க்கையில் கண்ட அனுபவங்கள் எவை? பலருக்கு முன்னால் பிச்சை போட வெட்கப்படும் கந்தசாமி...” இங்கே மாக்ளி, எழுத்தாளன் சொல்ல வந்து என்ன என்பதைக் கிரகித்துக் கொள்ளவில்லை. பிச்சைபோட வெட்கப்படும் கந்தசாமியைக் காட்டுவதன் மூலமாக, எழுத்தாளன் வாசகன் மனதில் என்ன உணர்வை எழுப்ப முயல்கிறான்? பிச்சை போடக்கூட, மற்றவர்கள் போடாததன் காரணமாக, தயங்கும் அவன் கோழைத்தனத்தையும் துணிவின் மையையும் பரிக்கிப்பதுபோல இல்லையா? இக்கதையின் பின்னணியில், அவசியமற்று ஏதெந்தகோ தயங்கும் பலவீனப் பட்ட மனிதர்களது தன்மை முழுவதும் கண்முன் விரியவில் வையா? ‘கந்தசாமி வெட்கப்படுகிறான்!’ என்ற தலைப்பே, அவன் அநாவசியமாக வெட்கப்படுவதைப் பரிக்கிக்கின்ற Sarcasm ஆக இருப்பதை மாக்ளி அவதானிக்கவில்லை. இந்தக் கதை சொல்லப்படும் கலைத்தன்மையின் அழகு விரிக்கும் ஆனந்த அனுபவங்கள், மாக்ளியை நிறைவுபடுத்த மாட்டாவோ என்னவோ? அவருக்கு, கதை சொல்லும் செய்தியைத் தவிர இலக்கியத்தில் அனுபவிப்பதற்கு ஒன்றுமில்லைப்போலும். அப்படியானால், தயவுசெய்து அவர், அவர் விரும்பும் கட்டுரைப் புத்தகங்களை எடுத்து வாசித்துக்கொண்டிருக்கட்டும்.

மேலும், “முன்பு அறிமுகமான ஒருவந்து தேநீர் பானத்தைக் கொடுக்கும் ஹோட்டல் சேவகன், அப்பம் சுட்டு வாழ்க்கை நடத்தும் ஒரு அம்மா, பெண் கேட்டு வரும் பணக்காரச் சம்மாட்டி... இவை மக்களோடு பழகிக் கொள்ளாத யேசுராசாவுக்குப் புதுமையானவையாக இருக்கலாம். இவை மிகச் சர்வசாதாரண நிகழ்ச்சிகள். இளம் எழுத்தாளர் பலமுறை கையாண்டு புளித்துப்போன விடயங்கள்” என்கிறார். இங்கேயும் முரண்பாடுகள்தான். “யேசுராசா மக்களோடு பழகவில்லை” என்று எப்படித் தீர்மானிக்கிறார் மாக்ஸி? யேசுராசா மிகுந்த கஷ்டநிலையை இளமையிலிருந்து இன்றுவரை தன் வாழ்க்கையாகக் கண்டவர். கிட்டத்தட்ட மேற்சொன்ன அனுபவங்களைல் லாம் அவரது “அனுபவ வெண்கூட்டில்” பிறந்தவை. அவரது குடும்பமே மாக்ஸி குறிப்பிடும் அந்த மக்களாக இருக்கும்போது, மக்களோடு பழகவில்லை என்று எப்படிக் குறிப்பிடலாம்? பணக்கார வர்க்கத்தைச் சேர்ந்த அல்லது நடுத்தர வர்க்கத்தைச் சேர்ந்த ஒருவரைக் குறிப்பிட்டிருப்பின் அது பொருத்தமாக இருந்திருக்கலாம். ஆனால், தொல்லையையும் ஏழ்மையையும் வாழ்க்கையாகக் கொண்ட யேசுராசாவைக் குறிப்பிடும்போது...? அதற்கு என்ன அர்த்தம்? மாக்ஸி சிந்திக்காமல் உள்ளுகிறார் என்று அர்த்தம். சரி, அதை விடுவோம். யேசுராசாவால் மக்களோடு பழகாமல் மக்களைப் பற்றி தத்துப்பமாக, கலாஸ்ரவ மாக, அனுபவப் பிழிவாக எப்படி எழுத முடிகிறது? மாக்ஸி கொஞ்சமும் இதனை உணர்ந்துகொள்ளவில்லை (மக்களைப் பற்றிக் கதைகள் எழுதுகிறோம் என்று எழுதுகிற பல எழுத்தாளர்கள் மக்களோடு பழகாமல், வெளியில் நின்றுகொண்டு, வெறும் தத்துவங்களை மட்டும் படித்துவிட்டு, சுலோகங்களை வைத்துக் கொண்டும், *Formulaக்களை வைத்துக்கொண்டும்*, கதை ‘தயாரிக்கிறார்களே?’ அவர்களின் கதைகளோடு யேசுராசாவின் கதை களை ஓப்பிட்டுப் பார்ப்பது இரண்டு வகைக் கதைகளிடையேயு மூள்ள தாரதம்மியங்களை உணர்ந்துகொள்ள உதவியாக இருக்கும். உதாரணமாக, யேசுராசாவின் ‘வெட்கம் கெட்டவர்கள்’ மிகத் துல்லியமாக ஏழை, பணக்காரர்களுக்குரிய வித்தியாசங்களைக் காட்டுவதோடு, பணத்துக்காகத் தன்னை இழந்து போகாத வீரமுள்ள ஏழை இளைஞரின் மனோநிலையை மிக அழகாகச் சித்திரிக்கிறது. இந்த யதார்த்தத் தன்மை முற்போக்குப் பேசும் பல எழுத்தாளர்களிடம் காணக் கிடைக்காத ஒன்று. சுலோகங்களும் *Formulaக்களும்* அல்ல, உண்மை அனுபவமே சிறந்த கதையை உருவாக்கும் என்பதற்கு இது நல்ல உதாரணம்).

மேலும் அவர் சொல்கிறார் “இவை மிகச் சர்வ சாதாரண மான நிகழ்ச்சிகள், இளம் எழுத்தாளர் பலமுறை கையாண்டு

புளித்துப்போன விடயங்கள்.” மாக்ளியின் வியாக்கியானப்படி சர்வசாதாரண விடயங்களைப் பற்றிக் கதை எழுதுதல் கூடாதா? அசாதாரண விடயங்களைப் பற்றித்தான் கதை எழுதவேண் இமா? பிறகு இவர் காணும் மக்கள் யார்? சர்வசாதாரண மக்கள் இல்லையா? சர்வசாதாரண மக்களின் சர்வசாதாரண நிகழ்ச்சிகள் இல்லையா? மாக்ளி எங்கே நிற்கிறார்? வாழ்க்கையின் நாளாந்த நடப்பு நிகழ்ச்சிகள் பல எழுத்தாளர்களாலும் எழுதப்படலாம். ஆனால், அவை எழுத்தாளனின் கைவண்ணத் தில், வார்ப்பில், புதிது புதிதாக புதிய கோணத்தில் கலாபூர்வ மாகி வரும்போது உயர்ந்த இலக்கியமாகிவிடுகின்றது. யேசுராசா வின் கதைகளும் அந்த வகைத் தன்மையையே கொண்டிருக்கின்றன. இதை மாக்ளி இனியாவது தெரிந்துகொள்வது நல்லது.

3

சுத்தியத்தின் தேடல் இரு முகங்களைக் கொண்டது. ஒன்று அகம், மற்றது புறம். புற நிகழ்வுகளுக்கான காரணங்களைக் கணிப்பிடுவது சிலவேளை சலபமானதாக இருக்கலாம். ஆனால், அக நிகழ்வுகளை அவ்வளவு சலபமாக அளந்துவிட முடியாது. மனிதனது அகத்தினைத் தோண்டி ஆழ ஆழப் போகும்போது, இதுவரை நாம் மனத்தைப் பற்றி அறிந்திராத - மேல் மனத்துக் கும் அறிவுக்கும் தெரியாத - பல உண்மைகள் தெரியவரும். பிராய்டு தொடக்கம் அட்லர், ஜாங் ஹாடாக வில்லியம் ஜேம்ஸ் போன்ற பலரும் மனத்தின் ஆழங்களை அளந்துபார்க்க முயன்றவர்கள்தான். என்றாலும் அவர்களாலுங்கூட மனத்தின் ஆழத்தை அளந்துவிட முடிந்ததில்லை. மனத்தின் ஆழத்தை அளந்தறிந்து, அதை அறிவின் கட்டுப்பாட்டுக்குள் கொண்டுவந்து இயங்க வைத்தவர்கள் நமது சமயஞானிகளே; பதஞசலி தொடக்கம் விவேகானந்தர் வரை அதற்குப் பல உதாரணங்கள் உண்டு.

இந்த மன ஆழத்தின் தேடலில் ஒரு கட்ட - ஒரு தள நிலையே கலை கலைக்காக கொள்கையினருடையது. அவர்கள் ஒன்றைக் கலாபூர்வமாகச் சொல்வதன் மூலம் கலைப் பரவ சத்தை ஏற்படுத்துவதோடு திருப்தியடைந்து விடுகின்றனர். அதற்கும் அப்பால் அதை அறிவுபூர்வமாக விசாரித்து, கலைக்கும் அப்பால் இருக்கும் நிரந்தரப் பேரானந்தத்தை, நிரந்தர விடுதலையை அனுபவிக்கும் அளவிற்கு அவர்களால் இட்டுச்செல்ல முடிவதில்லை; சமுதாயப் பணிக்காக அவற்றை அவர்களால் நேரடியாகப் பயன்படுத்தவும் முடிவதில்லை. ஆனாலுங்கூட, கலை கலைக்காக கொள்கையினரது தேடல் உண்மைத் தேடலின் ஒரு கட்ட நிலையே. அதுவே இறுதி நிலையாகாது (முதல் சொல்வதுபோல பீட்னிக்ஸ், ஹிப்பீஸ் முதல் பேராதனை

மாணவர்களின் போராட்டம் போன்றவை எந்தத் தேடலின் காரணமாக வெளிப்பட்டு நிற்கின்றனவோ, அதை ஒத்த தேடலே கலை கலைக்காக குழுவினரதும்). இந்தப் பின்னனியிலேயே யேசுராசாவின் கதைகளை ஆராய வேண்டும். முக்கியமாக ‘மகத்தான் துயரங்கள்’, ‘ஓர் இதயம் வறுமை கொண்டிருக்கிறது’, ‘தொலைவு’, ‘இருப்பு’ ஆகிய கதைகள் இந்தவகை மன ஆழத்தை நோக்கிய தேடல்களாகவே இருக்கின்றன.

கதாநாயகன் தன் மனத்தைத் திறந்து உண்மையாகவே பழகும் நண்பனை எதிர்பார்க்கிறான் வெறும் யந்திராதீயிலான பழக்கத்தை அல்ல; யந்திராதீயிலான பழக்கம் உண்மையான ஆதம் திருப்தியைத் தருவதில்லை). மனத்தைக் கவர்ந்தும், கொடுத்தும் மிக நெருங்கிவந்து பின்னர் தூரத்தே போகிற காதலின் துயராலும், உண்மையைத் தேடுகின்ற அரிப்பின் காரணமாக எதனோடும் ஒட்டுறவு கொள்ள முடியாததன் காரணமாகவும் தவிக்கும் அவனது மனதிலைகள் மிகத் தத்துப்பமாக, மிக யதார்த்தமாக, கலாபூர்வமாக வெளிப்படுத்தப் பட்டுள்ளன. வெளிப்பொருட்கள் யாவும் அன்பின்மை காரணமாகவும், உண்மையின்மை காரணமாகவும் அவனுக்கு அர்த்த மிழந்து போகின்றன. அப்போ இவைகளுக்கெல்லாம் என்ன அர்த்தம்? நம்பிக்கையின் தடங்கள் எதுவும் தெரியாத வெறுமையே அவனது மனத் தளமாக இருக்கிறது. இது உண்மையைத் தேடும் ஒவ்வொருவனும் ஒரு கட்டத்தில் எதிர்கொள்ள வேண்டிய ஒன்றே; இந்திலையோடு நின்றுவிட்டால்தான் கூடாது. மாயா கோவஸ்கியும் சங்கம் புழையும் (காதலின் தோல்வி காரணமாகத் தற்கொலை செய்துகொண்டவர்கள்) இந்த நிலையோடு நின்றுவிட்டவர்களாகவே பின்னர் யேசுராசா காண்கிறார். அதனால், அதை மேவிப் போகும் தன்மையும் அவரிடம் தெரிகிறது. ‘சங்கம் புழைக்கும் மாயா கோவஸ்கிக்கும்’ என்ற கவிதையில், அவர்கள் எப்படிக் காதலால் தற்கொலை புரிந்தனர் என்பதை அழகுறக் கூறிவிட்டு, தன்னைப் போலவே காதலில் தோல்வியடைந்த, மெல்லிதயம் கொண்ட அவர்களது உணர்வுகளோடு தன்னையும்

“காதலின் வலீகரக்

கடுமைதாக்க

நானும் உம்போல மனமழிந்த கவிஞர்தான்”

என்று இனம் காணும் அவர், அதற்கும் அப்பால் போக வேண்டிய நம்பிக்கையின் தடத்தையும் காண்கிறார்.

“முதிரா இளைஞர் செயலென்று,

உம்மையெலாம்

எள்ஞுவார் அணி சேரேன்;

என்றாலும்,

உமது வழி தொடரேன்
 செய்வதற்கு இன்னும்
 பணிகள் மிக உளதே!
 செயலற்று வாழ்வில் ஒதுங்க முடியாது!”

இறுதியில்,

“முள்முடி குத்தும்
 சிலுவை உறுத்துமதான், என்றாலும்
 சாவு வரை வாழ்வேன்
 சாவுக்கு அப்பாலும்
 என் செயலிற் கவியில்
 உயிர்த்தெழுவேன்
 உயிர்த்தே எழுவேன்.”

என்று முடிக்கிறார். அவரது நம்பிக்கையின் குரல், வெறும் சுலோகமாக அல்ல, அடிமன ஆழத்திலிருந்து மிக நம்பிக்கையாக, உறுதியுடன் தெளிவாக ஒலிக்கிறது. “சாவு வரை வாழ்வேன் / சாவுக்கு அப்பாலும் / என் செயலிற் கவியில் / உயிர்த்தெழுவேன் / உயிர்த்தே எழுவேன்.” எத்தனை அழகாக, அந்த நம்பிக்கையின் குரல் எழுகிறது!

4

58

ஆனால் யேசுராசாவை விமர்சிக்க வந்த மாக்ஸி விரக்தியினை மட்டும்தான் காண்கிறார். யேசுராசாவுக்கு விரக்தி ஏற்பட்ட காரணங்களையும் அவற்றைத் தீர்க்கும் வழி எவ்வாறு என்பதையும் நோக்கத் தவறிவிடுகிறார். அவ்வாறு பார்க்காது ‘விரக்தி யினை’ மட்டும் நோக்குவது, ஒரு மனத்தின் ஒரு தள உண்மை நிலையைப் பச்சையாகப் பார்க்கத் தயங்குவதாகும். யேசுராசா அவற்றைக் கூறியிருக்கக்கூடாதென்பதும் பொருத்தமற்றதாகும் (அது அவர் காதலித்திருக்கக்கூடாதென்பதும், காதலில் தோல்வியடைந்திருக்கக்கூடாதென்றும் சொல்லுவதுபோல இருக்கும்). ஆனால், மனிதர்களுக்கு காதல் என்ற உணர்வு தவிர்க்க முடியாததும், தோல்வியறின் பெரும் வேதனை தருகின்ற அனுபவமுமாகும். எத்தனை காவியங்கள், எத்தனை இலக்கியங்கள் காதலைப் பற்றி வந்துள்ளன!). காரணம், அது மனத்தின் ஒர் உண்மையான நிலை. அவரது நேரடி அனுபவம். அப்படி ஒர் உண்மை அனுபவத்தைச் சொல்வது விஞ்ஞானபூர்வமான மனோவியல்பூர்வமான ஆய்வுக்கு உதவுமேயன்றி நட்டமாகாது உண்மையைச் சொல்வது எப்படி நட்டமாக முடியும்?

இந்தவிடத்தில் “ஒருவகையில் பார்த்தால் அனுபவயைப் படாத போலிகளின் கோஷங்களையும், சுலோகங்களையும் கேட்டுக் கேட்டு வரண்டுவிட்ட எமது இலக்கிய உலகில்,

தேடலும் விமர்சனங்களும்... .

ஓரு விஞ்ஞானியின் அவதானங்களைப் போன்ற, மெய்ம்மை குன்றாத இத்தகைய சித்திரிப்புகளே இன்றைய நிலையில் ஊக்குவிக்கப்பட்டு, சரியான பார்வைக்குட்படுத்தப்பட வேண்டியவை எனத் தோன்றுகிறது. ஏனென்றால், போலிகளின் தெளிவான கோஷங்களைவிட, உண்மைகளின் தெளிவற்ற முனகல்கள் எவ்வளவோ மேல்லவா?" (தொலைவும் இருப்பும் ஏனைய கலைகளும் முன்னுரை) என்ற சன்முகம் சிவலிங்கத் தின் கூற்று பொருத்தமாகி வருவதை அவதானிக்கலாம்.

யேசுராசா எதிலும் உண்மையைத் தேடுகிறார். காதல், நட்பு முதலியவற்றில் உண்மையில்லாதிருக்கக் காண்கையில் அவர் மனம் எதிலுமே உண்மையில்லையோ என விரக்தி கொள்ளப் பார்க்கிறது. இந்தக் கணத்தில், இதை விமர்சிக்க வந்த மாக்ஸி கீழ்த்தள மட்டத்திலிருந்து வரும் உண்மைக் கலைஞரிடம் (மக்களிடம்) அக்கறையுள்ளவராக இருந்தால், அந்தத் துயரத்திலிருந்து விடுபடுவது எவ்வாறு என்றாவது காட்டியிருக்கக்கூடும். மாறாக, ஆதாரமற்ற காரணங்களை வைத்துக்கொண்டு - யேசுராசா மக்களோடு பழகவில்லை என்ற காரணங்களை வைத்துக்கொண்டு - தப்பிப் போவதில் பலனில்லை. அக மனத் தளங்களை ஆராய்ந்து சொல்ல வேண்டும் (அவைபற்றி மாக்ஸி போன்றவர்களுக்குத் தெரியுமோ என்னவோ? தெரியாவிட்டால் பிறகு எப்படி மற்றவர்களுக்குச் சொல்லித் தர முடியும்? இவைபற்றிய சரியான விளக்கத்தை 'போர்ப்பறையில் (முத. எழுதிய 'நான் - அவற்றின் பரிமாணங்கள்' என்ற கட்டுரையில் காணலாம்).

ஆனால், இவர்களொருவரது வழிகாட்டலுக்காகவும் யேசுராசா காத்திருக்கவில்லை; இருட்டினில் குந்தியிருந்து, இரு கைகளாலும் குளிந்த தலையைப் பொத்திப் பிடித்தவாறு, "நண்பர்களை நம்பமுடியவில்லையே! காதலி ஏமாற்றிவிட்டானே! மனிதனை நம்பமுடியவில்லையே! இதனால் என வாழ்க்கை சாரமற்றுப் போகிறதே" என்று அழவில்லை. 'ரங்கம் புழக்கும் மாயா கோவல்ஸ்கிக்கும்' கவிதையும் அப்படி அழப் போவதில்லை என்பதைத்தான் காட்டுகிறது; அதனால்தான் 'அலை' முயற்சியிலும் ஆர்வத்தோடும் நம்பிக்கையோடும் அவர் பங்கு கொள்கிறார்; 'லேபல்' ஒட்டுவதற்காக அல்ல!

59

அலை - 4
வைகாசி - ஆணி 1976

சீவுகள்

1

முற்போக்கு எழுத்தாளர்களது இலக்கியக் கொள்கைகள்பற்றி நிறையக் குறைகள் சொல்லப்பட்டனும், அண்மைக்காலம் வரை அவர்கள் தங்களிடம் அந்தக் குறைகள் இருப்பதை உணர்ந்துகொண்டதாகத் தெரியவில்லை. ஆனால், சமீப காலத்தில் அவ்வளவியைச் சேர்ந்த சிலரது பேச்சுகளிலிருந்து தங்களது சில குறைகளையாவது அவர்கள் ஓரளவு ஒப்புக் கொண்டு வருகின்றனர் என்பதைக் கணக்கூடியதாக உள்ளது. அதற்கு உதாரணமாக, ராமகிருஷ்ண மண்டபத்தில் நடைபெற்ற, சாந்தனது 'ஒரே ஒரு ஊரிலே' என்ற சிறுகதைத் தொகுதி வெளியீட்டு விழாவில் முற்போக்கு அணியைச் சேர்ந்த இருவரது பேச்சில் தெரித்த சில பொறிகளை இங்கு தருகிறோம். இக்குறைகள் முற்போக்கு எழுத்தாளர் அணியைச் சேர்ந்த பெரும்பாலான தமிழ் எழுத்தாளர்களுக்குப் பொருந்துமாக்கொயால், இதுபற்றி அவர்கள் சிந்திப்பது பயனுள்ளதாக இருக்குமென்று நினைக்கிறேன்.

"ஓவ்வொரு இனத்துக்கும் கலாசாரர்தியான முரண்பாடுகள் இருப்பது இயல்லே. இப்படி இருப்பதன் காரணமாக ஒர் இனத்தை இன்னோர் இனம் பகைக்கவேண்டுவது அவசியமில்லை. ஓவ்வொர் இனமும் தத்தம் தனித்தன்மையையும் கலாசாரத்

தையும் பேணியவாறே இன்னோர் இனத்தோடு ஒற்றுமை காணவேண்டும். ஓர் இனம் தனது கலாசாரம் முழுவதையும் இழந்து இன்னோர் இனத்துடன் ஒற்றுமை காண விழைவது துரதிர்ஷ்டமானது. ஆனால், தேசிய ஒருமைப்பாடு என்ற பெயரில் முற்போக்கு எழுத்தாளர்களிற் பலர் எல்லாவற்றையும் இழக்கத் தயாராக இருக்கின்றனர். யாராவது புத்திபூர்வமாகவும் உண்மையாகவும் இந்தப் பிழையை எதிர்க்கும்போது, அவர்களை வகுப்புவாதிகள் என்கின்றனர். இதனால் வரும் நட்டங்கள் அநேகம். முக்கியமானது அரசியல் நட்டம். மேலும், மக்கள் கலாசாரத்தைப் புரிந்துகொண்டு வழிநடத்தாமையால், பெரும் பான்மை மக்களின் ஆதரவைப் பெற முடியாமலும் இருக்கிறது. இந்தச் சூழ்நிலையை அரசியல்வாதிகள் தங்களது இலாபங்களுக்காக பயன்படுத்த விட்டு விடுகின்றனர்.”

— சண்முகம் சிவவிங்கம்

“உயர்ந்த மனிதனே உண்மையான மார்க்சியவாதியாவான். மார்க்சியவாதிகளுள்ளேயும் ‘இரட்டை வாழ்க்கை’ வாழ்பவர்கள் இருக்கவே செய்கின்றனர். வர்க்கம், இரத்தம், புரட்சி என்று வெறும் சுலோகங்களைச் சொல்லி, நாம் நமது இளைஞர்களை அழிவுப் பாதையில் இட்டுப் போகிறோமோ என்ற சந்தேகம் வருகின்றது. ஓர் இனம் அழிந்து இன்னோர் இனத்தோடு ஜிக்கியமாவதை நாம் ஆதரிக்கவில்லை. பிற்போக்குவாதிகளை விடவும், செயலற்ற சுலோகங்கள் நமது இளைஞர்களை அழித்துவிடும். எமது சில விமர்சகர்களும், நாங்களும் இதற்கு ஒருகாலத்தில் உடந்தையாக இருந்திருக்கிறோம். நாம் வெறும் வார்த்தைகளையும் கோஷங்களையும் முன்வைத்ததன் காரணமாக, இனம் தலைமுறையினரை இலக்கிய நபுஞ்சகத்தனத்துக்கு இட்டுப் போகிறோமோ என்ற சந்தேகம் வருகிறது.”

61

— பொமினிக் ஜீவா

மேலே நண்பர் பொமினிக் ஜீவா கூறியதுபோல வர்க்கம், இரத்தம், புரட்சி என்ற சுலோகங்களைச் சொல்லி நமது இளைஞர்களை அழிவுப் பாதையில் இட்டுப் போகின்றோமோ என்ற சந்தேகத்தை நிருபிக்க, ‘நதி’ (கார்த்திகை 1975) இதழில் வந்த கவிதையொன்று சிறந்த எடுத்துக்காட்டாக உள்ளது. அக்கவிதையில் இரண்டு தன்மைகள் தெரிகின்றன. ஒன்று மார்க்சியத்தை வழுத்துவது, மற்றது மெய்முதல்வாதத்தைத் தாற்றுவது. இப்படிச் செய்யக் கூடாதென்பதல்ல. ஆனால், செய்யும்போது அதற்குரிய காரணங்களை அறிவுரீதியாக விளக்கிக்காட்டியிருக்க வேண்டும். ஆனால், இக்கவிதையில் காரணகாரியத் தொடர்பற்ற வரண்ட சுலோகத்தனமையில்

இவை வெளிப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. வெறும் வார்த்தைக் கூட்டங்கள்; கலை கிஞ்சித்தும் இல்லை. உண்மையில் இதைக் கவிதை என்ற இலக்கிய வகையில் அடக்காமல், ‘பொய்யுள்’ என்ற புது உருவவகை என்று அதன் ஆசிரியர் ‘ஆழி’யே சொல்லியிருப்பின், அது அர்த்தமுள்ளதாக இருந்திருக்கும். காரணம் அந்தக் கவிதையின் உருவம், உள்ளடக்கம் இரண்டுமே உண்மையை வழுத்தாமல் பொய்ம்மையை வழுத்துகிறது. இன்றைய பல இளைஞர்களது, சிந்தனை உள்புகாத, கலைத்தன்மை இல்லாத படைப்புகளுக்கு அவர் கண்டுபிடித்துள்ள அவ்வுருவப் பெயர் – அவருக்குப் பொருந்துவதுபோல – பொருந்தலாம் என்பது எம் என்னம்.

மு.த. ‘போர்ப்பறை’, ‘மெய்யுள்’ என்ற இரு நூல்களில் தமது தத்துவத்தை விரித்து விளக்கியுள்ளார். அவர் உழைப்பாளர் ஓரணியில் திரள்வதுபற்றி நீலிக்கண்ணீரில் கரையவில்லை. மார்க்கியத்தின் சிறப்புகளைப் போற்றுவதோடு, அதன் குறை பாடுகளையும் அது கவனிக்காது விட்ட சங்கதிகளையும் காட்டி, தீர்காலத்தில் என்ன தத்துவம் வேண்டியிருக்கிறது என்பதையும் விளக்கியுள்ளார். (‘பூரணி’ – 6-இல் வந்த மு.புஷ்பராஜனின், ‘உங்கள் பக்கக்’ கடிதத்தில் இது தெளிவுற விளக்கப்பட்டுள்ளது.)

62

அங்கே எழுப்பப்பட்ட கேள்விகளுக்கும் பிரச்சினைகளுக்கும், அவரது தத்துவத்தில் குறைப்படும் எழுத்தாளர்கள், தங்களது கோணத்தில் நின்று விமர்சனம் செய்திருக்க வேண்டும். ஆனால், மார்க்கிய முற்போக்கு எழுத்தாளர் என்று சொல்லுகிற யாராவது அப்படி எழுதியிருப்பதாகத் தெரியவில்லை. நூல்மான் மட்டும் மேலே சொன்ன ‘வெறும் வார்த்தைகளில்’, ‘சேலோகங்களில்’ தமது வெறுப்பைக் காட்ட முயன்றுள்ளாரே தவிர, ஆழமாக எதையும் செய்யவில்லை. இதை என்னவென்று சொல்வது? முற்போக்கு எழுத்தாளர்களின் நபுஞ்சகத்தனம் என்று சொல்வதா? அல்லது கோழைக்குனம் என்று சொல்வதா?

அலை — 2
தை 1976

2

இரு இலட்சம் ரூபா பெறுமதியான பாரதீய ஞானபீடப் பரிசு, தமிழ்நாட்டுக்கு இப்பொழுதுதான் முதல் தடவையாகக் கிடைத்துவதோது. தி. ஜான்கிராமன், மெளனி, சுந்தர ராமசாமி, வா.ச.ரா., ஜெயகாந்தன், கநா.சு., சண்முகசுந்தரம் இவர்களில் ஒருவருக்கு – இவர்கள் போன்ற ஒருவருக்கு – கிடைத்திருந்தால், அது நாமெல்லாம் பெருமைப்பட வேண்டிய ஒன்றாக இருந்திருக்கும். ஆனால், மூன்றாந்தர எழுத்தாளரான அகிலனுக்குக்

தேடலும் விமர்சனங்களும்...

கிடைத்தத்திலும் கிடைக்காமல் இருந்திருக்கலாம். திரும்பவும் திரும்பவும், இலங்கையிலும் சரி (சாகித்திய மண்டலப் பரிசுகள்) இந்தியாவிலும் சரி, ஏன் இப்படி நடக்கிறது? இதுபற்றி நாம் கடுமையாகச் சிந்திக்க வேண்டும். இந்தப் பரிசுக்கானவர்களை - நூல்களைத் தேர்ந்தெடுப்பவர்கள் எந்தளவுக்கு விஷய ஞானம் உள்ளவர்கள்? எந்தளவுக்கு இன்றைய இலக்கியத்தோடு பரிசுசயமுள்ளவர்கள்? 'வெறும் பிரபல்யங்கள், இன்னும் சில பிரபல்யங்களை இன்னும் பிரபல்யப்படுத்தும் முயற்சியாகவே' இந்தப் பரிசு முயற்சிகள் அமைந்து போகின்றன. இது மிகவும் வெட்கப்பட வேண்டிய, மனம் வருந்தத்தக்க, கீழ்த்தரமான நிலையாகும். இந்த நிலையைத் திருத்துவதுதான் எப்படி?

ஜெயகாந்தனின் 'ரிஷிமூலம்' படித்த பெண் ஒருவர், "என்ன பச்சையாக, என்ன கேவலமாக, இழிதரமாக இந்நால் எழுதப்பட்டிருக்கிறது. இந்நாலை வாசிப்பவர்கள், கெட்டுச் சீரழிந்துபோய்விடுவர்களே" என்று என்னிடம் அபிப்பிராயம் சொன்னார். 'ரிஷிமூலம்' தரமானதா இல்லையா என்ற விமர்சனம் ஒருபுறம் இருக்க, இந்நாலைப் படித்ததுமே பயந்து போகிற அளவுக்கு, நமது பெண்களின் கற்பும் கலாசாரமும் நோன்சானாக இருக்கிறது என்பதுதான், இங்கு கவனிக்கப்பட வேண்டியது. 'ப்ராய்டு' கண்டுபிடித்த, ஜெயகாந்தனே தன்னளவில் கண்டுபிடித்திருக்கக்கூடிய, அடிமன ஆழ உண்மைகளை வெளிக்கொண்டுவர முயலும்போது, தங்களுக்குள்ளும் தங்களைச் சுற்றிய சூழலுக்குள்ளும் இவ்வுண்மைகள் இருக்கின்றன என்பதே அவர்களைப் பயப்படுத்திவிடுகிறது. அவர்கள் மேல் மனதுக்குத் தெரியாத அடிமன உண்மைகள் இல்லையென்றே மறுத்து, நமது கலாசார, நமது பண்பாடு, நமது ஒழுக்கம் என்று பூசி மெழுகித் தாலாட்டுப் பாடவே விரும்புகிறார்கள். உண்மையைப் பார்க்கத் துணிவில்லாத, பார்க்க மறுக்கிற இந்தப் போக்கு தேக்கத்தையும் அழுக்கையும் கூட்டி நோயைக் கடுமையாக்குகிறது. உண்மையை நெற்றிக்கு நேராக, பச்சையாகப் பார்த்துக்கொண்டே அதற்கு வைத்தியம் செய்ய முயல வேண்டும்.

இந்த அடிப்படைதான் அகிலனையும் ஜெயகாந்தனையும் (அல்லது வேறு தரமான எழுத்தாளர்களையும்) வேறுபடுத்துகிறது. அகிலனையும் பார்த்தசாரதியிடமும் உயர்ந்த இலட்சியங்களும், பெரும் கனவுகளும் உண்டு; அதையே அவர்களின் கதைகள் வெளிப்படுத்துகின்றன. ஆனால், அந்தக் கனவுகளங்கள் மனத்தை விழ்ஞானித்தியாக, நடைமுறைத்தியாக, யதார்த்தர்தியாகப் பார்க்காத தரிசனமின்மையின் காரணமாக, அவைகளனவுகங்களைப் பற்றிய நக்கல்தான் புதுமைப்பித்தனின் 'பொன்னகரம்'. அதன் அடுத்த கோணம் 'அகல்யை'யும், 'சாப விமோசனமும்'.

தமிழில் புதுமைப்பித்தன் தொடக்கிவைத்த விஞ்ஞானியான, அறிவுரீதியான பார்வையோடுகூடிய இலக்கியப் போக்கின் வளர்ச்சிகள், அறிவை மீறிய பெருந்தரிசனங்களாக ‘மௌனி’ யிடமும் லா.ச.ராவிடமும் ஜான்கிராமனிடமும் காணப்படுகின்றன. இன்னொரு பக்கத்தில், கல்கி தொடக்கிவைத்த கனவுசை, மாயா ஹோகங்கள், தூலாட்டுகள், கற்பனை உலகங்கள் - அகிளன் களாகவும் பார்த்தசாரதிகளாகவும், சாண்டில்யன், மணியன் வகையறாக்களாகவும் வளர்ந்து தமிழ் இலக்கியத்தையே தேக்கிவைக்கின்றன.

இந்த அடிப்படை வித்தியாசங்களை உணராத ‘பண்டிதங்கள்’ பரிசுத் தேர்வுக் குழுவில் இருக்குமட்டும், தரமான இலக்கியங்களுக்கு, இலக்கியக்காரர்களுக்குப் பரிசு கிடைப்பது சாத்தியமில்லை.

இதற்கு, நாம் என்ன செய்யலாம்?

அலை — 6
புரட்டாதி - ஜப்பாசி 1976

சுந்தரை ராமசாமி : போலிசன் எதிரி : நாவத்தின் டண்பன்!

07.05.2006 ஞாயிறு 'தினக்குரல்' பத்திரிகையில், 'வாழ்வில் கரைதலும் மௌனம் கலைதலும்' என்ற தலைப்பில் யதிந்திரா எழுதிய கட்டுரையை வாசித்த போது என்னுள் எழுந்த கேள்விகள் இவை:

1. இந்தக் கட்டுரையின் நோக்கமென்ன?
2. இதனாடாகக் கட்டுரை ஆசிரியரோ வாசகர் களோ அடையும் பயன்கள் யாவை?
3. இது வாழ்க்கையை, இலக்கியத்தைப் புரிந்து கொள்ள எப்படி உதவும்?

இக்கேள்விகளுக்கு விடை தேடியே இக் கட்டுரையில் நுழைகிறேன். புதிய கலாசாரக் குழுவினரால் வெளியிடப்பட்ட 'நினைவின் குட்டை, கனவின் நதி' என்ற நூலைப் பற்றி யதிந்திரா சொல்கையில், "இந்த நூல் வெளிவந்ததில் எனக்கு உள்ளூர் மகிழ்ச்சி சிதான். நாம் என்னதான் முற்போக்கு வாதங்கள் பேசினாலும் நமக்குப் பிடிக்காதவர்கள் குறித்த எழுத்துக்கள் வெளிவரும்போது உள்ளூர் மகிழ்ச்சி ஏற்படுவது வழமைதானே." மேலும் அவர் கூறுகிறார்,

“நான் நினைக்கிறேன் எனது பார்ப்பனிய எதிர்ப்பு மனோபாவந் தான் இந்தப் பார்வையை என்னுள் ஏற்படுத்தியிருந்கக் கேள்வும். நான் பெரியாரைப் படித்தகாலத்திலிருந்தே எனக்குள் தீவிர பிராமணிய எதிர்ப்பு மனோபாவம் வேறுஞ்சிவிட்டது. சாதாரணமாகவே எனக்குக் கோயில் ஐயர்களைப் பிடிப்ப தில்லை. பெரியாரின் ‘பார்ப்பனனையும் பாம்பையும் கண்டால், முதலில் பார்ப்பனனை அடி’ என்ற கூற்றைப் படித்து விட்டு, நானும் எனது நண்பரொருவரும், ஐயர் ஒருத்தரின் வீட்டுக்கு முன்னால் இதைச் சொல்லி, அந்த ஐயர் எங்களை அடிக்கத் துரத்திய அனுபவத்தை நினைக்க இப்பொழுதும் சுவாரஸ்யமாக இருக்கிறது.” (அழுத்தம் என்னால் கொடுக்கப்பட்டது.)

“...பிராமணியம்மீதான வெறுப்புத் தொடரவே செய்கிறது.”

யதீந்திராவின் கட்டுரையிலிருந்து எடுக்கப்பட்ட இரண்டு மேற்கோள்களுமே போதும் - அவர் இக்கட்டுரையை எழுதியதன் நோக்கம் என்னவென்று தெரிந்துகொள்வதற்கு, கவனியுங்கள், அவரை மீறியே அவரிடமிருந்து வந்துவிட்ட வார்த்தைகளை: “நாம் என்னதான் முற்போக்குவாதம் பேசினாலும்...” அவர் சொல்லாததை நான் சொல்கிறேன், “அந்த வாழ்க்கையை நாம் வாழ்வதில்லை.” “பேசினாலும்” என்ற சொல்லில் பொதிந் துள்ள அர்த்தத்தைப் பாருங்கள். “நாம் முற்போக்காக வாழ்ந்த போதிலும்...” என்று அவரால் சொல்ல முடியவில்லை. எல்லாப் பிரச்சினைகளுக்குமே காரணம் இந்த இரட்டை வேடம்தான்; நாம் பேசுகின்ற தத்துவங்களின்படி வாழாமல், தத்துவங்களை அதிகாரங்களைக் கைப்பற்றுவதற்கான சேலோகங் களாகப் பாவிப்பதே பெயரளவில் ஜனநாயகம், பொதுவுடைமை, சமதர்மம், சகோதரத்துவம், சமாதானம் எல்லாம் உன்னதமான தத்துவங்களே. ஆனால், நடைமுறையில் அவை நாறிப்புழுக் கின்றன. போலி முகங்களும் வேஷத்தரிப்புகளும் சமயம், அரசியல், கலாசாரம், கலை இலக்கியம் என்று எல்லா இடங்களிலும் ஊடுருவி, எம் உண்மையான வாழ்க்கையைத் தின்னுகின்றன. இதுவே எல்லா உன்னத தத்துவங்களின் தோல்விக்குக் காரணமாகும்.

இனி, நாம் யதீந்திராவின் இன்னொரு கருத்துக்கு வரு வோம். “நமக்குப் பிடிக்காதவர்கள் குறித்த எழுத்துக்கள் வரும்போது உள்ளூர மகிழ்ச்சி ஏற்படுகிறது” என்கிறார். ஒரு விடயத்துள் புகுந்து விமர்சிப்பதற்கு முன்னரேயே முற்கற் பிதங்கள், முற்சாய்வு, காழுப்புணர்வு எல்லாம் தொடங்கிவிடு கின்றன. அவர் அறிவுபூர்வமாக, நியாயபூர்வமாக விமர்சனத்தை மேற்கொள்ளத் தடையாக இருக்கப்போகிறது ‘நமக்குப் பிடிக்கா தவர்கள்’. ஏன் அவர்களை அவருக்குப் பிடிக்காமல் போகிறது?

தேடலும் விமர்சனங்களும்... .

இரண்டு காரணங்களைச் சொல்கிறார். அவற்றில் முதலாவதை இப்போது பார்ப்போம். அவரே சொல்கிறார், “நான் நினைக்கி றேன் பார்ப்பனிய எதிர்ப்பு மனோபாவந்தான்” காரணம். இன்னும் தெளிவாகச் சொல்கிறார், “பார்ப்பனனையும் பாம்பையும் கண்டால் முதலில் பார்ப்பனனை அடி” என்கிறார். சுந்தர ராமசாமியை யதீந்திராவுக்குப் பிடிக்காததற்கு, சுந்தர ராமசாமி பிறப்பால் பிராமணராகப் பிறந்துவிட்டதுதான் காரணம். அவர் எப்படியானவர், எப்படி வாழ்ந்தார், எவ்வாறான இலக்கியங்களைப் படைத்தார், எவ்வாறு இயங்கினார் என்பது எல்லாம் யதீந்திராவுக்கு முக்கியமில்லை. பிராமணாகப் பிறந்துவிட்டது ஒரு பாவம்; அதற்குப் பிராயச்சித்தமே கிடையாது – எந்தக் கோயிலில் ஏறி இறங்கினாலும் சிறுவனாக இருந்தபோதே அப்பாவி ஜயர் ஒருவரை ஏனாம் பண்ணிக் கண்ட இன்பம் இன்னும் நியாயமாகவேபடுகிறது யதீந்திரா வுக்கு! பிராமணாகப் பிறந்தது யார் பிழை?

இனி சுந்தர ராமசாமியை விமர்சிப்பதற்கான யதீந்திராவின் தகுதியை நோக்குவோம். அவரே சொல்கிறார், “சுந்தர ராமசாமியின் சில சிறுக்கைகளைப் படித்திருக்கிறேன் அவ்வளவுதான்.” அவ்வளவுதான் என்று தன் அறியாமையை அவரே பிரகடனப்படுத்தி யுள்ளதை அவதானியுங்கள். அவர் சுராவின் சில சிறுக்கைகளைப் படித்துள்ளார் என்று கூறுவதுகூட உண்மையோ தெரியாது. ஏனென்றால், அவரது கட்டுரையில் சுராவின் சிறுக்கைகளில் ஒன்றைப்பற்றிக்கூட எதுவும் சொல்லப்படவில்லை. சுந்தர ராமசாமி முதலில் ஒரு படைப்பாளி எனவே சுந்தர ராமசாமியை விமர்சிப்பவர், அவரது படைப்புகளை விமர்சிப்பதையே முதற் கூடமொக்கை கொள்ளவேண்டும். அதிலிருந்து விரிவுப்பற்றே அவரது வாழ்க்கையும் செயற்பாடுகளும் அனுகப்பட வேண்டும். அவர் தனது எழுத்தி நூடாகக் காட்டும் வாழ்க்கையை வாழ்ந்தாரா? அல்லது போலியா என்று காணப்பட வேண்டும். அந்த அடிப்படையில் அவரது படைப்புகள், வாழ்க்கை, செயற்பாடுகள் அனைத்தும் கணக்கிலெலுக்கப்பட்டு விமர்சனத்துக்குள்ளாக்கப்பட வேண்டும். அதை விடுத்து, அவரது நூல்களை வாசிக்காமலேயே விமர்சனத்தில் ஈடுபடுவது, நேர்மையான விமர்சகள் ஒருவனது செயலாக இருக்காது. சுந்தர ராமசாமி ‘ஒரு புளியமரத்தின் கதை’, ‘ஜே.ஜே.: சில குறிப்புகள்’, ‘குழந்தைகள் பெண்கள் ஆண்கள்’ ஆகிய நாவல்களை எழுதியுள்ளார். இவைகளுள் ‘ஜே.ஜே.: சில குறிப்புகள்’ தமிழில் வெளிவந்த மிகச்சிறந்த நாவல்களுள் ஒன்று என்பது என் கருத்து. தகழி சிவசங்கரப்பிள்ளையின் ‘தோட்டியின் மகன்’, ‘செம்மீன்’ ஆகிய மலையாள நாவல்களை தமிழில் மொழிபெயர்த்துள்ளார். 1950 ஆம் ஆண்டிலிருந்து 2000 ஆம் ஆண்டுவரை வெளிவந்த அவரது சிறுக்கைகள், ‘காக்கங்கள்’ என்ற தலைப்பில் ஒரு நொகுதியாக

67

வெளிவந்துள்ளன. அவரது விமர்சனக் கட்டுரைகளும் உரைகளும் நூல்களாக வந்துள்ளன. தான் சந்தித்த, தனக்குப் பரிச்சயமான எழுத்தாளர்கள்பற்றி தனி நூல்களே எழுதியுள்ளார். ‘பிச்சாமூர்த்தி யின் கலைமரபும் மனிதனேயமும்’, க.நா.சு., சி.ச.செல்லப்பா, கிருஷ்ணன் நம்பி, ஜீவா என்ற தலைப்புகளில் அவை வெளியாகி யுள்ளன. ‘107 கவிதைகள்’ என்ற தலைப்பில் அவரது கவிதைகள் ஒரு நூலாக வெளிவந்துள்ளன. அவர் பிறமொழிக் கவிதைகள் பலவற்றை மொழிபெயர்த்துள்ளார். பழுமைப்பித்தனில் பெரும் சடுபாடு கொண்டு அவரது நூல்களை வெளியிட்டதோடல் ஸாமல், அவர்பற்றிய பிரக்ஞா தமிழ் மக்களிடையே உருவா வதற்குக் கடுமையாக உழைத்து வந்திருக்கிறார். புதிய எழுத்தாளர்களை ஊக்குவிப்பதோடு, இலங்கை எழுத்தாளர்கள் உட்பட பல எழுத்தாளர்களுக்குப் பிரசர வாய்ப்பும் தந்து, கலை இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு தனது கடைசி மூச்ச வரை அயராது உழைத்திருக்கிறார். இவ்வளவும் சுந்தர ராமசாமி தனிநபராக நின்று சாதித்தவை.

இனி, சுந்தர ராமசாமியை யதீந்திராவுக்கு பிடிக்காமற் போனதற்கு இரண்டாவது காரணம், அவர் ஒரு கட்டுப்பெட்டி கொம்யூனிஸ்ட் ஆக இருக்க மறுக்கத்து; தன்னைக் கொம்யூனிஸ்ட் கட்சி உறுப்பினராக அடையாளம் காணாதது. அதற்கு உதாரணமாக அவர் காட்டுவது, “கட்சி அவரது கதையை செக் மொழியில் வெளியிட முன்வந்தபோது, அவர் தன்னை ஒரு உறுப்பினராகக் கூடக் காட்டிக்கொள்ள முன்வரவில்லை.” இதுபற்றி மீ.ராஜா, பா.விசாலம் ஆகியோர் ‘காலச்சுவடு’ நொவெம்பர் 2005 இதழில், ‘சில நினைவுக் குறிப்புகள்’ என்ற கட்டுரையில் கூறியிருப்பதைப் பார்ப்போம்.

“அவருடைய (சுந்தர ராமசாமியுடைய) தேர்ந்தெடுத்த சிறுகதைகளின் தொகுப்பு ஒன்றை, கமில் ஸ்வெலபில் செக் மொழியில் கொண்டுவந்தார். அந்தத் தொகுப்பில் சுராவைப் பற்றிய அறிமுகம் ஒன்று வெளியிட விரும்பி, கமில் ஸ்வெலபில், சுட்சியை அணுகியபோது, அதை எழுதும் பொறுப்பு என்னாம் அவிக்கு அளிக்கப்பட்டது. அதை அவர் எழுதி, கடைசி வரியாக இவர் கொம்யூனிஸ்ட் கட்சி உறுப்பினர் என்று குறிப்பிட்டிருந்தார். அந்த அறிமுகக் கட்டுரையை சுராவின் ஒப்புதலைப் பெறுவதற்காக நான் காட்டியபோது, சுரா. அந்தக் கடைசி வரியை அடித்து விட்டார். அவர் சுட்சியில் உறுப்பினராக இருந்தபோதும் தன்னை ஒருபோதும் கட்சி உறுப்பினர் என்று அடையாளப்படுத்திக் கொள்வதை விரும்பியதில்லை.” இது, மீ.ராஜா - கொம்யூனிஸ்ட் கட்சி உறுப்பினர், இந்தச் சம்பவத்தோடு நேரடித் தொடர்புள்ளவர் - தரும் தகவல். இந்த உண்மையை யதீந்திரா பின்வருமாறு மாற்றிச் சொல்கிறார்:

“கட்சி அவரது கதையை செக் மொழியில் வெளியிட முன்வந்தபோது, அவர் தன்னை ஒரு உறுப்பினராகக்கூடக் காட்டிக்கொள்ளவில்லை.”

இப்போது கேள்வி: இந்துலை கமில் ஸ்வெலபில் செக் மொழியில் கொண்டுவந்தாரா அல்லது கட்சி அவரது கதையை செக் மொழியில் வெளியிட முன்வந்ததா? பின்னது, யதீந்திரா தன் ஆசைக்கு ஏற்ப உண்மையைத் திரித்துச் சொல்வது.

ஏன் சு.ரா. இப்படி நடந்துகொண்டார் என்பதற்கான விளக்கத்தை மீராஜ், பா.விசாலம் ஆகியோர் தருகின்றனர். இனி அதனையும் பார்ப்போம். “தனது குதந்திரமான சிந்தனை யோட்டத்துக்குக் கட்சி தடைக்கல்லாக இருக்கிறது என்று அவர் எண்ணியபோது, கட்சியிலிருந்து மெதுவாக நழுவிக் கொள்ள ஆரம்பித்தார். கட்சியின் மீதுள்ள ஆர்வமும் ஈடுபாடும் குறையத் தொடங்கிய காலங்களிலும் எங்கள் நட்பு முன்பு போலவே தொடர்ந்தது.”

“சோவியத் கொம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் 20 ஆவது மகாநாட்டில் குருச்சேவ் ஸ்ராவின்மீது வைத்த கடும் குற்றச்சாட்டுக்கள் உலக கம்யூனிஸ்ட் இயக்கத்தில் பெரும் பரப்பப்பை ஏற்படுத்தின. ஏற்கெனவே ஸ்டாலின்மீது நல்லெண்ணம் கொண்டிராத சு.ரா., இப்பொழுது கொம்யூனிஸ்ட் இயக்கத்தின் மீதும் நம்பிக்கை இழந்தவராகிவிட்டார். என்னிடம் இதுபற்றி மீண்டும் மீண்டும் பேசினார். ட்ரொட்ஸ்கியை ஸ்ராவின் ஏன் கொண்றார் என்று கேட்டுக்கொண்டேயிருந்தார்.”

யதீந்திரா போன்றவர்கள் கட்டுப்பெட்டி இருண்ட வாழ்க்கையை வாழ்கிறார்கள்; கண்ணை மூடிக்கொண்டு பெரியா ரையோ மார்க்கையோ பின்பற்ற விரும்புகிறார்கள்; இருண்ட வாழ்வில் ஓளியூட்ட விரும்புவதில்லை. இவர்களைப் பற்றி சுந்தர ராமசாமி ‘ஜேஜே: சில குறிப்புகள்’ நாவலில் அழகாகச் சொல்லியிருக்கிறார்: “எருமைகளோ கழுத்துச் சங்கிலியுடன், அவையே கழித்த சாணிமீது சரிந்து, உதிரி வைக்கோலை அரை மயக்கத்தில் அசை போட்டுக்கொண்டு கிடக்கின்றன.” மேலும் அவர் கூறுகிறார், “நான் இங்கு எருமைகள் என்று குறிப்பிடுவது எருமைகளை அல்ல.” யாரைக் குறிப்பிடுகிறார் என்பதைப் புரிந்துகொண்டிருப்பீர்கள். மனிதன் சுயமாகச் சிந்திக்கும் ஆற்றல் பெற்றவன். கலாசார விழுமியங்களும், வாழ்க்கைமுறைகளும், சடங்குகளும் கருத்துகளும் இன்னோரன்ன பலவும் முன்னோரால் அவனுக்குக் கையளிக்கப்படுகின்றன. சுயசிந்தனையும் ஆளுமையும் அற்ற மனிதன் இப்படிக் கையளிக் கப்பட்ட மரபுகளின் கைதியாகவே வாழ்கிறான். இதையே பொருள் நோக்குடையோர் உண்மையென நம்பிவிடுகின்றனர்.

மரபில் ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டியவற்றை ஏற்று மீறவேண்டிய வற்றை மீறி, அதனோடு சேர்த்துக்கொள்ள வேண்டியவற்றைச் சேர்த்து தனக்கேயுரியதான் வழியைக் கண்டுபிடித்து, தன் ஆளுமையை வளப்படுத்துவது கூயம். ஒவ்வொன்றையும் வாழ்க்கையோடு உரசவிட்டு அனுபவம்பெறல், சுதா தேடல் அனுபவம் பெறல், மீண்டும் தேடல் அதுவே முக்கியம். நாம் பொருளினதும், இயற்கையினதும் அடிமைகள் அல்ல; அவற்றுக்கு அடிமையாக இருப்பது நமது பலவீனங்களால்தான். அவற்றை மீறி வளர முடியும். இந்த வகையான தேடலையே சுந்தர ராமசாமி இலக்கியங்களினுரூடாகவும் தன் வாழ்க்கையூடாகவும் மேற்கொண்டார்.

மார்க்சியம் உன்னதமான பொருள்சார் தத்துவம்; மார்க்ஸ் தன் வாழ்நாள் முழுவதையும் அர்ப்பணி தத்து ஆய்வு செய்து கண்டதை நீத தத்துவம். அதற்கு அவருக்குப் பெரிதும் துணை புரிந்தது ஹெக்லின் இயங்கியல்முறை. கருத்துகளுக்காகப் போடப்பட்ட இயங்கியல்முறையை பொருளுக்குரியதாக (Matter) மாற்றி வரலாற்றின் போக்கில் பெரும் சாதனை செய்தார் மார்க்ஸ். அவரே சொன்னார், “*Philosophers have sought to interpret the world. What matters, however, is to change it.*” தத்துவ வாதிகள் உலகத்தை விளக்கினார்கள். நாம் அதனை மாற்றுவோம் என்று குரல் எழுப்பியவாறு களத்தில் இறங்கினார். வெனின் அவரது நோக்கை நடைமுறைப்படுத்துவதில் வெற்றி கண்டார். ரஷ்யா, சீனா போன்ற நாடுகளில் கொம்யூனிஸ்ட்டுகள் தம் நேரதிகாரத்தைப் பெற்றுக்கொண்டனர். கொம்யூனிஸ்ட் கொள்கையின் தாக்கம் இல்லாத நாடுகளே உலகத்தில் இல்லை எனும் வகைக்கு, எல்லா நாடுகளிலும் இந்தச் சிந்தனை பாதிப்பை ஏற்படுத்தியிருக்கிறது. சுரண்டப்படுவோருக்கும், அடிமைப்படுத்தப்படுவோருக்கும், ஒடுக்கப்படுவோருக்கும் சார்பான குரலாக அது ஒலித்தது. மறுமலர்ச்சியின் பின்னர் புத்தி முதன்மை பெறும் இக்காலத்தில் புத்தியின் தத்துப் பிள்ளையான ஒரு யுகத்துவமாக அது பரிணமித்தது. புத்தியின் கூர்மையும், சமயத்தின் நம்பிக்கையும் கலந்த வடிவமாக, நுட்பமான படிமுறைகளினுரூடாக எல்லாவற்றையும் தன் கோணத்தினின்று விளக்கினார் மார்க்ஸ். அவரைப்போல தத்துவாரியாக பொருள் முக்கியத்துவத்தைச் சொன்னவர் யாருமில்லை. அதனால், அத்தத்துவம் பரிணாமமுற்று வெவ்வேறு சிந்தனைப் போக்குகளிலும் உருவங்களிலும் உயிர் வாழும்; வாழ்கிறது. ஆனால், அதேவேளை அதன் மூலவடிவத்தில் அது தோல்வியடைந்துவிட்டது என்பதை நாம் ஓப்புக்கொண்டேயாக வேண்டும். தத்துவத்தை நடைமுறைப்படுத்தும்போதே தோல்வியும் தொடங்கிவிட்டது. மக்களுக்கான புரட்சி, பாட்டாளி வர்க்கத்துக்கான புரட்சி - ஸ்ராலின் காலத்தில் அவர்க

வளயே ஒடுக்கும், கொன்று குவிக்கும் ஒரு சர்வாதிகாரமாக மாறிவிடுகிறது. இதை நான் சொல்லவில்லை. கட்சியின் 20ஆம் மகாநாட்டில் குருச்சேவ் சொன்னார். குருச்சேவ் 1961ஆம் ஆண்டில் சொன்னவற்றை அதற்கு முன்னரே சொன்ன வர்தான் ஜோர்ஜ் ஓவல். அவரது ‘விலங்குப் பண்ணை’ போரிஸ் பாஸ்ரநாக் தன்னனுபவத்தை ‘டொக்டர் ஷிவாகோ’ ஆகவும், அலெக்சாண்டர் சொல்ஷனிட்சின் தான் பெற்ற துன்பத்தை ‘இவான் டெனிலோவிச்சின் வாழ்வில் ஒரு நாள்’, ‘முதல் வட்டம்’, ‘கான்ஸர் வாட்’ ஆகவும் வெளிப்படுத்த முயன்றனர். ‘பொய்த் தகடவுள்’ மார்க்சியத்தின் தோல்வியைப் பிரகடனப்படுத்தும் நூலாக அமைந்துவிட்டதே, அதில் எழுதிய வர்களை C.I.A. என்று முத்திரை குத்துவதற்குக் காரணம். இன்னுமொரு முக்கிய நூல் ஆதர் கேஸ்லரின் *Darkness at noon - 'நடுப்பகலில் இருட்டு'*. இவையெல்லாம் மார்க்சியத்தின் தோல்வியைச் சொன்ன நூல்கள். இத்தோடு நம் நாட்டில் வெளிவந்த இன்னொரு நூல் பற்றியும் குறிப்பிட வேண்டும். ‘சோவியத் யூனியனின் உடைவு’ – ஆசிரியர் ரெஜி சிறிவர்த்தனா. இவரைப் பற்றி நன்பர்கள் எம்.ஏ.துஃமானும், உ. சேரனும் பின்வருமாறு சொல்கிறார்கள்: “ரெஜி சிறிவர்த்தனா இலங்கையின் முக்கிய ஆய்வாளர்களுள் ஒருவர். மார்க்சியக் கோட்பாட்டி ஹும் வரலாற்றிலும் ஆழ்ந்த புலமையுடையவர். தீவிர மனித உரிமையாளர், பல்மொழி அறிஞர், சிறந்த கவிஞர், நாடகாசிரியர், கலை இலக்கிய விமர்சகர்.” நுஃமானைப் பற்றியும் சிறிது சொல்லவேண்டும். அவர் கலாநிதி க.கைலாசபதியின் மாணவர். அவரை வழிகாட்டியாகக் கொண்டு மார்க்சியமே எல்லாப் பிரச்சினைகளையும் தீர்க்கும் ஒரே வழி, சகலரோக நிவாரணி என்று 1970களில் அடித்துச் சொன்னவர். அவரே இந்நாலின் தொகுப்பாளர்களில் ஒருவர் என்பதும், இந்நாலின் ஒரு பகுதியை மொழிபெயர்த்துள்ளார் என்பதும் குறிப்பிடத்தக்க முக்கியத்துவ முடையதாகும். ரெஜி சிறிவர்த்தனா சொல்கிறார்: “நம்பப்பட்ட சமூக அபிவிருத்தியைச் சாதிப்பதற்கான வழிமுறை களுடாக இழக்கப்பட்ட மனித விலையை - உயிரிழப்பு, தனிமனித சுதந்திர இழப்பு, திணிக்கப்பட்ட சிந்தனை ஒருமை ஆகியவற்றின் விலையை - அளவிடுவதற்கு நம்மிடம் தகுந்த கணிப்பொறி எதுவும் இல்லை. ஒரு கணக்கெடுப்பின்படி ஸ்டாலினது ஆட்சியின் விலை 20 மில்லியன் மனித உயிர்கள் என்றால்... மற்ற எல்லாத் துயரங்களையும் கஷ்ட நஷ்டங்களையும் ஒதுக்கி விட்டாலும் இந்த விலையைக் கொடுத்து நாம் வென்றெடுத்த பொருளாதார அல்லது பிற முன்னேற்றங்கள் இந்த விலைக்கு ஈடாகுமா?”

“முதலாளித்துவத்தைப் புரிந்துகொள்ள ஒருவர் விரும்பி நால் லொக்கே, பென்தம் அல்லது மில் போன்றவர்களின்

சிந்தனையைத் தேடிப்போவதில்லை. முதலாளித்துவ சமுதாயத் தின் திட்டவட்டமான உறவுகளை உற்று நோக்கி அது எப்படி இயங்குகிறது என்பதைப் பற்றிய கோட்பாட்டை உருவாக்க முயல்கிறார். ஆனால் சோவியத் சமூகங்களைப் பொறுத்தவரை தத்துவங்களிலிருந்தே ஆரம்பிக்கிறார்கள். கிடைக்கக்கூடிய அனைத்துச் சான்றுகளையும் ஒதுக்கிவிட்டு ஒன்றில் சோவியத் சமூகமே இந்தத் தத்துவங்களின் முழுமையான உருவாக்கம் என்று அழுத்திக் கூறுகிறார்கள் அல்லது சோவியத் ஆட்சியாளர்கள் இந்தத் தத்துவத்தைக் கைவிட்டு விட்டார்கள் என்று கண்டிக்கிறார்கள். என்னைப் பொறுத்த வரை இவையிரண்டுமே பயனற்ற, காலத்தை வீணாக்கும் முயற்சிகள். இவையெப்படி மிருந்ததென்றால் அமெரிக்க சுதந்திரப் பிரகடன உரையை வைத்துக்கொண்டு அமெரிக்க சமூகத்தை ஆராய்வதுபோலவோ அல்லது ரூஸோவையும் மனித உரிமைப் பிரகடனத்தையும் வைத்துக்கொண்டு பிரெஞ்சு சமூகத்தை மதிப்பிடுவதுபோலவோ இருக்கிறது.”

“முரண்நகையென்னவென்றால்... 74 ஆண்டுகால கொம் யூனிஸ ஆட்சியின்... வரலாற்றுப் பணி பூர்ஷவா வளர்ச்சிக்குத் தேவையான சாதனங்களை உருவாக்குவதாகவே இருந்தது என எண்ண வேண்டியிருப்பதே.”

72

“அசேரிஸ் இனத்தவர்கள் ஆர்மீனியரைக் கொன்றனர். உஸ்பெக்கியர் கிர்கிஷியர்களையும் மஸ்கெற்றிய துருக்கியர் களையும் கொன்றார்கள். ஜோர்ஜியர் அப்காசியரையும், உக்ரேனியர் யூகர்களையும் கொன்றனர். (இவை) எழுபதாண்டு கால சோஷலிஸம் மக்களுடைய பிரக்ஞஞையை எவ்வகையிலும் மாற்றியமைக்கவில்லை என்பதை நிருபித்தன்.”

“மூடுண்ட மனமும் கட்டித்த கோட்பாடு சார்ந்த நம்பிக்கையின் உறுதிப்பாடும் ஹிட்லர், ஸ்டாலின் அல்லது பொல் பொட் போன்றோரிடம் அரச பலத்துடன் ஒன்றிணையும்போது நச்சவாயுக்கூடங்களும் வெகுஜன கொலை முகாங்களும் பின்தொடரும்.”

இவ்வளவும் றெஜி சிறிவர்த்தனாவிடமிருந்து எடுக்கப்பட்ட மேற்கோள்கள். இவை மிகத் தெளிவாக, மார்க்சியம் அதன் மூல வடிவத்தில் தோற்றுப்போய்விட்டது என்பதைப் புலப் படுத்துகிறது.

குருச்சேவும் கொர்ப்பச்சேவும் C.I.A.யா? அல்லது றெஜி சிறிவர்த்தனாவும் நூல்மானும் C.I.A.யா? கிடைசியாக கொம்யூனிஸம் பற்றித் திறந்த மனத்துடன் பேசும் ஒவ்வொருவரும் C.I.A. என்று முத்திரை குத்தப்படுவர்; கொம்யூனிஸ ஏதிரியாகக் கருதப்படுவர். இதுதான் யதிந்திராவின் நிலைப்பாடு. இது சரியா?

தேடலும் விமர்சனங்களும்...

இதனாலேயே திறந்த மனத்துடன் ஒவ்வொன்றையும் சுந்தர ராமசாமி அனுக முற்பட்டார். மூடுண்ட மனமும் கட்டித்த கோட்டாடு சார்ந்த நம்பிக்கையின் உறுதிப்பாடும் தன் முன்னாலேயே பொய்யாவதை அவர் கண்டார். மனித மனமும் குணங்களும் வாழ்க்கையும் இனங்கண்டுகொள்ள முடியாத பல புதிர் முடிச்சுக்களைக் கொண்டது என்பதை அவர் உனரத் தொடங்கினார். புதிய தெளிந்த மனத்துடன் வாழ்க்கையைப் பார்க்கப் பார்க்க, அவரது பார்வையின் பரப்பளவு விரிந்து, முன்னர் சந்திக்காத புதிய அனுபவங்களுக்காளானார். அவையே அவரது சிறுகதைகளாகவும் நாவல்களாக வும் கட்டுரைகளாகவும் கவிதைகளாகவும் மலர்ந்தன. 74 வயதுவரை முடிந்தளவு உண்மையானதும், செயல் வேகமுடையது மான வாழ்க்கையை வாழ்ந்து மறைந்துள்ளார்.

2

சுந்தர ராமசாமி, புதுமைப்பித்தன் பரம்பரையில் வந்த தீவிர தமிழ் எழுத்தாளர்களில் முக்கியமான ஒருவர். அவர் புகழைத் தேடிச் செல்லவில்லை; புகழ் அவரைத் தேடிவந்தது. அவரது உண்மையான வாழ்க்கை காரணமாக; இலக்கியத்துள் இறங்கித் தீவிரமாக இயங்கியதன் காரணமாக. அவர் வாழ்க்கையை உண்மையாக வாழ்ந்தார் என்பதை நேர்மையற்று - காழ்ப்புணர்வின் காரணமாக - அவர்மீது சேறுபூசக் கங்கணம் கட்டிக்கொண்டிருக்கும் சிலரைத் தவிர, மாற்றுக் கருத்துள்ளவர்களும் ஒப்புக்கொள்கின்றனர். அவர் இலட்சியக் கணவுகள் எதையும் எழுப்பிக்கொண்டு இலக்கியத் துறையில் வாழ முனையவில்லை; உண்மையின் உபாசகணாக, வாழ்க்கையின் அர்த்தத்தை தன்னளவில் வாழ்ந்துகாட்டிய எளிமையான, பகட்டற்ற ஒருவராகவே அவர் எனக்குப் படுகிறார். அவர் தன்னைப் பற்றிச் சொல்கையில் பின்வருமாறு சொல்கிறார்:

73

“ஒரு எழுத்தாளன் என்ற முறையில் நான் எதற்கும் பூரண விசுவாசம் செலுத்துகிறவன் அல்ல. நடைமுறை அர்த்தப் படி கட்சிகள், அரசாங்கம், சமூகம், மதம், தேசம் இவற்றுக் கெல்லாம் பூரண விசுவாசம் அளித்துவிடக்கூடாது என்பதை எனது இலக்கியக் கொள்கையின் ஒரு பகுதியாக நான் ஏற்றுக் கொண்டிருக்கிறேன்...” அவர் மேலும் சொல்கிறார், “வாழ்வின் அந்திமத்தையில் இவ்வாறு கூறிக்கொள்ள முடிந்தாலே போதும். என்னுடைய கலைத்திறன் மிகச் சொற்பமானதுதான். எனினும் அந்தச் சொற்பமான கலை உணர்வையும் நான் பேணிச் சிராட்டி வளர்த்தேன். எனது அந்தரங்கத்துக்கு உவப்பான விஷயத்தையே நான் அளித்தேன். மூன்று வார்த்தைகளில் சொல்லக்கூடியவற்றை நாலு வார்த்தைகளில் சொல்லலாகா

தென்ற விதியைக் கடைசி வரையிலும் நான் காப்பாற்ற முயன்றேன். எனக்குக் கிடைத்த பாஷையை மலினப்படுத்தாமல் மறு சந்ததிக்கு அளிக்க நானும் என்னாலான முயற்சி எடுத்துக் கொண்டேன். இவ்வளவு போதும் எனக்கு.”

இன்னோரிடத்தில் சொல்கிறார், பாரதியிடமிருந்து தான் பெற்றுக்கொண்ட முதுசொம் எவ்வென்றென -

“சமூக வாழ்க்கையில் அக்கறை. கலையை விடவும் வாழ்க்கை பிரதானமானது என்ற எண்ணம், ஜாதிப்பாகு பாட்டில் அவநம்பிக்கை, இந்து மதத்தில் வைதீகக் கும்பல் புகுத்திவிட்ட நாஸ்திக அம்சங்களைப் பற்றி அடிக்கடி எண்ணுதல், நாஸ்திகனைவிடவும் ஆஷாட்டுதியான ஆஸ்திகனைப் பரம வைரியாகக் கருதுதல், மனிதகுலத்தை அழிக்க முற்படும் திய சக்திகளுக்கு எதிராகக் கலையை ஒரு பிரச்சார சாதனமாக்க மனம் ஒப்புதல், சமூகப் பின்னணியை மாற்றுவதன் மூலம் மனிதனை ஒரு எல்லை வரையிலும் மாற்றி விடலாம் என்ற நம்பிக்கை, அறிவை முதன்மையாகக் கருதுதல், அடக்கம், பெண்களிடத்தில் விஷேஷ வாஞ்சை, எந்தத் துறையைச் சேர்ந்த மேதையைக் கண்டாலும் பரவசப்படுதல், இத்யாதி குணங்களைப் பற்றி எண்ணுகிறபோது பாரதி என்னைப் பாதித்திருக்கிறான் என்றுதான் எண்ணவேண்டியிருக்கிறது.”

74

‘நானும் என் எழுத்தும்’ என்ற கட்டுரையில் சாதாரண மனிதனாகத் தம் சமூகப் பொறுப்புப் பற்றிப் பேசுகிறார்: “ஒரு பிரஜை என்ற அளவில் நான் சமூக வாழ்வுக்குத் தகு தியானவன்தான். என் வீட்டுக் கொல்லலையைப் பெருக்கி அடுத்த வீட்டுக் கொல்லலையில் தட்ட நான் ஒருபோதும் இடமளிக்க மாட்டேன். எனது கைத்தடியைச் சுழிற்றும் சுதந்திரம் எதிராளியின் மூக்கு நுனியோடு முடிவடைந்துவிடும் என்பது எனக்கு எப்போதும் நினைவிருக்கும். அரசாங்க வரிகளை பாக்கிபோடாமல் செலுத்துவதில் அக்கறைகொள்வேன். சொந்தப் பினங்களை காடுவரையிலும் சென்று வழியனுப்பி வரப் பின்வாங்க மாட்டேன். அகாலத்தில் வந்து சேரும் விருந்தாளியின் பசி ஆறு என்னால் ஆக்கடியதைச் செய்வேன். பொது நன்மைக்காகக் குலுக்கப்படும் உண்டியல்களில் என் காணிக்கையையும் செலுத்திவிட வேண்டும் என்று நினைப்பேன். நட்புக்குத் துரோக மிழைக்காமலிருக்கக் கூடுமானவரையிலும் முயல்வேன். பொய்கள் சொல்வதை முற்றிலும் விட்டுவிடுவது சிரமசாத்தியமாகவே இருக்கிறது. என்றாலும் குறைத்துக்கொள்ள அந்தரங்க சுத்தமாகப் பாடுபடுகிறேன்.” இதுதான் சுந்தர ராமசாமி. அவர் வாழ்ந்ததையே எழுதினார்; எழுதியதையே வாழ்ந்தார். பகட்டுக்கும் போலிக்கும் எதிராக இயங்கினார். உள்ளும் புறமும் ஒளிப்பும் மறைப்புமற்ற வாழ்க்கை அவரது.

தேடலும் விமர்சனங்களும்... .

அவரே சொல்வதுபோல, “பொது நம்பிக்கைகளுக்கு அப்பாற பட்ட விதிவிலக்கான உண்மைகளைச் சொல்லி அந்தச் சந்தர்ப்பங்களில் அவர்களுடைய விரோதியாகவும் காலத்தின் நன்பனாகவும் இருப்பதே என் வேலை என்று என்னுகிறேன்.” இலங்கை எழுத்தாளர்கள், இலக்கிய ஆர்வலர்கள் பலர் அவரரைச் சந்தித்திருக்கின்றனர். பத்மநாப ஜயர், அ. யேசுராசா, குப்பிமான் ஐ. சண்முகன், எம்.ஏ. நுஃமான், உமா வரதராஜன், என்.கே. மகாலிங்கம், அ. முத்துவிங்கம், சேரன், மு. புஷ்பராஜன் இன்னும் பலர். பாரபட்சமின்றி, கருத்து வேறுபாடு, கட்சி வேறுபாடு இன்றி, எல்லோரையும் வரவேற்று உபசரித்து, அன்புகாட்டி, அவர்களது நெஞ்சங்களில் வாழ்ந்துகொண்டிருக்கிறார். அவர்கள் அனைவரும் அவரது அந்தரங்க சுத்தியை உயர்வாகவே கருதுகின்றனர். அவரிடம், அடுத்தவர்களை மதிக்கும் பண்பு, மற்றவர்கள் சொல்லும் கருத்துகளைச் சொலி கொடுத்துக் கேட்டல், மற்றவர்களிடமிருந்து எதையாவது பெற்றுக்கொள்ள முடியுமென்று நம்புதல், அவர்களுக்குத் தேவையான உதவிகளைப் புரிதல், தன்னைப் பற்றித் தானே புகழ்ந்து பேசாமை, தன்னடக்கம், தனிப்பட்ட முறையில் தன் நன்பர்கள், பிரியமானவர்கள் என்பதற்காக அவர்கள் பக்கம் சார்ந்தோ, அவர்களிடம் இல்லாததை இருக்கின்றதென்று புகழ்ந்து பேசியோ தன்னை வஞ்சித்துக்கொள்ளாமை. பலவேளைகளில் வீண் *Polemics*க்குள் புகுவதை தவிர்த்துக் கொள்ளவே அவர் விரும்பியிருக்கிறார். எல்லாம் தெரிந்த ஒருவராக அவர் தன்னை நினைக்கவில்லை. பரந்துவிரிந்த உலகில் பல்வேறு கருத்துகளுக்கும் இடம் இருக்கிறது என்பதை உணர்ந்தவராகவே இருந்தார். அவர் எழுத்துகளில், செயற் பாடுகளில் “தன் மூக்கு நுனியுடன்” தன் சுதந்திரம் முடிந்து விடுவதாகவே உணர்ந்தார். அதேவேளை, தான் எது உண்மை அல்லது சரி என்று நம்புவதை எதற்காகவும் விட்டுக்கொடுக்கத் தயாராக இருந்ததில்லை. தர்க்க நியாயங்களுடாகவும், விவாதங்களுடாகவும் தன்னை மடக்க முயல்பவர்களிடமிருந்து விலகி, மிகப் பணிவோடு தனக்குத் தெரியாது என்று ஒப்புக்கொள்ளும் பண்பும் அவரிடமிருந்தது. ஜெயமோகன், இது அவரின் தற்துணிபின்மை என்று கூறுகிறார். தனக்கு விருப்பமில்லாத விவாத மேடையில் புகுந்து, சச்சரவுகளில் நுழைந்து தனது உறுதியான கருத்துகள் அவமானப் படுத்தப்படுவதை அவர் விரும்பவில்லை. எல்லா உண்மை களையும் தர்க்கத்தினால் நிறுவமுடியாது என்பதை அவர் உணர்ந்திருந்தார். தர்க்கம் முடிவற்ற சமூலில் ஒருவனை அகப்படுத்திவிடக்கூடும்; மனச்சாட்சியை தெளிவாக வைத்துக் கொண்டு வாழ்க்கையைப் பார்க்கும் ஒருவன், தர்க்கம் கடந்த உண்மைகளிலே வாழ்ந்து கொண்டிருப்பான்.

இதற்காக நசிந்துகொண்டுபோனார் என்றும் சொல்ல முடியாது. அவர் தனக்கிருந்த தெளிந்த திடமான கருத்துகளை எதுவித மறைப்புமின்றி, தன் மனச்சாட்சிக்கு விரோதமில்லாமல் துணிவோடு வைத்தார். வெங்கட் சாமிநாதன் ச.ராவின் நண்பர்; மதிப்புக்குரியவர். என்றாலும் அவரது ‘அக்கிரகாரத்தில் கழுதை’ திரைப்படச்சுவடிபற்றியும், ‘இரண்டு தலைமுறைகளுக் கிடையில்’ கட்டுரைபற்றியும் கட்டுமையான விமர்சனங்களை வைத்தார். அவரது ‘பாஸையும் வாழையும்’ பற்றிய விமர்சனத்தில் கூட நிறைகளையும் குறைகளையும் கண்டிருந்தார். மு. தளைய சிங்கம்பற்றிய கட்டுரையில் உடன்பாடானவைகள் மட்டுமல்ல, எதிர்மறையான கருத்துகளும் உள்ளன. இதுபோலவே க.நா.சு. சி.ச. செல்லப்பா, பிச்சமூர்த்தி, ஜீவா போன்றோரும் அவரது விமர்சனத்துக்குள்ளாயினர். அவருக்குப் பிரியமான புதுமைப் பித்தனை விமர்சிக்கும்போதுகூட அவரது குறைகளையும் எடுத்துக் கூறியுள்ளார். இவ்வளவும் போதும் சந்தர ராமசாமி எவ்வாறு வாழ்ந்தார், அவர் தனது வாழ்க்கையினுராடாகவும், படைப்புகளினுராடாகவும் தரும் செய்திகள் எவை என்பதைப் புரிந்துகொள்வதற்கு கண்ணுடையோர் காணக்குவர், காதுடையோர் கேட்கக்குவர், இரண்டுமற்றோர் சேறு குளித்துச் சந்தோஷிக்கக் கடவர் - அவர்களது ‘நினைவின் குட்டையில்’!

76

3

மு. தளையசிங்கம் தனது சித்தாந்தத் தேடலுக்கு Encounter என்ற பத்திரிகையின் விவாதங்களையே மேற்கோள் காட்டி வந்தார் என்பதும், அதன் தாக்கத்துக்குப்பட்டிருந்தார் என்பதும் இலக்கிய உலகில் ரகசியமானதல்ல” என்கிறார் யதீந்திரா. மு.த.வி.ன் ‘முற்போக்கு இலக்கியம்’, ‘ஏழாண்டு இலக்கிய வளர்ச்சி’, ‘புதுயுகம் பிறக்கிறது’, ‘போர்ப்பறை’, ‘மெய்யுள்’ அனைத்து நூல்களையும் படித்துப்பார்த்தேன். ‘என்கவுண்டர்’ பற்றிய குறிப்பு எதுவும் எங்கேயும் என் கண்ணுக்குப்படவில்லை, ஒரே ஒரு இடத்தைத்தவிர. ‘ஏழாண்டு இலக்கிய வளர்ச்சி’யில் மட்டும் என்கவுண்டரில் இருந்தெடுத்த Gunter Eich எழுதிய பின்வரும் கவிதையைத் தந்துள்ளார்.

இது என் குல்லா
 இது என் கோட்
 இதோ வினன் பைக்குள்
 இருப்பது எனது சவப்பெட்டி
 இது எனது குறிப்புக் கொப்பி
 இது எனது நிலவிரிப்பு
 இது எனது துவாய்
 இது எனது நூல்கயிறு

தேடலும் விமர்சனங்களும்...

இது போதும் யதீந்திராவுக்கு, மு.த.வை உருவாக்கியதே என்கவுண்டர் வாசிப்புத்தான் என்று சொல்வதற்கு. யதீந்திரா அவர்களே! சிலவேளாகளில் எனக்குத் தெரியாமல் இருக்கக் கூடும். தயவுசெய்து மு.த.வின் நூல்களை ஒருமுறை படித்துப் பாருங்கள் பூதக்கண்ணாடியைப் பிடித்துக்கொண்டு - உங்களுக்குப் புத்தகங்கள் படிக்கும் பழக்கம் உண்டெனில். மு.த. எதையெல்லாம் மேற்கோள் காட்டினார், எதையெதைத் தழவில் எழுதினார், எதைனால் பாதிக்கப்பட்டார் என்று உங்களால் சொல்லமுடியுமா? இல்லையானால் உங்களது குருட்டுப் பார்வையையும், கிணற்றுத் தவளைக் கூச்சல்களையும் நிறுத்திக் கொள்ளுங்கள்!

தினக்குரல்

(11.03.2007, 18.03.2007, 25.03.2007)

க. பில்வரத்தினம்: உடுவனுபவம் கவிதையாச

78

கவிஞர் ச. வில்வரத்தினம் காலமானார் என்று, ஒரு ரூயிற்றுக்கிழமை ‘தினக்குரலி’ன் கடைசிப் பக்கத்தில் வந்திருந்த செய்தியைப் பார்த்துத் திடுக் கிட்டேன். செய்தி பொய்யாக இருக்குமோ என்று கூடத் தோன்றியது. எங்களுக்கு நெருக்கமான ஒருவர் இறந்துவிடுகிறபோது, எமது அறிவையும் மீறி எழும் உள்மன அவா அது; ஒரு ஏக்கம். இனி ஒருபோதும் சுவியைப் பார்க்க முடியாது; அவரது இனிமையான குரலில் பாடல்களைக் கேட்கமுடியாது; மணவிக்குக் கணவன் இல்லை, குழந்தைகட்கு அப்பா இல்லை; எம்மைப்போன்ற அவர்மேல் அன்பும் பிரியமும் கொண்ட கலை இலக்கிய நன்பர்களுக்கு இனிய நன்பர் இல்லை. சாவு அந்த வகையான மர்மம்; இருப்பதை இல்லாததாக்கிவிடும் புதிர்.

நான் எவ்வாறு வில்வரத்தினத்தைச் சந்தித்தேன் என்பதை முதலில் சொல்ல வேண்டும். நாங்கள் சந்திக்கும்போது திருமணமாகாத இளைஞர்கள். எனக்கு வயது இருபத்தாறு, அவருக்கு வயது இருபத் தொன்று. பொன்னம்பலத்துக்குக்கூடத் திருமணமாகி யிருக்கவில்லை. அப்போது மு. தலையசிங்கம் பெரும் சக்தியாக இயங்கிக்கொண்டிருந்தார். அவரால் கவரப் பட்டவர்களுள் நானும் ஒருவன். முதலைச் சந்திப்ப

தற்காகப் புங்குடுதிவுக்குச் சென்றிருந்தபோதே, மு.த. வீட்டில் சு. வில்வரத்தினத்தை முதன்முதலில் சந்தித்தேன். 1972ஆம் ஆண்டு என்று நினைக்கிறேன். மு.த.வின் நோக்கு வித்தியாசமானது; ஆழமானது; ஆத்மீகத்தில் தொடங்கி அனைத்தையும் தழுவி வளர்ந்து செல்வது. மு.த. வெறும் இலக்கியவாதியாக மட்டும் இருக்க விரும்பியவரல்லர். இலக்கியத்திலிருந்து அவரது ஆரம்ப முயற்சிகள் தொடங்கினாலும், சமூகத்தையும் வாழ்க்கையையும் உண்மையான தளத்துக்கு உயர்த்தும் செயல்வீரராக வாழ முனைந்துகொண்டிருந்தார். ராமகிருஷ்ணர், விவேகானந்தர், மகாத்மா காந்தி, அரவிந்தர், பாரதி போன்றோரின் ஆத்மீக வழியைத் தொடர்ந்து - முன்னேயோரைவிட ஆழமாகச் சென்று வாழ்க்கையை மாற்றும் முயற்சியில் ஈடுபட்டுக்கொண்டிருந்தார். முதலின் இந்த உண்மை வாழ்க்கையே சு.வி.யையும் என்னையும் நெருக்கமாக்கியது. இவ்வாறு சு.வி.யுடன் 1972ஆம் ஆண்டில் தொடங்கிய நெருக்கம் 1992வரை, சுமார் 20 வருடங்களுக்கு இடைவிடாது தொடர்ந்தது.

ஒவ்வொரு வெள்ளிக்கிழமையும் புங்குடுதிவிலுள்ள ‘சர்வமத சங்க’ இல்லத்தில் பிரார்த்தனையும் அதன் பின்னர் கலந்துரையாடலும் நடைபெறும்; நானும் வாய்ப்புக் கிடைக்கிறபோதெல்லாம் அங்கு செல்வேன். கொழும்பில் வேலை செய்துகொண்டிருந்த போதும், யாழ்ப்பாணத்தில் வேலை செய்துகொண்டிருந்தபோதும் சந்தர்ப்பம் கிடைக்கிறபோதெல்லாம் புங்குடுதிவுக்குப் போவதும் மு.பொ., சு.வி.யைச் சந்திப்பதும் தொடர்ந்தது. புங்குடுதிவு பெருங்காட்டிலிருந்து ஆலடி ஊடாகச் சு.வி.யும் அவரது குடும்பமும், ஆலடியிலிருந்து மு.பொ.வும் அவரது குடும்பமும் கால்நடையாக - சிலவேளாகளில் சைக்கிள்களில் வல்லனி லுள்ள சர்வமத இல்லத்துக்கு வெள்ளிக்கிழமை மாலைகளில் செல்வது, இன்னும் பசுமையாக ஞாபகம் இருக்கின்றது. நான் புங்குடுதிவுக்குச் செல்லும் காலங்களில் நானும் அவர்களுடன் நடந்து செல்வேன். எவ்வளவு சந்தோஷமான நாள்கள் அவை; நாட்டில் குழப்பமில்லாத நாள்கள். சு.வி.யின் வார்த்தைகளில் சொல்வதானால் நிலாச் சோறுண்ணல், பாயிழழுத்தல், கிடுகு பின்னல், தோட்டத்துக் கிணற்றில் துலாமிதித்தல், பொங்கலிட்டுப் பகிர்ந்துண்ணல், ஆனந்தக் கும்மியடித்துக் கூட்டிசைந்த வாழ்வு என்று கிராம மனம்பேசும் இயல்பான வாழ்க்கை. திரும்பிப் பார்க்கும்போது, அப்படி ஒரு வாழ்க்கை இனி வருமா என்ற ஏக்கமே மிஞ்சகிறது. எத்தனை நாட்கள் நிலவின் கீழிருந்து இலக்கியம், அரசியல் வெறும் பலவும் கதைத்திருப்போம். கிராமத்து அழகை ரசித்தவாறும், கோயில் களின் மணி ஒசையைக் கேட்டவாறும், சிலவேளாகளில் அவர் எழுதிய கவிதைகளை வாசித்துக்காட்டி என் அபிப்பிரா

யத்தைக் கேட்பார். அவர் கவிதைகளை அவர் வாசித்துக் கேட்பது ஒரு தனி அனுபவம். ஆழகாகக் குரலை உயர்த்தியும் குறைத்தும் பாவனையோடு வாசிப்பார். சிலவேளைகளில் முபொவின் ‘மார்க்குமிக்குமரி’, நீலாவணனின் ‘ஓ வண்டிக்காரா..’ போன்ற பாடல்களுக்கு மெட்டமைத்துப் பாடுவார். யேசுதாவின் பாடல்களைத் தனது இனிமையான குரலில் பாடுவார். யேசுதாஸ் மட்டுமல்ல மதுரை சோழ, பாலமுரளிகிருஷ்ணா, சீர்காழி கோவிந்தராஜன் இன்னும் பலரது பாடல்கள் அவரது குரலில் ஒலிக்கும். அவரோடு இருப்பதும், பாட்டுக் கேட்பதும், உரையாடுவதும் எல்லாம் ஒரு தனியான, இனிமையான, மகிழ்ச்சியான அனுபவம். அவரது கிராமிய அனுபவங்களை அவரது கவிதைகள் பலவற்றில் காணலாம். மு. பொ., வில்வனோடு பழகிய அந்த இருப்பது வருடப் பழக்கம் என்னில் நிறையத்தாக்கங்களை ஏற்படுத்தியிருக்கிறது.

80

எல்லாவற்றுக்கும் முத்தாய்ப்பாக வந்து சேர்ந்தது இந்த யுத்தம், இடப்பெயர்வு, படைகளின் ஆக்கிரமிப்பு. தமிழ் மக்கள் வாழ்க்கையில் முழு இருள் சூழத் தொடங்கியது. அதனோடு நமது இலக்கியம், ஆத்மீகம் எல்லாம் திசைமாறி விட்டன. உயிர்தரித்தற்கான போராட்டமாக மாறிவிட்டது. Between the devil and the deep blue sea என்று சொல்வார்களே, அப்படி ஒரு நிலை. 1992ஆம் ஆண்டு புங்குடுதீவு படையினர் முற்றுகைக்குள்ளானபோது யாழ்ப்பாணத்தில் நின்ற ச.வி., சிறிது காலத்தின் பின் அங்கு சென்றார். அதனோடு எங்களது தொடர்பு விடுபட்டுப்போயிற்று. தீவுப்பகுதிக்கு நான் போக முடியாது. தீவுப்பகுதியிலிருந்து அவர் வர முடியாது. பின்னர் திருக்கோணமலைக்குக் குடும்பத்தோடு போனார். அதன் பின்னர் இரண்டொரு கடிதங்கள். அவர் வெளியிட்ட ‘நெற்றி மன்’, ‘காலத்துயர்’ ஆகியவற்றை அனுப்பிவைத்திருந்தார். 2003ஆம் ஆண்டு, யாழ். பல்கலைக்கழகத்தில் நடந்த ‘தூண்டி இலக்கிய கருத்தரங்கி’ல் கடைசியாகச் சந்தித்தோம். அவர் அப்போது பூரண ஆரோக்கியத்துடன் - Hale and hearty என்று சொல்வார்களே அப்படியிருந்தார். என்னவிட நீண்ட காலம் உயிர் வாழ்வார் என்று நினைத்துக்கொண்டேன். அந்தக் கணக்கு தவறாகிவிட்டது. இந்தக் கணக்குகள் எல்லாம் புத்திக் குரியவை அல்ல என்று எனக்கு இப்போது படுகிறது. இப்போது ச.வி. எம்மிடையில்லை. இனி அவரது நூல்களுடனும் நினைவு களுடனும்தான் நாம் வாழ வேண்டும்.

2

ச.வி.யின் ஆனுமை நான்கு பரிமாணங்களைக் கொண்டது.

1. மனம் திறந்த உண்மையான நண்பர். யாரோடும் சாதி,

தேடலும் விமர்சனங்களும்...

சமய, இன பேதமற்று நெருங்கி நட்புக்கொள்ளும் நண்பர். வெறுப்போ புறக்கணிப்போ அவர் யாரிடமும் எப்போதும் காட்டியதில்லை. அன்பால் அனைவரையும் அனைத்துச் செல்லும் இனிய கபாவம், அவரோடு பழகிய பலரையும் அவரோடு ஓட்டிவைத்திருந்தது. முகம்மலர்ந்த உறவு அவரது.

2. தன்னைச் சுற்றியுள்ள அனைவரிலும் அக்கறைகொண்ட, நடைமுறையில் அவ்வாறே வாழ்ந்த சமூகத் தொண்டன். யாருக்குக் கஷ்டம் ஞேரினும், பொருளாதார உதவி தொடக்கம் வேறு வகையிலான உதவிகளையும் தயக்கமின்றிச் செய்ய முன்வருவார்.
3. ஆக்மீகர் முதலின் வழியில், அவரின் மறைவின் பின்னரும் தீவிரமாக இயங்கியவர்.
4. வாழ்க்கையைப் பல்வேறு கோணங்களில் பார்த்துத் தன் கவிதைகளைப் படைத்தவர். நட்பு, சமூக நோக்கு, அரசியல், ஆக்மீகம், இயற்கை நயப்பு, உண்மையைத் தேடல் அனைத்தும் அவரது கவிதைகளுடாக வெளிப்படுகின்றன.

3

ச.வி.யின் கவிதைகள் ‘யிர்த்தெழும் காலத்துக்காக’ என்ற தலைப்பில் தொகுப்பாக வந்துள்ளன; 192 கவிதைகள், 402 பக்கங்களில். அவரது கவிதைகள் அவரது வாழ்க்கை நோக்கு, இலட்சியங்கள் எவையென்பதைத் தெளிவாகக் காட்டுகின்றன. ‘அகங்களும் முகங்களும்’, ‘காலத்துயர்’, ‘காற்றுவெளிக் கிராமம்’, ‘நெற்றிமன்’ என்ற நான்கு தொகுதிகளிலுள்ள கவிதைகளும் அதன் பின்னர் எழுதிய கவிதைகளும் சேர்ந்து உருவாகியிருக்கிறது ‘யிர்த்தெழும் காலத்துக்காக’. ச.வி.யின் வாழ்க்கையில் ஏற்பட்ட தொடர்ச்சியான மனப்பதிவுகள், அவரைப் பாதித்த விடயங்கள், வாழ்க்கையில் அவர் கொண்ட ஈடுபாடுகள் அனைத்தையும் கண்டறிய இக்கவிதைத் தொகுதி உதவும். இன்னொரு விதத்தில் சொல்வதானால், அவரது பொய்யும் ஏமாற்றுமற்ற வாழ்வனுபவமே கவிதையாக மலர்ந்துள்ளது.

81

ச.வி.யின் கவிதைகள் அவரது வாழ்க்கையின் நான்கு கட்டங்களை பிரதிபலிப்பன. புங்குடுதீவில் ஆக்மீகத் தொண்டுகள் செய்துகொண்டிருந்தபோது எழுதியவை ‘அகங்களும் முகங்களும்’; 1985இல் வெளிவந்தது. தீவுப்பகுதி படையினரால் முற்றுகையிடப்பட்டபோது யாழ்ப்பானத்துக்கு வந்திருந்த ச.வி. புங்குடுதீவுக்குத் திரும்பிப்போக முடியாமல், மனைவியையும் மக்களையும் பிரிந்து யாழ்ப்பானத்தில் பிரிவுத்துயரால் வாடியபோது, 1992இல் எழுதப்பட்டவை ‘காலத்துயர்’ கவிதைகள்.

பின்னர் புங்குடுதீவுக்குத் திரும்பிப்போய் புங்குடுதீவில் படையினர் கட்டுப்பாட்டின் கீழ் மக்கள் பட்ட துண்பங்களை விபரிப்பவை, 1993 - 1994இல் எழுதிய 'காற்றுவெளிக் கிராமம்'. புங்குடுதீவிலிருந்து வெளியேறித் திருக்கோணமலையிலிருந்து எழுதிய 'நெற்றிமன்', 'உயிர்த்தெழும் காலத்துக்காக்', அவர் இடைவிடாது கவிதைகளை எழுதியவாறே வாழ்ந்தார் என்பதைக் காட்டுகின்றன.

இயல்பாகவே அவரிடமுள்ள ஆக்மீக ஈடுபாடு அவரது எல்லாக் கவிதைகளிலும் ஊட்டிநிற்பதைக் காணமுடியும். அத் தோடு அவரைப் பாதித்த சம்பவங்களும் அவரது கவிதையின் கருப்பொருளாகின்றன. மு. நித்தியானந்தனும் நிர்மலாவும் சிறையிலடைக்கப்பட்ட சம்பவம் தொடக்கம், 1983 யூலைக் கலவரம், முஸ்லிம் தமிழ்க் கிராமங்கள் மோதிக்கொண்டமை, கொக்கட்டிச்சோலை, செம்மணி, பண்டாரவளைக் கொலைகள், நிமலராஜன் படுகொலை போன்ற விடயங்கள் அவரைப் பாதித்துக் கவிதைகளாகப் பிறந்துள்ளன. விடுகதைகளையும் புதிர்களையும் கருப்பொருளாகக் கொண்ட தமிழகக் கவிதை மரபிலிருந்து ஈழத்துக் கவிஞர்கள் தனித்துவமானவர்கள்; ஆழமான கருப்பொருளைக் கையாண்டு கலைத்துவமாகக் கவிதை படைப்பவர்கள் என்பதற்குச் சான்றாக நிற்கும் ஈழத்துக் கவிஞர்களுள் ச.வில்வரத்தினம் முக்கியமானவர்.

82

ச.வி.யை நினைக்கையில் முதலில் நினைவுக்கு வருவது, அவரது கம்பீரமான தோற்றம். அடுத்து, இனிமையாகப் பாடக்கூடிய அவரது குரல். கம்பீரமாக மேடைகளில் ஒலிக்கும் அவரது உறுதியான, தன்னம்பிக்கையோடு கூடிய குரல். பழந்தமிழ் இலக்கியங்களிலிருந்து பாரதியூடாக இன்றுவரை யுள்ள தமிழக ஈழத்துக் கவிஞர்களிடமிருந்து மேற்கோள் காட்டி, அதனைத் தன் குரலில் பாடக்கூடிய பரிச்சயம். அவருக்குப் பின்னால் அவரது வாழ்க்கையை ஆக்மீக, சமுதாயச் செயற்பாடுகளுக்காக அர்ப்பணித்த வரலாறு உள்ளது. அவர் புங்குடுதீவில் இருந்தாலும் திருக்கோணமலையிலிருந்தாலும் அல்லது வேறு எங்கிருந்தாலும், தன் கலைத்துவச் செயற்பாட்டலைகளை சுற்றியுள்ளவர்களிடையே தொற்றுவைத்து இயக்க மாக நின்றியங்கக்கூடிய ஆளுமை பெற்றவர். கருத்துக்களையும் உணர்வுகளையும் கவிதையில் தந்துவிட்டு ஒதுங்கி நின்றவரல்லர்; தான் நம்பும் இலட்சியத்துக்காகத் தன்னை அர்ப்பணித்து இயங்கியவர். முதனையசிங்கம் பிரசுடனப்படுத்திய, 'வாழ்க்கையே இலக்கியமாக வேண்டும்; வாழ்க்கை வேறு, இலக்கியம் வேறாக இருக்கக்கூடாது; சொன்னபடி வாழவேண்டும்; வாழ்வதையே சொல்லவேண்டும்' என்பதைத் தன் வாழ்க்கையாகத் தெரிந்து கொண்டவர்.

தேடலும் விமர்சனங்களும்... .

‘அகங்களும் முகங்களும்’ என்ற அவரது முதற்றொகுதி யிலுள்ள முதற் கவிதையே ஆத்மீகம் பற்றியதுதான்.

“உலகமே

இருளில் மூழ்கித் தவிக்கும்
கரீய பெரிய முட்டையாய்...”

அவநம்பிக்கைபோலத் தொடங்கும் இந்த வரிகளின் பின்னால் பெரும் நம்பிக்கை தரும் செய்தியை வைத்திருக்கிறார். உலகை உருவக முட்டையாக்கி குஞ்சு பொரிப்பதென அழகான படிமத்தைத் தந்திருக்கிறார்; முட்டையுள் இருப்பது பரிதிக்குஞ்சு, பேர்ஞானம்.

‘ஹாய்வு’ என்பது இன்னொரு சிறந்த கவிதை.

“கோளங்கள் நகரும்போது
ஒன்றோடொன்றுராய்ந்து
கிதம் ஏழுப்புதாம்...”

என்று தொடங்கும் கவிதை நட்சத்திர அழகை வர்ணிப்பதுராடாக பெரும் பிரபஞ்சப் பேருணர்வை உள்ளிறக்குகிறது. இயற்கை யோடு ஒன்றியைந்து, இயற்கையினுராடாக ஜனஸ்ரீன் கானும் பிரபஞ்சத்தையும் தாண்டிய பேருணர்வை எம்மிடை எழுப்புகிறார். இன்னும் இந்தத் தொகுதி விடியல், மழை, நட்சத்திரங்கள், நிலவு, கிராமத்து அழகு எனப் பல்வேறு இயற்கையையும் தொட்டுச் செல்கிறது. பிரமாண்டமான இயற்கையிலிருந்து, சிறிய சிறியதாகத் தோன்றும் சிறு நிகழ்வுகள் வரை பேரியற்கையின் முடிவறாத செயற்பாடுகள். கருவறையில் குழந்தைபோல நாழும் இயற்கைதான்; நம்மைச் சூழ்ந்து நம்மைக் காத்து நிற்பதும் இயற்கைதான்; நம்மோடு சீண்டி விளையாடுவதும் இயற்கைதான். பிரிக்கப்படமுடியாத பேரியற்கை தன் ஓவ்வொரு சிறு அம்சத்திலும் தன் முழுமையை உணர்த்திநிற்கும் அற்புத்தத்தை, கவிஞர் க.வி. தன் இயற்கையோடியைந்த அனுபவத்தூடாகத் தந்திருக்கிறார்.

‘அகங்களும் முகங்களும்’ தொகுதியில் காணப்படும் இந்தத் திறந்த மன வயிப்பு, அடுத்த தொகுதியான காலத்துயரில் இல்லை. ஊரைப் பிரிந்த துயரம், ஏக்கம், தாபம், மனைவி மக்களைப் பிரிந்த துயரம் என மாறிமாறி ஒலிக்கிறது காலத் துயரில்.

“இரத்தப் பிடிப்பின்றிச் சோகையுற்றோம்”

“கூவிக் கூவிப் பரவெளியெங்கும்
அலையும் அவள் குரல்”

என்று செல்லும் அவரது துயர் அந்தத் தொகுதியின் பல கவிதைகளிலும் ஒலிக்கிறது. பல கவிதைகளின் தலைப்புகளே

அதனைப் புலப்படுத்துகின்றன. ‘பிடுங்கப்பட்ட சூரியகாந்திக்கான கவிதை’, காலத்துயர், தனித்து விடப்பட்ட ஒரு தீவின் புதல்வனுக்கு, குருதிக்காட்டில் ஓலங்கள், தோப்பிழந்த குயிலின் துயர், குருதி உறைந்த மௌனத்தினின்றும்.

‘காற்றுவெளிக் கிராமம்’ சற்று வித்தியாசமான கவிதை களைக் கொண்டது; காற்றையே சாட்சியாக வைத்து கவிதை சொல்கிறார் கவிஞர். படையினர் முற்றுகையோடு வெறிச் சோடிய பங்குகுதில் இருந்த கவிஞர், தன் அனுபவங்களை மிக அற்புதமாகவே அந்தத் தொகுதிக் கவிதைகளில் பதிவு செய்துள்ளார். முன்னர் இருந்த சீரும் சிறப்பும், இப்போதைய பரிதாப நிலையும், படையினர் ஆட்சியோடு பறிக்கப்பட்டுள்ள மக்கள் சுதந்திரமும் அவரது கவிதைப் பொருளாக இருக்கின்றன.

“வெளியாரின் வருகையோடு

வேர் கொண்ட வாழ்வைப் பிடுங்கிக் கொண்டு

மக்களைல்லாம் வெளியேறிய பின்

விடியப் பார்த்தால்

வாழ்வெனும் வெள்ளம் வற்றிக் கிடந்த திடலாய்
கிராமம்”

“கை நிரம்ப வெறுமையுடன்

கந்தலுடை பூண்ட கிராமம்”

84

இந்தத் கட்டுரையின் ஆரம்பத்தில் குறிப்பிட்டவாறு முறைப் பிணைந்த வேர்கள், திரண்டமிடுக்கு, கூட்டுக்களி, மூரிப்பைப் பொங்கலிட்டு பகிர்ந்துண்ட, ஆனந்தத்தைக் குடிய மர்த்தி, கூட்டிசைந்த வாழ்வு என்று பல படியாகக் கிராமிய வாழ்க்கையின் சிறப்பைக் காட்டிய அவர் ‘காற்றுவெளிக் கிராமம்’ கவிதைகளில் எதிர்மறையான உணர்வுகளை வெளிப் படுத்துகிறார்.

அடுத்த தொகுதி ‘நெற்றி மன்’. இந்தத் தொகுதியில் ‘காலத்துயர்’இலும் காற்றுவெளிக் கிராமத்திலும் காணப்பட்ட துயரச் சாயல் குறைந்தே காணப்படுகிறது. கிராமப்புறத்தின் எளிமையைப் புலப்படுத்துவதினாடாக, அந்தக் கலாசாரத்துக்குப் பின்னணியாக இருக்கும் ஆத்மீகச் சூழலையும் படம்பிடிக்கிறார். உணர்வெளிப் பரப்பு, தாய்மை, நித்யம் என்ற ஆத்மீகத் தளத்துக்குரிய சொற்களைக் கையாண்டு கவிதைகளை வார்க் கிறார்.

4

ஊதற்கும் விட்டுக்கொடுக்காத, நசிந்துபோகாத, சுயநலன்களுக் காக ஓடாத, உறுதியான, நேர்மையான பண்புகளைக்கொண்ட ச.வி.யை, அந்தப் பண்புகளை சமூகத்துள் உள்ளிறக்குவதற்கு

தேடலும் விமர்சனங்களும்...

தன்னை அர்ப்பணித்துச் செயல்பட்ட ச.வி.யை, *an uncompromising courage, a ruthless intellectual honesty*யை அவரது பல கவிதைகளில் காணலாம். அவரது சமயம்பற்றிய பார்வையையும், அரசியல், சமூக இலக்கியவாதிகளிடையே காணப்படும் போலித் தனங்களையும் எவ்வாறு தொலூரித்துக்காட்டுகிறார் என்பதை யும் பார்க்க வேண்டும். ‘என்பிலிகளுக்கு’ என்ற கவிதையை முதலில் பார்ப்போம்.

“என்பிலிகளுக்கு வாழ்தல் இலகு,
கூனல் குனிதல்
நாலாய் வளைந்து நமஸ்கரித்தல்
நாய் வாலாய்க் குழைதலென
எல்லா வகையிலும்...”

என்று தொடங்கும் கவிதையை முழுவதும் வாசித்துப் பார்த்தால், அதனாடு ஒடும் என்னால்கவையோடு தரப்படும் போலி மனிதர்களின் குணோபாவங்களை ரசித்து மகிழலாம்.

அடுத்து, ‘புத்தரின் மெளனம் எடுத்த பேச்சுக்குரல்’பற்றி. நேராக மனத்தைத் தைக்கின்ற பேச்சு நடையில், நேர்நின்று புத்தரே பேசுகின்ற தோரணையில், வீரியமான கவிதை வீச்சுக்கு நல்லதோர் உதாரணம்.

“பெளத்தத்தின் பேரால் தோரணம் கட்டிய
வீதிகள் தோறும் நீங்கள் நிகழ்த்திய
இன சங்கார பெரகராக்களின் பின்னரும்
இங்கே எனக்கு அலங்கார இருக்கையோ?

85

எனது பெயரால்தான் ஆக்கிரமிப்பு, அடக்குமுறை எனது பெயரால்தான் இனப்படுகொலை குருதி அபிஷேகம் இவையெல்லாம்.

எனது ராஜாங்கத்தையே உதறி நடந்த என்னைக் கல்லாக்கிவிட்டு உங்கள் சிங்கள பெளத்த ராஜாங்கத்துள் சிம்மாசனம் தந்து சிறை வைக்கப் பார்க்கிறீர்கள்.

இதைவிட அழகாக இன்றைய இலங்கையின் பெளத்த சமயத்தை விமர்சிக்க முடியாது. இன சங்காரப் பெரகரா, ‘சிங்கள பெளத்த ராஜாங்கம்’ என அழுத்தம் திருத்தமாக இன்றைய பெளத்தத்தின் சீரழிந்த நிலையைப் புலப்படுத்தி விடுகிறார்.

இதேபோன்று இன்று நடைமுறையிலிருக்கும் சௌவ சமயம் (இந்து சமயம்), அதன் போலித்தன்மை, பாசாங்கு (*Hypocrisy*) பற்றி ஆழமாகவே விமர்சனம் செய்கிறார்.

எடுத்தவுடனேயே ஆசாட்டுத் சைவப் பெருமக்களைப் படம்பிடித்துக் காட்டுகிறார் - (ஸ்தல புராணம்).

“கோயில் கும்பிடுவதில் எங்கள் சைவத்தமிழரை குறை சொல்ல ஏலாது. நீறிட்ட நெற்றியில் சந்தனப் பொட்டும் மிஞ்சின சந்தனம் மேனி முழுவதும் பூசின கோலமும் சரிகைச் சால்வையொடு நீளவே தொங்கும் தங்கச் சங்கிலியும்”

நிச்சயமாக இந்தவகையான வேஷதாரிப் பக்தர் குழாமை எந்தக் கோயிலிலும் பார்க்க முடியும். கோயில் கட்டுவதிலும் அவர்க்கிடையே போட்டி.

“அய்யனார் கோயில், வைரவர் கோயில் அம்மன் கோயில், பிள்ளையார் கோயில் . . . கறையான் புற்றுக்கள் கட்டினாற் போல.”

அந்தக் கோயில்களைக் கட்டுவதும் ஒரு வியாபாரம். அதனையும் கவிஞர் சுட்டிக்காட்டவே செய்கிறார்.

“கோயில் காசை றோளில் விட்டதும் குருக்கள் மாரைப் பெருச்சாளி ஆக்கியதும் குறைகளை மறைக்கக் கோபுரம் எழுப்பி கோபுரத்தில் பாதியை மறைக்கும் கும்பிடுகள்ரைக் கொண்டு திரிந்ததும்”

இதைவிட அழகாக இன்றைய கோயில் வழிபாட்டுமுறையின் வேஷத்தைக் கிழிக்க முடியாது. இந்தச் சைவ வேளாண் மரபு சாதி வேற்றுமையை வளர்ப்பதிலும் முன்னின்று உழைக்கிறது; அதையும் கவிஞர் விமர்சிக்கவே செய்கிறார்.

“உள்ளே விடுங்கள் உரிமை கொடுங்கள் உரிமை இழந்தோர் உரத்துக் கேட்டார்.

மாவிட்டபூரம் கந்தன் கோவில் பன்றித் தலைச்சி அம்மன் கோயில் வல்லிபுரத்து ஆழ்வார் கோயில் எங்கும் உரிமைக் குரல்கள் கேட்டன

உறங்கிக் கிடந்த சைவ மரபு தன்னிலை மறந்து ஆடத் தொடங்கியது.

சன்னதம் கொண்ட அன்புச்சைவம் சண்டித்தனங்கள் செய்ய எழுந்தது”

கவனியுங்கள் - அன்புச்சைவம், சண்டித்தனங்கள் !

அழகாக சைவவோன் மரபின் கோயில் கலாசாரம்பற்றி விரிவாகவே விளக்குகிறார். இந்தக் கோயில் கலாசாரத்துக்கும் ஆத்மீகக் கலாசாரத்துக்கும் இடையேயுள்ள வேறுபாட்டைப் புரிந்துகொள்வது அவசியமாகும். கோயில் கலாசாரம் ஆத்மீக உண்மைகளை விட்டுவிட்டு வெறும் சடங்குகளையே பிடித்துக் கொண்டிருப்பது. ‘தினக்குரல்’ – ச.வி.யின் நேர்காணலுக்கான, முன் அறிமுகத்தில் ராம் கதிர்வேல் குறிப்பிடுவதுபோல், “ச.வி.யின் ஆத்மீக ஈடுபாடு என்பது கோயில் மரபு, ஆசார மரபு, மற்றும் பிராமணிய மரபுக்கு எதிரானதாகவும் மனித உரிமைகள் மறுக்கப்பட்ட மக்களின் எழுசிக்கு வித்திடுவதாகவும் அமைந்தது”. இந்த இடத்தில், இவர் முதவுடன் சேர்ந்து, தாழ்த்தப் பட்ட சாதியினர் கோயில் நல்லதன்னீர்க் கிணற்றில் (தீவுப் பகுதியின் பெரும்பாலான இடங்களில் நல்ல தண்ணீர் கிடைப் பது அரிது) தண்ணீர் அளள் அனுமதிக்கப்பட வேண்டும் என்று சத்தியாக்கிரகம் இருந்து, உயர் சாதியினரால் ஏவப்பட்ட பொலிஸ் படையினரால் தாக்கப்பட்டு, சிறையில் அடைக்கப் பட்டவர் என்பதும் நினைவுகூரத்தக்கது.

‘விமர்சக விகடங்கள்’ என்பது ஒரு சுவையான கவிதை. இது ஒரு எழுத்தாளரைப் பற்றிய விமர்சனமுமாகும். நானும் அந்த வெளியீட்டு விழாவுக்குப் போயிருந்தேன். பிரபல நாவலாசிரியர் ஒருவர் குறிப்பிட்ட நூலை விமர்சிக்கும்படி அழைக்கப்பட்டிருந்தார். அவர் அந்தாலை விமர்சனம் செய் வதை விட்டுவிட்டு, தன்பாட்டுக்குச் சம்பந்தாசம்பந்தமில்லாமல் கதைமேல் கதையாகச் சொல்லித் தன் பேச்சை முடித்தார், கேட்போர் அனைவரும் படு மடையாக்கள் என்ற நினைப்போடு. அதை எவ்வளவு சுவையாகச் ச.வி. சொல்கிறார் பாருங்கள்:

87

“எளிமையாக விளக்கப் போனால்
இதற்கொரு கதை சொல்வேன் என்று
கதை சொல்லத் தொடங்கி மனுஷன் ஓர்
கழுதையின் மேலேறித் தொற்றி
கழுதையை விட்டிறங்கி பின்னொரு
குதிரையின் பிடரிமயிர் பிடித்தேறிப்
பெருவெளிச் சவாரி செய்த பின்
குதிரை விட்டிறங்கி
குரங்கொன்றின் வாலைப் பற்றி
குட்டிக் கதைகளின் கும்பலில் இடை நழுவி
விமர்சனம் மெல்ல எங்கோ விடையூர்ந்தேகிற்று”

இதுபோன்று வருகின்ற இன்னுமொரு எளளல் கவிதை தான் ‘காற்றுள்ளபோதே...’ இதுவும் ஒரு பிரபல்ய நாவலாசிரியரைப் பற்றியதுதான்.

“எத்தனை நாள் தான்
சுப்பற்ற கொல்லைக்குள்ளே புரட்சிச்
சோகங்கள் விதைத்தபடி.
போக்கையும் மாற்றி புதுச் சோகங்கள்
விதைக்கக் கற்போம்; இல்லையெனின்
நமக்கெல்லாம் நாற்காலி யார் தருவார்?”

என்று சந்தர்ப்பவாத சுயநல எழுத்தாளர்களைச் சாடுகிறார். முக்கியமாக சந்தர்ப்பத்துக்கு ஏற்றவாறு பொதுவுடைமையும், ‘தாய்நாடு’ம் பற்றிப் பேசும் எழுத்தாளர்களைப் பற்றி -

“வேறென்ன?
முன் கழற்றிப் போன முகமூடிகள் வீட்டுக்
கோடியுள்ளே பக்குவமாய்க் கொள்ளுவிக் கிடக்கிறது.
பின்னொரு கால்
திரும்பவும் அணிந்து கொள்ளத்
தேவைப்படுமென்ற உங்கள்
தீர்க்க தரிசனம் வாழ்க... வாழ்க...”

என்று என்னோடு முடிக்கிறார். இதேபோன்று என்னால் தொனியோடு செல்லும் கவிதைகள் பல உள்ளன. தமிழாராய்ச்சி மகாநாட்டின்போது இழக்கப்பட்ட ஒன்பது உயிர்களுக்கான நினைவுச் சின்னம் பொலிசாரால் உடைக்கப்பட்டது. அதனை மீளக்குடிய யூனன்பி. கட்சிப் பிரதமர், “இதயத்தை உங்களிடமே விட்டுச்செல்கிறேன்” என்று சொல்லியதும், நினைவுத் துண்களுக்கு மலர்வளையம் சாத்தியதுமான ‘பாசாங்கு’ நிகழ்ச்சிகளை நினைவு கூர்ந்து எழுதியது, ‘அகங்களும் முகங்களும் - 1’. யாழ்ப்பாண நூல் நிலையம், கடைகள் கொள்த்தப்பட்டு யாழ்ப்பாண நகரமே துயரத்தில் ஆழ்ந்திருந்தபோது அதைப்பற்றிக் கொஞ்ச மும் கவலைப்படாமல், தேர்தல் வெற்றியில் பெருமகிழ்ச்சி கொள்ளும் அரசியல்வாதிகளைப் பற்றி மட்டுமல்ல, ஐனநாயகத் தின் போலித்தன்மையையும் புட்டுக்காட்டுகிறது ‘அகங்களும் முகங்களும் - 2’ என்ற கவிதை.

“தேர்தல் வெற்றித் திருவிழா ஊர்வலம்
நம்மவர்
மேளம் கொட்டுகிறார், குதிக்கிறார், விழுகிறார்.
மாலை மரியாதைகளுடன்.

வெட்கம் கெட்டவர்கள்
வேற்றார் இட்ட நெருப்பின்
வெக்கை தணிந்து இன்னும்
சாம்பல் அள்ளவில்லை.

தூர்ந்து போன தேசத்தை
தாக்கி நிறுத்தத் தோன் கொடுப்பாரில்லை.

தேடலும் விமர்சனங்களும்... .

அதற்குள்

தேர்தல் வெற்றி ஊர்வலம் வருகிறார்.”

வேற்றார் பேரினவாதிகள் இட்ட நெருப்பின் (யாழ்ப்பாண நூலகம், பெரிய கடை முழுவதும் எரிக்கப்பட்ட) காட்சியைக் கண்டவர்களுக்கு அதன் தாக்கம் புரியும். மு. புஷ்பராஜனும் தானும், நூலகம் எரிந்துகொண்டிருந்ததை நேரில் கண்டதாக கவிஞர் சு.வி. ‘தினக்குரல்’ நேர்காணலில் தெரிவித்துள்ளார் (கவிஞர் எம்.ஏ. நுஃமானும் இந்தக் காட்சியைக் கண்முன் நிறுத்தும்படியாக ஒரு கவிதை எழுதியுள்ளார்). பிரேதம் எரிந்து சுடலையில் சாம்பல் அள்ளும் நிகழ்ச்சி நடைபெறுகிறது. அதற்கிடையில் தேர்தல் வெற்றிக் கொண்டாட்டம்!

5

சு.வி. சில இடங்களில் எதுகை மோனை போன்றவற்றிற்கு இடம் கொடுத்து, பல இடங்களில் அவற்றைப் புறக்கணிப் பவராகவே உள்ளார். அவர் தன்னைப் பற்றிச் சொல்கையில், “நான் யாப்பிலக்கணம் கற்றதில்லை. இலக்கணத்தன்மையுள் ஓவை எனக்குப் பிடிக்காமல் போய்விட்டன. ஆனால், ஒசை நயமென்பது என் கவிதையின் உள்ளிசையாக இருக்கிறது” என்கிறார். அவரது பல கவிதைகளில் மொழியை உள்ளடக்கத் துக்கு ஏற்ப நகர்த்திச்செல்வதன் மூலம், ‘உள்மன ஒசைமூலம்’ உணர்வுகள் தொற்றிக்கொள்ளச் செய்கிறார்.

89

கவிஞரே நேர் நின்று கவிதை சொல்லும் பாணியையோ அல்லது அவரே கவிதைக்குப் பின்னால் நின்று படர்க்கையில் சொல்வது மாதிரியான பாங்கையோ, அவர் பெரும்பாலும் தன் கவிதையாக்கத்தில் கையாண்டுள்ளார்.

கவிஞரின் சொல்வளம் அபாரமானது. அவரே சொல்வது போல, “தேவாரம் முதல் நம்மாழ்வார் பாசுரங்கள் வரை, கம்பர் முதல் பாரதி வரை, மஹாகவி முதல் ஈழத்து இளம் கவிஞர்கள் வரை” படித்துச் சுவைத்து, தன்னை நிறையவே வளப்படுத்தியுள்ளார். வார்த்தைகளை லாவகமாகவே கையா ணும் சுவியின் கவிதைகளில் இயல்பான ஒட்டம் ஒன்றிருக்கிறது. தேவைக்கேற்ப ‘தேனிப்பதில்லை’, ‘சிவனித்தல்’ போன்ற – பெயர்ச் சொற்களை வினையாக்கம் செய்வதுபோன்ற – முயற்சிகள் அவரது மொழி வளத்துக்கு இன்னோர் எடுத்துக் காட்டு. அடுத்த அம்சம் அவரது வீச்சான வெளிப்பாடு. ‘புத்தரின் மௌனம் எடுத்த பேச்சுக்குரல்’ தொடக்கம் பல கவிதைகளில் இந்த ‘வீச்சான’ வெளிப்பாட்டைக் காணமுடியும். அவர் கிராமிய வாழ்க்கையில் கொண்ட ஈடுபாடு அவரது பல கவிதைகளில் எதிரொலிக்கிறது.

“நிலாச் சோறுண்ணல்
நிலா ஊஞ்சலாடல்
பாயிமூத்தல், கிடுகு பின்னல்
தோட்டத்து கிணற்றில்
துலா மிதித்து...”

என்றும்,

“அம்மா ஓவ்வொரு நாளும்
முற்றம் பெருக்குவாள்
குப்பைகள் சேரும் கொளுத்தி எரிப்பாள்”

என்றும் வருகின்ற வரிகளை இவற்றுக்கு உதாரணமாகக் காட்டலாம். ‘காற்றுவெளிக் கிராமம்’ முழுவதுமே கிராமிய அழகையும், அதன் இன்றைய பரிதாப நிலையையும் சுட்டிக் காட்டும் கவிதைகளாக உள்ளன.

இறுதியாக, வெங்கட் சாமிநாதனது விமர்சனம்பற்றி. வெங்கட் சாமிநாதனது கோளாறுகளும் குளறுபடிகளும் ஏராளமானவை. அவைபற்றித் தனிக் கட்டுரையில் பேசப்படவேண்டும். இப்போதைக்கு சுவிபற்றிய கருத்துகளைப் பார்ப்போம். வெங்கட் சாமிநாதன் சொல்கிறார்: “வில்வரத்தினத்தின் கவிதைகள் வலிந்து சொற்களைத் தேடி எழுதப்பட்டவை. பழங்கால மரபுவழிச் சொல் அலங்காரமும் சொல் அடுக்கும்தான் கவிதை என்ற நினைப்பு, அவருக்கு இருப்பதாக எனக்குத் தோன்றுகிறது.

‘ஓளிக்கணி நாடி
சிறகடித்த பறவைகளின் சங்கிதத்தை
எரிந்த சாம்பரினின்றும் மீட்டுத் தா
இருள் படிந்த புதைவுகளினின்றும்
புதிய குருதிப் பொலிவோடு
இவள் பிள்ளைகளை எழுப்பித் தா.’

என்று எழுதுவது யாழிப்பானை மன்னின் குருதியும் சாம்பல் புழுதியும் பார்த்த, அதில் வாழும் அனுபவம் தந்த வெளிப்பாடு என்று எனக்குத் தோன்றவில்லை. அவர் நினைப்பில் இருந்தது ஃபீனிக்ஸ் பறவையும், கால் சம்மணமிட்டு பழம் ஒலைச் சுவடியும் எழுத்தாணியுமாக அமர்ந்து காவியம் படைக்கும் ஒரு பிம்பழுமே என்று எனக்குத் தோன்றியது.”

காலம்
யூன் 2005

கொஞ்சம் கவனித்தீர்களானால் வெங்கட் சாமிநாதன் தன் உள்நோக்கத்தை (Ulterior motive) நிறைவேற்றிக்கொள்வதற் காக, சம்பந்தாசம்பந்தமில்லாமல் அலட்டுவது தெரியும்.

தேடலும் விமர்சனங்களும்...

சதா போராட்டங்களையும் அழிவுகளையும் எதிர்கொண்டு தவித்துக்கொண்டிருக்கும் யாழ்ப்பான்க் கவிஞருள் ஒருவனை அளவிட, 'புதுக்குரல்' கவிதை மரபு அளவுகோல்களை எடுத்துக் கொண்டு *easy chair* விமர்சனம் செய்கிறார். இடம்பெயர்ந்து மனைவி மக்களைப் பிரிந்து தனித்துத் தவித்துக்கொண்டிருந்த வேளையில், எறிகணை வீச்சுகளும் துப்பாக்கிச் சூடுகளும் நிகழ்ந்துகொண்டிருந்த வேளையில் எழுதப்பட்ட இந்தக் கவிதையில், அனுபவச் செறிவும் உத்வேகமும் இல்லை என்பதும் - சம்மா *easy chair*இல் இருந்து எழுதியிருப்பார் என்பதும், எவ்வளவு மோசமான விமர்சனம் என்பதை விளக்க வேண்டிய தேவையில்லை. திரும்பவும் அவர் மேற்கோள் காட்டும் கவிதையைப் பார்ப்போம்.

ஓளிக்கனி நாடி/சிறகடித்த பறவைகளின் சங்கீதத்தை- இது யாழ்ப்பான மக்கள் சந்தோஷமாகவும் சுதந்திரமாகவும் கிராமிய எனிமையோடும், கலை இலக்கிய நாடகங்களோடும் உயர்ந்த இலட்சியங்களை நோக்கி வாழ்ந்த போருக்கு முந்திய வாழ்க்கையைக் குறிக்கிறது. ஓளிக்கனி - உயர்ந்த இலட்சியம், சிறகடித்த பறவை-சுதந்திரம், சங்கீதம்-சந்தோஷமான வாழ்க்கை.

பின்னர் நடந்ததென்ன?

எரிந்த சாம்பர், இருள் படிந்த புதைவு.

- யாழ்ப்பான நகரமும், பொதுசன நூலகமும் எரிந்து கிடந்ததை நேரடியாகப் பார்த்த கவிஞரின் இவ்வனுபவம் எவ்வளவு உண்மையானது!

ச.வி. ஒரு ஆத்மீகர், பாரதியைப் போல. எனவே, அவர் கவிதையும் ஆத்மீகக் குரலாகவே எழுகிறது. பேரன்னையை அவர் கேட்கிறார் -

“மீட்டுத்தா
புதிய குருதிப் பொலிவோடு
இவள் பிள்ளைகளை எழுப்பித்தா.”

இவற்றிடையே எங்கே வந்தது எழுத்தாணி, ஒலைச்சுவடி, ஃபீனிக்ஸ் பறவை? வெங்கட் சாமிநாதன் தன் உள்நோக்கத்தை நிறைவேற்றுவதற்கு, அதாவது ச.வி.யின் மேல் சேறு பூசதற்கு, தந்திரோபாயமாகக் கவிதை விமர்சனத்தைப் பாவிக்கிறார் என்பதே நாம் புரிந்துகொள்ளவேண்டியது.

தனக்குப் பிடித்தவர்களை உயர்த்திப் பேசவும், பிடிக்காத வர்களின் ஆளுமைகளை முற்றாகச் சிதைத்துவிடவும் விருப்பம் கொண்டவர்போல் இயங்கிக்கொண்டிருக்கிறார் வெங்கட் சாமிநாதன்!

அ. பேசுராஜாவின் ஸ்டெப்புலதம்

92

கவிதை என்றதும் முதலில் நினைவுக்கு வருவது மஹாகவி. அடுத்து முருகையன், நீலாவணன், சில்லை யூர் செல்வராசன், தொடர்ந்து மு. பொன்னம்பலம், தா. இராமலிங்கம், சண்முகம் சிவலிங்கம், நுஃமான் இவ்வளவு பேரும் முதல் பரம்பரையினர். ச. வில்வ ரத்தினம், அ. யேசுராசா, சேரன், சிவசேகரம், வஜுச. ஜெயபாலன் போன்றோர் அடுத்து வருபவர்கள். அவர்களைத் தொடர்ந்து சோ. பத்மநாதன், கருணா கரன், சோலைக்கிளி போன்றோர் முக்கியமானவர் கள். என்னுடன் கவிதையூராகப் பரிச்சயம் கொள்ளாத பலரை நான் விட்டுவிடக்கூடும். எடுத்த எடுப்பில் நினைவுக்கு வருபவர்கள் இவர்கள்தான். பா. அகிலன், வை. சுந்தரேசன் போன்றோர் கவிதை உலகுக்கு புதிய வருகை.

இப்போது நம் முன்னே உள்ள கேள்வி— இலக்கியத்தின், கவிதைகளின் அல்லது ஏனைய கலை ஊடகங்களின் தேவை என்ன? இலக்கியம் அல்லது கலை தனிமனித அனுபவத்தை வெளிப்படுத்துகிறது. தத்துவம், அறிவியல் போன்ற புத்தியின் செயற்பாடு கள் நுழையமுடியாத இடத்தில் நுழைந்து தேடலை யும் கண்டுபிடிப்பையும் நிகழ்த்துவது கவிதை, கலை. இங்கே இதயம் உணர்வுகளின் மையம்— முக்கியத்து

வம் பெறுகிறது. அறிவுக்கும் அது தொடர்பான விசாரணை களுக்கும் கலை இலக்கியங்களில் நிச்சயமான இடம் இருந்தாலும், அதை உணர்வோடு இணைப்பதிலேயே கலையின்-கவிதையின் வெற்றி தங்கியுள்ளது. எங்கோ ஓரிடத்தில் முருகையன் 'அனுபவ வெண்குடு' என்று சொன்னது எனக்கு ஞாபகம் வருகிறது. இதனை 'உணர்வுக்கப் பரிமாற்றம்' என்று வெங்கட்சாமிநாதன் சொல்வார்.

யேசுராசா இதுவரை ஐந்து புத்தகங்களை வெளியிட்டுள்ளார். அவற்றுள் 'தூவானம்', 'பதிவுகள்' பத்தி இலக்கியத்துள் வரும். மற்ற மூன்று நூல்களிலும் யேசுராசாவின் 'கலையாக்க'ப் பண்புகளைப் பார்க்க முயல்வோம். அவரது முதலாவது நூல் 'தொலைவும் இருப்பும் ஏனைய கதைகளும்'. இச்சிறுகதைத் தொகுதி வெளிவந்தவுடனேயே பலரது கவனத்தைக் கவர்ந்தது; பாராட்டைப் பெற்றது. இரண்டாவது தொகுதி, 'அறியப்படாத வர்கள் நினைவாக...!' - ஒரு கவிதைத் தொகுதி. மூன்றாவதாக வெளிவந்திருப்பது, 'பனிமழை' - மொழிபெயர்ப்புக் கவிதை களின் தொகுதி. இவை மூன்றிலும் யேசுராசாவின் இலக்கிய நேர்மையைக் காணக்கூடியதாக இருக்கும். நான் இங்கே இலக்கிய நேர்மை என்பது, அவர் உண்மையாகவே உணர்வதை எழுதுவதை; மனச்சாட்சிக்கு விரோதமில்லாமல், வலிந்து இழுத்து ஒரு தத்துவத்தையோ, சித்தாந்தத்தையோ காப்பாற்றுவதற்காக கலை இலக்கியத்தைக் கொச்சைப்படுத்தாமை என்பவற்றைத்தான் குறிப்பிடுகிறேன்.

ஒருவன் தன் அனுபவத்துள் உள்வாங்காத எதையும் பற்றிப் பேசுவானானால், அவன் உண்மையான கலைஞராக இருக்கமாட்டான். தனது உணர்வுகளை வெளிப்படுத்தப் பொருத்தமான உருவத்தை, ஊட கத்தைத் தேட்டதான் வேண்டும். ஆனால், அந்த வடிவத்தினாடாகப் பொய்யான பிரமையை எழுப்பிவிடாதிருக்க வேண்டும்.

உண்மை சார்ந்து கலைஞரின் மனம் இயங்க வேண்டும். இந்த உண்மைத்தன்மையை யேசுராசாவின் எல்லாப் படைப்பு களிலும் காணமுடியும். சிறுகதையாக இருந்தாலென்ன, கவிதையாக இருந்தாலென்ன, மொழிபெயர்ப்புக் கவிதையாக இருந்தாலென்ன, யேசுராசாவின் அனுபவங்களோடும் அவற்றை அவர் வெளியிட முனையும் உருவ உத்தி முறைகளோடும் நிச்சயமாக இன்னொருவர் வேறுபடுவார்; வேறுபட வேண்டும்.

இயற்கையின் படைப்பில் ஒருவர்போல இன்னொருவர் இருப்பதில்லை. துல்லியமான உருவ வித்தியாசம், குரல் வித்தியாசம் மனிதர்களிடையே உள்ளதை நாம் அறிவோம். கையொப்பத்தை வைத்து வங்கியிலே பணம் தருகிறான். கைவிரல் அடையாளங்களை வைத்து பொலிஸ் துப்புத்

துலக்குகிறது. மோப்ப நாய்கள் எமது வாசனையை வைத்தே ஆளை அடையாளம் கண்டுகொள்கின்றன. அதேபோலத்தான் வாழ்க்கையும் இலக்கியங்களும் கலைகளும்.

யேசுராசாவின் தனித்தன்மை என்ன? அவரது நுண்ணிய தான் உனர்வுகளை மெல்லமெல்ல வாசகர் மனத்துள் கசிய விட்டு மனத்தையே ஆக்கிரமித்துக்கொள்ளும் தன்மை. மு. பொன்னம்பலம் அவரைப் பற்றிய கட்டுரை ஒன்றில் கூறியது போல, அவரது நூல்களின் தலைப்புகளே அவரது உனர்வு நிலையைப் புலப்படுத்திவிடும். ‘தொலைவும் இருப்பும்’ என்ற தலைப்பைப் பார்க்கிறபோது என்ன நினைக்கிறார்கள்? எங்கோ தொலைவில் அந்நியப்பட்டு நிற்பதும், இருப்பின் பொருளைத் தேடுவதுமாக இருக்கின்ற மனத்தின் செயற்பாடு. இந்தவகையான தேடலை அரவிந்தரின் மாபெரும் காவியமான சாவித்திரி முழுவதும் காணமுடியும்.

*A World that ever seeks for something
A hope to mix one's joy with other's joy.
A yearning to possess and be possessed
To enjoy and be enjoyed, to feel, to live
These passions are the stuff of which
We are made.*

- Sri Aurobindo

94

எப்போதும் எதையோ தேடுகின்ற
உலகம்

இன்னொருவனின் களிப்போடு எமது
களிப்பு கலந்திட நம்பிக்கை.
எதிர்பார்ப்பு
ஆளவும், ஆளப்படவுமான தவிப்பு.
மகிழ்வும் மகிழ்விக்கப்படுதற்கும்
உனர்வதற்கு, வாழ்வதற்கு.
இவ்வாசைகள் என்னும் மூலப்
பொருளால்தான் நாம்
ஆக்கப்பட்டுள்ளோம்.

- ஸ்ரீ அரவிந்தர்

ஆனால், யேசுராசா ஆத்மீகம் என்ற எல்லைக்குள் தன் ணைக் கொண்டுவர விரும்பவில்லை. எனவே, அவரது தேடல் மனத்தின் குறுகிய எல்லைகளுக்குரிய இருப்புப் பற்றியதாகவே இருக்கிறது. அந்தக் குறுக்கம் உடைகின்றபோது ஆத்மீக ஆழம் பற்றி நிச்சயமாக அறிய வருவார். மௌனியின் ஒரு பிடிப்பாத தேடலில் அவர் கொண்டிருக்கும் லயிப்பே ஒரு நீண்ட பய ணத்தின் ஆரம்பம்தான். அதேபோல, அவரது ‘அறியப்படாதவர்

தேடலும் விமர்சனங்களும்...

கள் நினைவாக...!” கவிதைத் தொகுதியிலும் யேசுராசாவின் தேடலைக் காட்டும் பல கவிதைகள் காணப்படுகின்றன.

சமூகக் கொடுமைகளுக்கும், ஒடுக்குமுறைகளுக்கும் எதிரான குரல்களும் அவரது படைப்புகளில் தெளிவாக ஒலிக்கின்றன என்றே சொல்லவேண்டும். என்றாலும், பெரும்பாலான அவரது கவிதைகளில், ஆக்ரோசமாகக் கிளர்ந்தெழு வேண்டிய நேரத்தில்கூட அதே உணர்வைத் தொற்றுவைக்கும் சொற்தேர்வு இருக்கிறதா என்றொரு கேள்வியை, நாம் எழுப்ப வேண்டியவர்களாக உள்ளோம். “கொலை வாளினை எட்டா கொடியோர் செயல் அறவே” என்று அவரால் பேசமுடியாது. இது ஒரு குறைதான். என்றாலும் அதை நாம் பெரிதுபடுத்த முடியாது. எனவன்றால், அதுதான் அவரின் இயல்பு. ‘வன்முறைச் செயற் பாடுகளை’ விடுபட்டு நின்று பார்த்து அதன் நியாய, அநியாயங்களைக் கண்டுகொள்ள முடியுமே தவிர, தானே அதுவாக நின்று வெளிப்படமுடியாது. யேசுராசா போலி அல்ல; அவரது உள்ளத் தேர்வே அவர் சிறுகதைகளிலும், கவிதைகளிலும், மொழிபெயர்ப்புக் கவிதைத் தேர்விலும் காணப்படுகிறது. பைரன், மில்ரன், வேட்ஸ்வேத், பிளோக், ஷெல்லி, ஷேக்ஸ்பிரீயர் என்ற ஆங்கிலக் கவிஞர்கள் வரிசையில் யாரை மொழிபெயர்க்க விரும்புவீர்கள் என்று யேசுராசாவைக் கேட்டால், ‘வேட்ஸ் வேத்தைத் தவிர வேறொருவரையும் அவர் மொழிபெயர்க்க விரும்பமாட்டார் என்றே எனக்குத் தோன்றுகிறது. இதுவே நான் முன்னர் சொன்ன தனித்தன்மை.

கடைசியாக வெளிவந்திருப்பது ‘பனிமழை’. அவரது மொழிபெயர்ப்புக் கவிதைகளின் தொகுதி. பனிமழை என்ற தலைப்பும் முன்னைய தெரிவுகள் போலவே நுண்ணியதான் அவர் மன இயல்பைக் காட்டுகிறது. சீனா, ரஷ்யா, இங்கிலாந்து, அமெரிக்கா போன்ற ஒன்பது நாடுகளிலிருந்து பொறுக்கி எடுத்துத் தான் ரசித்த பதினான்கு கவிஞர்களின் இருபத்தாறு கவிதைகளை மொழிபெயர்த்துள்ளார். இது மொழிபெயர்ப்பு, அதனால் ‘வேறு கவிஞர்களது’ என்று நாம் அவற்றை ஒதுக்கி வைக்க முடியாது. நாம் முன்னே சொன்ன யேசுராசாவின் பண்புகள், இந்தத் தேர்விலும் காணப்படுகின்றன. தன்னை இனக்கண்ட கவிதைகளைத்தான் அவர் மொழிபெயர்த்துள்ளார்.

எல்லாக் கவிஞர்களையும்போலவே யேசுராசாவும் இரண்டுவித உணர்வுகளால் பாதிக்கப்படுகிறார்.

1. தனி மனித உணர்வுகள்.

2. சமூக உறவுகளும், அநியாயம், ஒடுக்குமுறை, சுரண்டல் போன்றவற்றிற்கு எதிராக எழுகின்ற மனக்கொதிப்பும்.

ஆரம்பப் படைப்புகளில் அவர் தனிமனித உணர்வுகளுக்குக் கொடுத்த முக்கியத்துவம் பின்னையவற்றில் குறைந்து, சமூக உணர்வுகளும் சமூக அநியாயங்களுக்கு எதிரான குரலும் மேலோங்கியிருக்கிறதுபோலவே படுகிறது. இந்த நேரத்தில் பத்மநாப ஜயருக்கு சந்தர ராமசாமி எழுதிய கடிதமொன்றில் குறிப்பிட்ட ஒரு விடயம் என் நினைவுக்கு வருகிறது. அவர் எழுதியிருந்தார், இலங்கை எழுத்துகளோடு தனக்கு ஏற்பட்ட தொடர்பில் இரண்டு சந்தோஷ அதிர்ச்சிகள் ஏற்பட்டதாக. முதலாவது சந்தோஷ அதிர்ச்சி, முதலின் நூல்களைப் படிக்க நேர்ந்தபோது. இரண்டாவது சந்தோஷ அதிர்ச்சி ‘அலை’ முதல் வருடத் தொகுப்பைப் படிக்க நேர்ந்தபோது என்று. இதை நான் என் இங்கே குறிப்பிடுகின்றேன் என்றால், இவை இரண்டும் ஈழத்து இலக்கிய வரலாற்றில் முக்கிய கட்டங்கள். ஒன்று - மு.த. தத்துவம், அரசியல், சமயம், கலை என்ற அளைத்தையும் ஆத்மீகம் என்ற அச்சாணியில் பூட்டிப் புதியதோர் பார்வையை, சிந்தனைப் பாய்ச்சலை ஏற்படுத்தினார். அவர் சொல்வதை அப்படியே ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும் என்று நான் சொல்லவில்லை; யார் சொல்வதையும் கண்மூடித் தனமாக ஏற்றுக்கொள்ளும்படி அவரும் சொல்ல மாட்டார். அனுபவத்தோடு உரசி உண்மையைக் கண்டுபிடிக்க முயலவேண்டும். அந்த வகையில் சிந்தனைத் தேக்கத்தை உடைத்தவர் முதலையசிங்கம். இரண்டு - அதேபோல கலை இலக்கியம் என்ற அச்சாணியில், மையத்தில் எல்லாப் பிரச்சினைகளையும் பொருத்திக்கொண்டு கலை இலக்கிய ரச ணையை வளர்க்க முயன்றவர் யேசுராசா. அலையின் 35 இதழ் வருகையும் நான் கூறும் இக்கற்றுக்குச் சான்று பகரும். ஆரம்பத்தில் நானும், புஷ்பராஜனும், குப்பிழான் ஜெண்முகனும் யேசுராசாவுடன் சேர்ந்து இயங்கத் தொடங்கியபோதிலும், தவிர்க்கமுடியாத காரணங்களால் ஒவ்வொருவராக இடையிடையே விலகிக்கொண்டு செல்ல, 25ஆவது இதழிலிருந்து 35ஆவது இதழ்வரை, அவரது தனி முயற்சியாலேயே வெளிக்கொண்டு வந்துள்ளார் என்பது - அவர் இலக்கியத்தின் மேல், கலையின் மேல் கொண்டிருந்த சுடுபாட்டைத் தெளிவாகப் புலப்படுத்தும். ஏஜேகன்கரத்தா, பத்மநாப ஜயர் இருவரும் அவரது முயற்சிக்கு உறுதுணையாக நின்றனர். பல எழுத்தாளர்களும் கலைஞர்களும் அவருக்கு உதவினர். ‘அலை’ பல கலைஞர்களை, சிறுகதை ஆசிரியர்களை, கவிஞர்களை அறிமுகம் செய்துவைத்திருக்கிறது; இன்னும் பலரது வளர்ச்சிக்கு உதவியிருக்கிறது; அத்தோடு திரைப்படம், ஓவியம் போன்ற துறைகளில் உண்மையான ரசனை வளர்வதற்கும் தன் பங்களிப்பைச் செய்திருக்கிறது. அலை உண்மையில் சில பெரிய விமர்சகர்களே அஞ்சம்படி ஒரு உடைப்பை, அதாவது ஒரு பெரிய பாய்ச்சலை எழுப்பியுள்ள தென்றே சொல்லலாம்.

யேசுராசாவின் படைப்புகள் எண்ணிக்கையில் குறைந்தவை; பருமனில் மெலிந்தவை; என்றாலும் கனமானவை – ஆழமானவை. ஒவ்வொரு சொற் தேர்விலும், வரி அமைப்பிலும் (வாக்கிய அமைப்பிலும்) அவர் காட்டும் அக்கறை, சிக்கனம் அவரது படைப்புகளுக்குத் தனிச்சிறப்பை வழங்குகின்றன. ‘சிந்தாமல் சிதறாமல்’ தன் ஆற்றலை வெளிப்படுத்த வேண்டும் என்பதற்காகவே அவர் அதிகம் எழுதுவதில்லை என்று நினைக்கி ரேன். ஆனால், அவர் எழுதியது போதாது. இன்னும் நிறைய எழுதவேண்டும் என்று ஆசைப்படுகிறோம். எம்மில் எது சிறந்ததோ அதை வெளிப்படுத்துவதே நமது குடமை; எழுத்தாளர் களாகிய நாம் அந்தக் கடமையைச் செய்தேயாக வேண்டும்; அவ்வாறு செய்யத் தவறுதல், நாம் நம் ஆக்மாவுக்குச் செய்யும் பெரும் துரோகமாகும். ●

மூன்றாவது மனிதன்
மார்ச் – ஏப்ரில் 2005

97

வெங்கட சாமிநாதனுடன் இரு சந்தீப்பு

98

வெங்கட சாமிநாதனை 24.10.2004இல் சென்னை மடிப்பாக்கத்தில் உள்ள அவரது வீட்டில் சந்தித் தேன். கண்டாவிலிருந்து வெளிவரும் ‘காலம்’ (மூன் 2005) இதழில் ‘தொடரும் உரையாடல்’ என்ற தலைப்பில் அவர் எழுதிய கட்டுரையில், என்னுடனான சந்திப்புப் பற்றியும் பின்வருமாறு குறிப்பிட்டுள்ளார்.

“சமீபத்தில் யாழிப்பாணத்திலிருந்து ஜீவகாருண்யன் வந்திருந்தார். 1970களின் முற்பாதி வருடங்களில் பூரணி பத்திரிகையோடு சம்பந்தப்பட்டவர் என்பதும், அவரும் நானும் கடிதங்கள் பரிமாறிக் கொண்டுள்ளோம் என்பதும் எனக்கு மறந்துவிட்டது. நான் அவருக்கு எழுதிய கடிதங்களை உடன் கொண்டுவந்து எனக்குக் காட்டினார். 30 வருடங்களாக அவற்றைக் காப்பாற்றி வைத்திருந்து, இப்போது சென்னை வந்து எனக்குக் காட்டுகிறார். ஆனால், நான் அவரை மறந்திருந்தேன். எனக்கு வெட்கமாக இருந்தது. இந்தச் சாட்சியங்களுக்கு என்ன அவசியம் என்றும் எனக்குள் நினைத்துக் கொண்டேன். புதுப்பிக்கப்பட்ட தோழமையோடு அளவளவிக்கொண்டிருந்தபோது, ச.வில்வ

ரத்தினத்தின் கவிதைகளைப் பற்றி பேசலானார். எனக்குப் பிடிக்கவில்லையே, அதுபற்றி எழுதியுமிருக்கிறேனே என்றேன். அதுதான் அவருக்கு வருத்தமளித்திருக்கிறது. அதனால்தான், அதுபற்றிப் பேச்கம் எடுத்துள்ளார் எனத் தெரிந்தது. எனக்கு இவர்கள் யாரையும் தெரியாது. யாரிடமும் எனக்கு விரோதம் கிடையாது. வில்வரத்தினத்தின் கவிதைகள் வலிந்து சொற் களைத் தேடி எழுதப்பட்டவை. பழங்கால மரபுவழிச் சொல் அலங்காரமும், சொல் அடுக்கும்தான் கவிதை என்ற நினைப்புத் தான் அவருக்கு இருப்பதாகத் தோன்றுகிறது என்றேன். கவிதைக்கு முந்திய அனுபவமும், பின் அதன் சொல்லாக்கமும் ஒரு Spontaneityயைக் கொண்டிருக்கும். பின் அதைச் செப்பனிடல் என்பது நேர்ந்தாலும் அனுபவத்தின், அதன் வெளிப்பாட்டின் Spontaneity செப்பனிட்ட கவிதையிலும் தெரியும். தேடிச்சென்று வலியக் கொண்டுவந்ததும் அதன் தடங்களில் தெரியும் என்றேன். நான் சொன்னது அவருக்கு வருத்தம் தருவதாக இருந்ததால், பின் நான் அதை வலியுறுத்தாது வேறு விடயங்களுக்குச் சென்றேன். உண்மையிலேயே ச. வில்வரத்தினத்தின் கவிதைகள் பற்றிச் சிறப்பான அபிப்ராயம் பலருக்கு இருப்பது தெரிந்தது. அது எனக்குப் புரியவில்லை. என்ன இருந்தாலும்,

99

ஓளிக்கனி நாடி/சிறகடித்த பறவைகளின்
சங்கீதத்தை/எரிந்த சாம்பரினின்று மீட்டுத்தா/
இருள் படிந்த புதைவுகளினின்றும்/புதிய குருதிப்
பொலிவோடு/இவள் பிள்ளைகளை எழுப்பித் தா.

என்று எழுதுவது, யாழிப்பானை மண்ணின் குருதியும் சாம்பல் புழுதியும் பார்த்த, அதில் வாழும் அனுபவம் தந்த வெளிப்பாடு என்று எனக்குத் தெரியவில்லை. அவர் நினைப்பில் இருந்தது ஃபீனிக்ஸ் பறவையும், கால் சம்மணமிட்டு, பழம் பனையோலைச் சுவடியும் எழுத்தாணியுமாக அமர்ந்து காவியம் படைக்கும் ஒரு பிம்பழுமே என்று எனக்குத் தோன்றியது. மேற்கண்ட வரிகள் ‘காலத்துயர்’ எனும் தொகுப்பிலிருந்து எடுத்தவை. எனக்கு வேறு தொகுப்புகள் பற்றித் தெரியாது. அவர் இன்னும் நிறைய எழுதியிருப்பதாக இணைய இதழில் படித்த நினைவு எனக்கு.”

இதுபற்றி நான் நன்பர் அ. யேசுராசாவுக்கு எழுதிய கடிதத்தை, அவர், மட்டக்களப்பிலிருந்து வெளிவரும் ‘மறுகா’ என்ற சஞ்சிகைக்கு அனுப்பியிருந்தார். அது அதில் ‘சேரம்’ பகுதியில் பிரசரமானது. அக்கடிதம் கீழேயுள்ளது.

சேருங்

கண்ணகி அம்மன் கோவிலடி
வட்டு - மேற்கு
வட்டுக்கோட்டை
23.12.2005

அன்பின் யேசு,

நீங்கள் அனுப்பிவைத்த ‘காலம்’ Photostat கிடைத்தது. நன்றி. வெங்கட் சாமிநாதன் வீட்டுக்கு நானும், எனது மூத்த மகள் கங்காவும், அவரது கணவருமாக மூவர் போயிருந்தோம். அவர் எங்களை அன்புடன் உபசரித்து, சுமார் ஒரு மணி நேரம் உரையாடினார். பின்னர் அவரது மனைவி எங்களுடன் சந்திவரை வந்து வழிகாட்டினார். கட்டுரைகளில் காணப்படும் இறுக்கமான மனப்பாங்கு பழகுதலில் இல்லை. எளிமையாகவும் இயல்பாகவும் இருந்தது. ஆனால், ‘காலம்’ 24ஆவது இதழில் என்னைப் பற்றித் தந்திருக்கும் குறிப்பு விஷமத்தனமானது. ச.வி.யின் கவிதைகளை யாரும் எப்படியும் விமர்சிக்கலாம். உள்நோக்கம் இல்லாது, திறந்த மனத்துடன் வரும் விமர்சனங்களை நாம் வரவேற்கவேண்டும். அது, அவரது வளர்ச்சிக்கும், கவிதைபற்றிய ஆழமான பார்வையை உருவாக்குவதற்கும் உதவும். முதுகு சொறிதல்தான் அருவருக்கத்தக்கது. அவரோடு உரையாடியபோது கைலாசபதி, நூல்மான், சிவசேகரம், எஸ்போ, சுந்தர ராமசாமி, ஜான்கிராமன், ஜெயமோகன் பற்றியெல்லாம் உரையாடினோம். ஜெயமோகன் பல்துறைப் பாண்டித்யம் பெற்ற அசாதாரன ஆளுமை என்றார். எஸ்.பொன்னுத்துரை Self-Centred personality என்றார். அவரது கதைகள் வெறும் சொற்சிலம்பம்; இலக்கியமல்ல என்றார். அதன் பின்னர் ச.வி. பற்றிய உரையாடல் வந்தது. என்னுள் வெகுநாட்களாக அரித்துக்கொண்டிருந்த கேள்வியை நான் கேட்டேன்.

“நீங்கள் ஏன் மு.த. பற்றி எழுதவில்லை?”

“எனக்கு நிறைய Commitments இருக்கின்றன. எழுதுவதற்கு எங்கே நேரம்? படிப்பதற்குக்கூட நேரமில்லை” என்றார். 1975ஆம் ஆண்டில் நான் அவருக்குக் கடிதம் எழுதிய காலத்திலும் இதையே சொன்னார். 30 வருடங்களுக்குப் பின்னரும் அதையே சொல்கிறார் என்றால், அவர் Sincerityஐ எப்படி நம்புவது? முபொவை ஒரு சிந்தனையாளராக ஏற்றுக்கொள்ளலாம். ஆனால், ஒரு படைப்பாளியாகத் தான் நினைக்கவில்லை என்றார். ஈழத்து இலக்கியத்தில் மு.த.வின் முக்கிய பங்குபற்றிச் சொன்னேன். அவர் எப்படி வரட்டு இலக்கியவாதிகளுக்கு எதிராகப் போராடினார். Sex பற்றிய கட்டுப்பெட்டித்தனங்களை மீறித்

தன் படைப்புகளைத் தந்துள்ளார் என்றேன். மு.த. ஒரு Ideal நோக்குடையவர் என்றார். Ideal இலக்கியத்துக்கு அவசியம் தானே என்று தொடர்கையில் பேச்சை மாற்றி என் மருமகனு டன் உரையாடத் தொடங்கினார். எஸ்பொ. சிறந்த படைப்பாளி அல்ல என்று சொல்லிக்கொண்டு, எப்படி அவரைப் புகழ்ந்து கட்டுரை எழுத முடிந்து என்று கேட்க இருந்தேன். அதற்கிடையில் உரையாடல் திசை மாறிவிட்டது. முடிவாக வெ.சாவைப் பற்றி நான் ஊகித்துக்கொண்ட விடயம், அவர் ஏனோ முதலிடம் காழ்ப்புணர்வு கொண்டுள்ளார். அதுவே, ச.வி.யின் மேலும், மு.பொ.வின் மேலும் காட்டப்படுகிறது. அவரது எல்லாச் செயற்பாடுகளுக்கும் அதுவே காரணம் இத்தனைக்கும் முதலின் கருத்துகள் சிலவற்றால் அவர் பாதிப்புக்குள்ளாகியிருக்கிறார். இப்போது எனக்குள் எழும் கேள்வி வெசா.வுக்கு இன்னொரு முகம் இருக்கிறதா? இருந்தால் அது என்ன?

எனக்கு ‘காலச்சுவடு’ சந்தர் ராமசாமியின் நினைவு மலர் ஒன்று (நவம்பர் 2005) தேவையாகவுள்ளது. Book Labஇல் இருந்து வாங்கி அனுப்பிவைக்கமுடியுமா? அதற்கான பணத்தை அனுப்பி வைப்பேன்.

அன்புடன்,
இ. ஜீவகாருண்யன்

மறுகா
ஆனி - ஆடி 2006

101

என் நீண்டவுல் ஏ. தே.

102

சாவு யாரை எப்போது வாரிக்கொண்டு போகும் என்று சொல்ல முடியாது; அதன் இயல்பு ஆதுதான். ஆனால், அது வரும்போது, எங்கு எப்போது நேர்ந்தாலும் மனத்தின் அடியில் இனம்புரியாத துயரக்கசிவு நெகிழ்ந்துகொண்டு வரும். அப்படி இறந்தவர் நமக்கு நெருங்கியவராக இருந்துவிட்டால், அது ஆழமாகச் சென்று மனத்தில் அதிர்வலைகளை ஏற்படுத்தும். அதுவும் நாம் அவரை மீண்டும் சந்திப்போம் என்று நம்பிக்கொண்டிருக்கும் நேரத்தில் நிகழ்ந்தால்... அமரர் ஏஜேஜ் கனகரத்னாவின் இறப்பும் இந்தவகை மன அதிர்வுகளையே என்னுள் ஏற்படுத்தியது. அவருக்கு வயது 72. கனிந்து தனது ஆற்றல் முழுவதையுமே பிழிந்துதந்துவிட்டுப் போயிருக்கிறார். பிரமச்சாரியான் அவர் முதுமையின் இயலாமையில் படுக்கையில் விழுந்துவிடுவாராயின், அவரின் இறுதிக்கால வாழ்வு சொல்லொண்டத் துயர் மிகுந்ததாகவே இருந்திருக்கும். எனவே, அவரது இறப்பு இயல்பானது; தவிர்க்க முடியாதது. என்றாலும், அறிவு தரும் இவ்வளவு விளக்கங்களையும் மீறி, மனித உறவின் நுண்மையான ஏதோ ஒன்று இவ்விழப்பில் துயரம் கவியச்செய்ய... என்னால் வாக்கியத்தை முடிக்க முடியவில்லை; சொற்களை மீறிய துயரம் அது.

தேடலும் விமர்சனங்களும்...

ஏ.ஜே.யை நீண்டகாலமாக எனக்குத் தெரியும். 1970களின் முற்பகுதியில் அவரது முதல் நூலான ‘மத்து’ வெளிவந்த காலத்திலிருந்தே குறுந்தாடியோடு கூடிய கட்டையான உருவம் எங்கோ ஒருமுறை பார்த்தது – எங்கே என்பது நிச்சயமாக ஞாபகமில்லை – மனதில் ஆழமாகப் பதிந்தது. எஸ்.பொன்னுத் துரை, எம்.ர.ரஹ்மான் ஆகியோருடைய பெயர்கள் இலக்கிய உலகில் அடிபட்டுக் கொண்டிருந்த காலம். அதன் பின் 1975ஆம் ஆண்டின் பிற்பாதியில் ‘அலை’ வெளிவரத்தொடங்கிய காலத்திலிருந்து ஓரளவு பரிச்சயம் ஏற்பட்டது. 1977ஆம் ஆண்டு கலவரத்துக்கு முந்திய காலம் என்று நினைக்கிறேன். யேசுராசா வடனும், வேறு சில இலக்கிய நண்பர்களுடனும் யாழ்ப்பானம் ரீகல் தியேட்டருக்கு அருகில் பெட்டி க்கடையில் தேநீர் அருந்திக் கொண்டு அவரோடு சேர்ந்து இலக்கியம், அரசியல், சினிமா போன்ற பல கண்தியான விடயங்களை உரையாடி மகிழ்ந்து இன்னும் நினைவில் இருக்கிறது. பின்னர், பலவேறு வேளைகளில் சந்தித்திருக்கிறோம். தெருவோரங்களில், நூலக முன்றவில், கூட்டங்களில், எங்கெங்கோவெல்லாம் சந்தித்து உரையாடியிருக்கிறோம். அகம்பாவமற்ற அவரது எளிமையான சுபாவம் அப்படியே மனத்தோடு ஒட்டிக்கொள்ளும். ‘திசை’ பத்திரிகைக் காரியாலயத்தில் பொன்னம்பலம், யேசுராசாவைச் சந்திக்கச் சென்ற வேளைகளிலும் உரையாடல் தொடர்ந்தது.

அவரோடு நேரடியாகத் தனித்துப் பழகும் சந்தர்ப்பம் 1998இல், பலாவி நோட்டிலுள்ள கணினி மையம் ஒன்றில் அவர் வேலைபார்த்துக்கொண்டிருந்த வேளை கிட்டியது. சு.வில்வரத்தினம் சில நூல்களை யாரோ ஒரு எழுத்தாளருடாக ஏ.ஜே.க்கு அனுப்பி, என்னிடம் கொடுக்கும்படி கேட்டிருந்தார். அதனைப் பெறுவதற்காகவே அங்கு சென்றேன். அப்போது ஏற்பட்ட பழக்கம் கடைசிவரை தொடர்ந்தது. ஆங்கிலத்தில் துறைபோகக் கற்றவர் என்ற தலைக்களமோ, மற்றவர்களை உதாசினம் செய்யும் குணமோ அவரிடம் இல்லை. ஒவ்வொரு உயிருக்கும் மதிப்புக் கொடுக்கவேண்டும் என்ற உன்னதமான பண்பு, அவரிடம் இருந்தது. நான் நெருக்கமாகப் பழகிய இந்த எட்டு வருடங்களில் என் கருத்துகளில் சில அவருக்கு ஒவ்வாததாக இருந்திருக்கும். என்றாலும் நாகூக்காகத் தன் கருத்துகளைச் சொல்லி என்னைப் புண்படுத்தாது பார்த்துக் கொள்வார். திரும்பத் திரும்ப இதையே சொல்வார்: ‘ஒவ்வொரு வருக்கும் அவருக்குரிய மனமும் அறிவும் இருக்கிறது. அந்தத் தளத்திலிருந்தே அவர் சிந்திக்க முடியும். அதனால், கருத்து களால் மாறுபட முடியும். மாறுபட வேண்டும். அதுதான் ஆரோக்கியமான வளர்ச்சிக்கு அவசியம். கருத்து முரண்பாடு பகைமையாக எப்போதும் மாறக்கூடாது. எந்தக் கருத்துக்கும் பின்னால் உள்ள உள்ளத மனத்தினை மதிக்கவேண்டும். அன்பு

காட்ட வேண்டும்' என்று அவர் சொல்வார். ஒவ்வொருமுறை சந்திக்கின்றபோதும் அவரது அடக்கம், எளிமை, அன்பு என்பன என் மனத்தைத் தொடும். அகம்பாவத்தோடு உலவிக் கொண்டிருக்கும் எழுத்தாள், அறிவுவக மமதைகளிடை இந்த எளிமையோடுகூடிய மனிதப் பிறவி எப்படிச் சாத்தியமாயிற்று! அவரை ஞானியென்றும், ஈழத்தமிழ் இலக்கிய பீஷ்மர் என்றும் சொல்லும்போது, அவர் சார்ந்த அறிவியலுக்கு, மார்க்சியத்துக்கு அது முரணானபோதிலும், அப்படி விடுபட்டுச் செயலாற்றும் பண்பு ஞானிகளுக்கே உரியதாகையால், அது அவருக்கு மிகவும் பொருந்துவதாகவே எனக்குப் பட்டது. அடக்கமாக, அலட்டிக் கொள்ளாமல் தன்னால் முடிந்ததைச் செய்யவேண்டும் என்ற எண்ணம் அவரிடம் இருந்ததை நான் அவதானித்தேன். பொய்யாகவோ, அநாவசியமாகவோ அவரைப் புகழ்வதை அவர் விரும்பவில்லை.

நான் எழுதி, ஏற்கெனவே பிரசரமாகிவிட்ட சிறுகதை ஓன்று, கவிதை ஓன்று, சில கட்டுரைகள், விமர்சனங்கள் அடங்கிய C.R. கொப்பியை அவரிடம் கொடுத்தேன். அவற்றை வாசித்துவிட்டு, "They are readable, why can't you bring them out in a book form?" என்றார். க.கைலாசபதியைப் பற்றிய எனது கட்டுரையை வாசித்துவிட்டு அவர் சொன்னார், கைலாசபதி யைக் குறைக்குறுவதற்கு நியாயங்கள் இருந்தாலும் அவரிடம் ஆக்கபூர்வமான பக்கம் ஓன்று இருந்து என்பதை மறந்துவிடக் கூடாது. பல்கலைக்கழகத்தில் பல்வேறு துறைகளிலுள்ள அறிஞர் களை உள்வாங்கி, வரவழைத்துத் துரைத்தனமற்ற ஆரோக்கியமான அறிவு வளர்ச்சிக்கு உதவியிருக்கிறார். எனவே, அதை ஏற்றுக்கொண்டு, கைலாசபதியை முற்றாக ஒதுக்குவதாக இல்லாமல் எழுதினால் நல்லது என்றார். பின்னர் வந்த துணைவேந்தர் ஒருவரின் போதாமை அவரை உறுத்தியிருக்க வேண்டும். அதையும் அவர் சுட்டிக்காட்டவே செய்தார். எனது ஜே. கிருஷ்ணமூர்த்திபற்றிய கட்டுரைபற்றியும் வேறுபல விடயங்கள் பற்றியும் நிறையிலே உரையாடினோம். என்னுடைய சிறுகதை ஒன்றைத் தந்தால் ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்த்து வெளியிடலாமென்று சொன்னார். என்னுடைய *A Quest Through Poems*பற்றி எதுவித கருத்தும் சொல்லவில்லை. மொழி நடை பரவாயில்லை என்றார். அவரது 'மத்து', 'செங்காவலர் தலைவர் யேசுநாதர்' ஆகிய இரண்டு நூல்களையும் *To Jeevan with my compliments* என்று குறிப்பிட்டு எனக்கு அனுப்பி வைத்திருந்தார். இலக்கியகாரராக, மொழிபெயர்ப்பாளராக, விமர்சகராக அவர் சாதித்தவை ஒருபூரிமிருக்க - பக்கம் சாராத, நடுநிலைமையாளராக, மனச்சாட்சியுள்ள, உண்மையான மனித ராக வாழ்ந்து மறைந்தமையே எம் மனத்தளத்தில் அவர்பற்றிய சித்திரத்தை வரைந்துகொண்டிருக்கிறது. மு.த. ஒருமுறை

சொன்னார், உண்மையான ஒருவன் வாழுமிடத்தில் பொய்கள் அண்டக் கூசம் என்று; அது ஏ.ஜே.யைப் பொறுத்தவரை மிகப்பொருந்தும். கடைசியாக, அவர் கொழும்புக்குப் போவதற்கு ஆறு அல்லது ஏழு மாதங்களுக்கு முன்னர் சந்தித்தபோது, தொடரப்போகும் யுந்த சூழ்நிலையைப்பட்டுக் கவலையடைந்திருந்தார். முடிவுறாத இந்த யுத்தம் இலங்கை முழுவதற்குமே அழிவைக் கொண்டுவர உள்ளது என்று கவலையோடு சொன்னார். யாரும் இதன் Gravity, சிக்கலின் உச்சத்தை உணர்வதாக இல்லை என்று கவலைப்பட்டார்.

இப்போது ஏ.ஜே. எம்மிடை இல்லை. தமிழ் இலக்கியத்துக்கும் அறிவு வளர்ச்சிக்கும் ஆதாரமாகத் தன்னை அர்ப்பணித்து - இனங்காட்டியும், காட்டாமலும் தீவிரமாகச் செயற்பட்டுக் கொண்டிருந்த ஓர் உன்னத ஆத்மா எம்மிடை இல்லை என்ற நினைப்பு, மனத்தைக் கணக்கச் செய்கிறது . . . ●

முன்றாவது மனிதன்
டி செம்பர் 2006 - ஜூவரி 2007

இடினை இந்தல்

நட கம்சனின் 'பசி' வாசித்து முடித்தேன். இரண்டு மாதங்களுக்கு முன்னர் ஆந்தரே மீடுவின் 'குறுகிய வழி' வாசித்தேன். இரண்டும் நல்ல நாவல்கள். நோபல் பரிசுபெற்ற ஆசிரியர்கள் என்பதால் இந்த எண்ணம் ஏற்படவில்லை. இரண்டிலும் குநா.சுவின் தமிழாக்கத்தின் முத்திரை விழுந்துள்ளது. மொழிநடையும், உணர்வுகளை வெளிக்கொண்டுவரும் பாங்கும் நிச்சயமாக வாசகணை ஈர்க்கிறது. என்றாலும் ஏதோ போதாமையும் என்னை உறுத்துகிறது; நவீன இலக்கியங்களுக்கே உரிய போதாமை; அறிவைத் தாண்டி ஆழ உணர்வுகளுக்குப் போக இயலாத போதாமை. அவரது நாவலுக்குள் போகுமுன் அவரைப் பற்றிச் சிறிது அறிந்துகொள்வோம். 'குறுகிய வழி' என்ற தலைப்பு பிரெஞ்சில் 'லாபோர்ட்டே எப்ராயிட்' என்றும், ஆங்கிலத்தில் *Strait is the gate* என்றும் உள்ளது. ஆந்தரே மீடு பற்றித் தமிழாக்க நூலின் பதிப்பாசிரியர் கோ. தேவராசன் சில சுருக்கமான தகவல்களைத் தருகிறார். அவற்றில் சிலவற்றை எனது மொழிநடையில் தருகிறேன்: ஆந்தரே மீடு 1869ஆம் ஆண்டு நொவெம்பர் மாதம் 22ஆம் திகதி பரிசில் பிறந்தார்; 19.12.1951இல் மறைந்தார். 82 வயது வரை நிறைவான வாழ்க்கை வாழ்ந்த அவர், பல நால்களைத் தந்துள்ளார். 1891இல்-22 வயதில் - 'ஆண்றி வால்டரின் குறிப்புப் புத்தகம்' என்ற நூலை வெளியிட்டார். அதே ஆண்டில்

'யுரியனின் கடற்பயணம்' என்ற நூலையும், 1893இல் 'காதலரின் முயற்சி' என்ற நாவலையும், 1894இல் 'மார்ஷ் லேண்டர்ஸ்' என்ற கவிதை நூலையும், 1897இல் 'பிரபஞ்சத்தின் கனிகள்' என்ற நூலையும் 1909இல் 'குருகிய வழி' என்ற நாவலையும்; 1926இல் அவரது சுயசரிதையையும் வெளியிட்டுள்ளார். 1889ஆம் ஆண்டிலிருந்து 1949ஆம் ஆண்டு வரையிலான - அதாவது 20 வயதிலிருந்து 80 வயது வரையிலான - வாழ்க்கை அனுபவங்களை நான்கு தொகுதிகளாக 1950இல் வெளியிட்டுள்ளார். அல்பேர்ட் காம்யு, மீன் பால் சாத்ரே போன்ற புகழ்பெற்ற எழுத்தாளர்களுக்கு ஆதர்சமாகவும், ஒஸ்கார் வைல்டின் நன்பராகவும் இருந்திருக்கிறார். 1947இல் நோபல் பரிசினைப் பெற்ற அவர், அதே ஆண்டில் ஒக்ஸ்போர்ட் பல்கலைக்கழகத் தினால் கௌரவப்பட்டம் வழங்கப்பட்டும் கௌரவிக்கப் பட்டுள்ளார். வசதியான குடும்பத்தில் பிறந்த அவர், பரிஸ் பல்கலைக்கழகத்தில் சட்டத்துறைப் பேராசிரியராகக் கடமை யாற்றியவர் என்பதுவும், ஆவது வயதில் (1880இல்) தகப்பனாரை இழந்தவர் என்பதும், 26ஆவது வயதில் (1895இல்) தாயாரை இழந்தவர் என்பதும், அத்தையின் பராமரிப்பில் வாழ்ந்தார் என்பதுவும், தாயார் இறந்த அதே ஆண்டில் - 26ஆவது வயதில் - மதோலின் என்ற மங்கையை மனந்தார் என்பதும் அறியத்தாப்படுகிறது. பொதுவுடைமைக் கருத்துகளால் 1930களில் கவரப்பட்ட அவர், பின்னர் ஆதன்மீது விமர்சனங்களை வைத்து, கொம்யுனில் நன்பர்களை இழந்தார்.

107

'குருகிய வழி' ஒரு முக்கோணக் காதலைப் பகுப்புலமாகக் கொண்ட கதைபோலத் தோற்றமளிப்பினும், முக்கோணக் காதலுக்கு ஆந்தரே மீடு அதிக முக்கியத்துவம் கொடுக்கவில்லை. ஜூரோம், அவிஸ்ஸா, யூலியட் காதல் பின்னனி அதையே ஞாபகப்படுத்துகிறது; பின்னர் அது திசைமாறிப் போகிறது. அவிஸ்ஸா ஜூரோமைக் காதலித்தபோதும் திருமணம் செய்து கொள்ள மறுக்கிறாள் - கடைசிவரை. யூலியட் ஜூரோமைக் காதலித்தபோதும் இன்னொருவனைத் திருமணம் செய்து, தன் காதல் துயரைத் தாண்ட முயல்கிறாள். அவிஸ்ஸா ஜூரோமை திருமணம் செய்துகொள்ள ஏன் மறுக்கிறாள்? இந்தக் கேள்வியே நாவலின் மையக் கரு. இதற்கு விடைத்தருவது 'குருகிய வழி' என்ற நாவலின் தலைப்பு. போதகர் ஒருவர், பைபிளில் இருந்து மூன்று வசனங்களை அவரது பிரசங்கத்தின்போது எடுத்துக்காட்டித் தன் கருத்துகளைத் தெரிவிக்கிறார். அந்த வசனங்கள் அவிஸ்ஸாவின் மனத்துள் நேராகச் சென்று அவளது வாழ்க்கைப் போக்கை நிர்ணயிக்கின்றன. நாவலில் 'வசனங்களின்' சுருங்கிய கருத்துவடிவமேயுள்ளது. விளக்கம் கருதி, பைபிளில் இருந்து அந்த வசனங்களின் முழுமையான ஆங்கில வடிவத்தை யும், அவற்றின் தமிழாக்கத்தையும் இங்கு தருகிறேன்.

Enter ye in at the strait gate: for wide is the gate, and broad is the way, that leadeth to destruction and many there be which go in threat.

(Mathew: VII - 13)

Because strait is the gate, and narrow is the way, which leadeth unto life, and few there be that find it.

(Mathew: VII - 14)

இடுக்கமான வாசல் வழியால் உட்பிரவேசியுங்கள்; கேட்டுப் போகிற வாசல் விரிவும், வழி விசாலமூமாயிருக்கிறது; இவ்வழி அழிவுக்கும் அபாயத்துக்கும் இட்டுச்செல்லும். அதின் வழியாய்ப் பிரவேசிக்கிறவர்கள் அநேகர். ஜீவனுக்குப் போகிற வாசல் இடுக்கமும், வழி நெருக்கமூமாய் இருக்கிறது; அதைக் கண்டுபிடித்திரவர்கள் சிலர்.

For whosoever will save his life shall lose it But whosoever shall lose his life for my sake and the gospel's, the same shall save it.

(Mark: VIII - 35)

தன் ஜீவனை ரட்சிக்க விரும்புகிறவன் அதனை இழந்து போவான். என்னிமித்தமாகவும் சவிசேஷத்தின் நிமித்தமாகவும் தன் ஜீவனை இழந்துபோகிறவன் அதை ரட்சித்துக்கொள்வான்.

108

இந்தப் போதனைகளுடாக அலிஸ்ஸா வாழ்க்கையைப் புரிந்துகொண்டதெவ்வாறு? அதுதான் அவள் ஜெரோமைத் திருமணம் செய்துகொள்ள முறுக்கும் காரணம். வேறு நொன் டிச் சாட்டுகள் காட்டப்பட்ட போதிலும், தன் வாழ்க்கையையும் அர்த்தமற்றதாக்கி ஜெரோமின் வாழ்க்கையையும் அர்த்தமற்ற தாக்கிவிடுவதுதான் அவள் கண்ட பயன். இங்கே ஆந்தரே மீடு சமயத்தின் மேல், முக்கியமாக கத்தோலிக்க சமயத்தின் மேல் – கடுமையான விமர்சனத்தை வைக்கிறார். அற்புதமான இவ்வுலக வாழ்க்கையின் ரசத்தை மாயைக் கனவான சொர்க்க, நரக, அப்பால் வாழ்க்கைக்காக்க தொலைத்துவிடுதற்கு எதிரான குரலே, இந்த நாவல் தரும் இறுதிச் செய்தியாகும்.

2

இனி நட் கம்சனின் ‘பசி’க்கு வருவோம். முதலில் தமிழாக்க நாவின் பதிப்பாசிரியர் கோ. தேவராசன் தந்திருக்கும் நட் கம்சனது வாழ்க்கைக் குறிப்புகளை எனது மொழிநடையில் தொகுத்துத் தருகிறேன்: நட் கம்சன் 1859ஆம் ஆண்டு நோர்வே யிலுள்ள விவசாயக் குடும்பத்தில் பிறந்தார். அவரது சிறுவயதி லேயே வறுமை காரணமாகச் சொந்த ஊரைவிட்டு, தன் தந்தையாருடன் இடம்பெயர்ந்தார். நட் கம்சனது தாய்மாமனது பண்ணையில் முதலில் அவனது தந்தையாரும், 9 வயதிலிருந்து

நட்கம்சனும் கடுமையாக வேலை செய்தனர். எனினும் அரைப்பட்டினியே கிடக்கவேண்டியிருந்தது. தாய் மாமனோ இரக்கமில்லாதவன். அவர்களைப் பிழிந்தெடுத்தான். இந்தத் துயர வாழ்வைத் தாங்கமுடியாது நட்கம்சன் அந்த இடத்தை விட்டு ஓடினார். பின்னர் அவர் செய்யாத வேலையே இல்லை. எடுபிடி வேலை, குமாஸ்தா வேலை, அஞ்சலகப் பணியாளர் வேலை, பிள்ளைகளுக்குப் பாடம் சொல்லிக்கொடுத்தல், பேருந்து ஓட்டுதல், உழவுத்தொழில் எனப் பல. உழவுத் தொழிலில் அவருக்குக் கிடைத்த அனுபவமே ‘நிலவளம்’ என்ற நோபல் பரிசு பெற்ற நாவலைச் சிருஷ்டிக்க உதவியது.

இலக்கிய ஆர்வம் மிக்க நட்கம்சன் ஒரு நூலை உதவியாளராக வேலைசெய்ய வாய்ப்புக் கிடைத்தபோது, அதைப் பயன்படுத்தி நிறைய நூல்களை வாசித்தார். நாற்பதுக்கு மேற்பட்ட நூல்களை எழுதினார். நாவல்கள் இருபதுக்கு மேற்பட்டவை. சிறுகதைத் தொகுதிகள் ஐந்து, நாடகங்கள் ஆறு, கவிதைத் தொகுப்புகள் இரண்டு, பிற நூல்கள் பத்து என. 1917இல் அவர் எழுதிய ‘நிலவளம்’ நாவலுக்கு 1920இல் நோபல் பரிசு கிடைத்தது. ஹிட்லரை ஆதரித்துக் கட்டுரைகள் எழுதியமையாலும் கோயபல்லைச் சந்தித்தமையாலும் பொது மக்களின் வெறுப்புக்குள்ளானார். 93 வயது வரை வாழ்ந்து, 1952ஆம் ஆண்டில் மறைந்தார். அவர் நாவல்களில் முக்கிய மானவை: அவரது 18 வயதில் எழுதிய *Den gaadeful* (1877), 20 வயதில் எழுதிய ‘பியார்கார்’ (1879), 31ஆவது வயதில் ‘பசி’ (1890), 33ஆவது வயதில் ‘மர்மங்கள்’ (1892), 35 வயதில் ‘பான்’ (1894), 55 வயதில் ‘நிலவளம்’ (1917) ஆகும். நாடகங்களில் முக்கியமானவை 36 வயதில் எழுதிய ‘அரசின் தலைவாசல்’ (1895), 37 வயதில் ‘வாழ்க்கையில் விளையாட்டு’ (1896), 39ஆம் வயதில் ‘சூரியனின் மறைவு’ம் ஆகும். இனி அவரது ‘பசி’ நாவலைப் பற்றிப் பார்ப்போம்.

‘பசி’யெனும் ஆதார உணர்வின் பல்வேறு பரிமாணங்களைத் தூல்வியமாகக் கொண்டுவரும் நட்கம்சன் நம்பமுடியாத விடயங்களையும் தந்திருப்பதுபோலவே படுகிறது. கதாநாயகன் பசியை ஆற்ற மரத்துண்டைச் சப்புகிறான், ஒரு கூழாங்கல்லை எடுத்துத் துடைத்துவிட்டு அதை வாயில் போட்டுச் சப்புகிறான், பச்சை எலும்புத் துடைச் சுவைக்கிறான் என்று வருவன் எல்லாம், யதார்த்தத்தை மீறிய மிகையான கற்பனைகளாகவே எனக்குப் படுகின்றன. அப்படி ஒரு நிலை ஏற்படும்போது மனிதன் இறந்துவிடுவான் என்றே தோன்றுகிறது. பசி கடைசி வரை கதாநாயகனது ஆளுமையை – நேர்மை உணர்வை – கைவிடச் செய்யவில்லை. கடைக்காரரிடமிருந்து தவறுதலாகப் பெற்ற பணத்தைப் பிச்சைக்காரிக்குப் போடுகிறான். இனாமாக யாரிடமிருந்தும் பணம் பெற விரும்பவில்லை; இரவலாகவே,

திருப்பித்தருவான் என்ற உத்தரவாதத்துடனேயே வாங்க
 விரும்புகிறான். தனது தனித்தன்மையைக் காப்பாற்றுவதற்காகச்
 சதா போராடுகிறான். வெளினால் பாராட்டப்பட்ட இந்த
 நாவல் பொருளுக்கு அடிமையாகாத ஒருவனுடைய போராட
 டத்தைச் சித்திரிப்பதாகவே இருக்கிறது. அவன் எழுத்தாளனாக
 முடியாமல் அவனது பசி தடுத்திருக்கலாம். ஆனால், அவனை
 நேரமையற்றவனாக ஆக்குதலில் அது வெற்றி பெறவில்லை.
 அதாவது, புறநிரப்பந்தங்களுக்கு அவன் அடிபணிய மறுத்து
 விடுகிறான். ஆனால், அவன் நேரமை எதை அடிப்படையாகக்
 கொண்டது? ஆதிச்சமயங்கள், வாழ்க்கை ஒழுக்க நெறிகள்
 அவனுள் புகுத்திய கோட்பாடுகள் அடிமனத்தினின்று இயங்கு
 வதாகவே படுகிறது. மு.த. சொல்லும் ஏதோ இனம்புரியாத
 அடிமன உந்தல். சுந்தர ராமசாமியிடமும் இந்த அடிமன
 உந்தல் தீவிரமாகச் செயற்பட்டிருக்கிறது. அவரது 'ஒரு புளிய
 மரத்தின் கதை', 'ஜே.ஜே: சில குறிப்புகள்' ஆகிய நாவல்களை
 வாசிப்பவர்கள், அவர் கடவுளை நம்பாவிட்டாலும் ஆழ்மனக்
 குறியீடுகளுடாக ஆத்மீகத் தேடலை நடத்தியிருக்கிறார் என்ப
 தைக் கண்டுகொள்ள முடியும். அவரது அறிவொளி நோக்கு
 அவரது பெரும்பாலான சிறுக்கதைகளிலும், 'குழந்தைகள் பெண்கள்
 ஆண்கள்' நாவலின் பெரும் பகுதியிலும் காணப்பட்டாலும்,
 அவருக்கே உரிய உள்ளுணர்வின் தேடல் அங்கும் தட்டுப்படா
 மலில்லை. அவரது அறிவொளி எல்லையை மீறியே, அவரது
 படைப்புந்தல் செயற்பட்டிருக்கிறது என்று உறுதியாகக் கூற
 முடியும். அவரது சிறுக்கதைகள் - ஒரு புளியமரத்தின் கதையும்,
 ஜே.ஜே:சில குறிப்புகளும் தொடும் உச்சத்தைத் தொட்ட தில்லை.
 சாதாரண வாழ்க்கையை விசாரணை செய்யும் கதைகளாகவே
 அவரது 'காகங்கள்' தொகுப்பின் முதற்பாதிக் கதைகள் உள்ளன;
 பின்னையவை ஜே.கிருஷ்ணமூர்த்தியின் தாக்கம் தொற்றி,
 நுட்பமான மன ஓட்டங்களுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுத்து,
 இயற்கையழகில் தினைக்கும் கதைகளாகவே உள்ளன. 'அறி
 வொளிச் சிந்தனையின் வெளிப்பாடான நவீனத்துவத்தில்
 புதைந்துவிட்டவர் என்றும், தூய யதார்த்தவாதி என்றும்'
 ஜெயமோகன் சுந்தர ராமசாமி மேல் வைக்கும் குற்றச்சாட்டு,
 சுந்தர ராமசாமியின் ஆழத்தை ஜெயமோகன் உணர்ந்துகொள்ள
 வில்லை என்பதையே காட்டுகிறது. ●

துத்து நவீன இலக்கிய விரீர்சனம்: இடு நோக்கிற்கான இருப்பத் தூப்புச் ...

111

ஸ்முத்தில் நவீன இலக்கிய விமர்சனம் என்று சொல்கின்றபோது நாம் பெரும்பாலும் நாவல், சிறுகதை, கவிதை என்ற மூன்று துறைகள் பற்றிய விமர்சனங்களையே கருத்தில் கொள்வோம். நாவல், சிறுகதை இரண்டும் நவீன இலக்கியங்கள்; 17 ஆம் நூற்றாண்டில் ஐரோப்பாவில் தொடங்கி, 19 ஆம் நூற்றாண்டில் தமிழ்நாட்டிற்கு வந்திருக்கவேண்டுமென்று நினைக்கிறேன். ஸ்முத்தைப் பொறுத்தவரை 19 ஆம் நூற்றாண்டிலேயே தொடங்கியிருக்க வேண்டும். எனவே நாவல், சிறுகதை இரண்டையும் நவீன இலக்கியம் என்று சொல்வதில் தவறேது மில்லை. ஆனால், கவிதையைப் பொறுத்தவரை அப்படிச் சொல்லமுடியுமென்று தோன்றவில்லை. எனவே, நவீன கவிதைகள் என்கின்றபோது இருப்பதாம் நூற்றாண்டின் நவீன எண்ணக் கருக்களைக் கொண்டதாக இருக்கவேண்டும். அவை மரபுக் கவிதைகளாகவும் இருக்கலாம், புதுக்கவிதைகளாகவும் இருக்கலாம். இருபதாம் நூற்றாண்டில் எழுதப்

பட்டாலும், இருபத்தோராம் நூற்றாண்டில் எழுதப்பட்டாலும், பண்டைய என்னப்போக்கைக் கொண்டிருந்தால் அவை நவீன கவிதைகள் ஆகா.

விமர்சனம் முக்கியமானது. விமர்சனம் இல்லையென்றால், நாம் எங்கே நிற்கிறோம் என்பதைக் கண்டறிய முடியாது. இதை விளக்குதற்கு தமிழ்நாட்டு விமர்சனம்பற்றிச் சிறிது அறிந்துகொள்வது அவசியம். தமிழ்நாட்டு இலக்கியங்களை கலைத்துவமானவை, பொழுதுபோக்குகள் என இரண்டு பிரிவாக இனங்காண வைத்தவர் யார்? புதுமைப்பித்தன், பிச்சஸூர்த்தி, லா.ச.ரா., கு.ப.ரா., மெளனி, திஜோன்கிராமன், சுந்தர ராமசாமி போன்றோரைக் கலைத்துவமானவர்களாகவும்; கல்கி, அகிலன், பார்த்தசாரதி, சாண்டில்யன் போன்றோரை பொழுதுபோக்குவதற்காக அல்லது வியாபாரத்துக்காக எழுது பவர்களாகவும் இனங்காணவைத்தவர் யார்? நிச்சயமாக அங்கிருந்த விமர்சகர்களே. கநா.ச., சி.க.செல்லப்பா போன்றோரது சேவை தமிழ்நாட்டு விமர்சனத்தைப் பொறுத்தவரை அளப்பரியது. ‘எழுத்து’வின் சேவை முக்கியமானது. ‘எழுத்து’ வைத் தொடர்ந்து ஏராளமான சிறு பத்திரிகைகள் இன்றுவரை தீவிரமான விமர்சனத்தைச் செய்துகொண்டு இருக்கின்றன.

112

இனி ஈழத்து இலக்கியத்துக்கு வருவோம். ஈழத்திலும் க. கைலாசபதி, கனக செந்திநாதன், கா. சிவத்தம்பி, ஏ.ஜே. கனகரத்னா, மு. தலையசிங்கம், கேள்வி. சிவகுமாரன், மு. பொன் னம்பலம், சி. சிவசேகரம், எம்.ஏ. நுஸ்மான், மெளனகுரு, சித்திரலேகா, செ. யோகராசா, அ. யேகராசா போன்ற பலர் நிறையவே விமர்சனங்களை முன்வைத்துள்ளனர். இவர்களது விமர்சனங்கள் எந்தவகையான தாக்கத்தை எம்மிடை ஏற்படுத்தி யுள்ளன என்பது கவனிக்கப்பட வேண்டியதாகும்.

தமிழ்நாட்டைப் போல ஈழத்தில் யார் கலைத்துவமான எழுத்தாளர்கள், யார் சராசரி எழுத்தாளர்கள் என்ற தெளிவான கோட்டை வரையமுடியுமா? எவ்வளவுக்கு ஈழத்தவர்கள் கலைத்துவமான படைப்புகளைத் தந்துள்ளனர் என்பதை இனங்காண முடியுமா? தமிழ்நாட்டிலிருந்து ஈழத்தின் போக்கு எவ்வகையில் வேறுபட்டது? ஈழத்து இலக்கியத்தின் திசையை எது நிர்ணயிக்கிறது? இதுபோன்ற கேள்விகள் எழும்.

�ழத்துக் கவிதைகள்பற்றி எனக்கு மிக உயர்வான அபிப்பி ராயம் உண்டு. மஹாகவி தொடக்கம் இன்றுவரையுள்ள பல கவிஞர்கள் மிகக் காத்திரமான கவிதைகளைத் தந்துள்ளனர். நான் சுந்தர ராமசாமிக்கு எழுதிய கடிதமொன்றில் இதுபற்றி எழுதியிருந்தேன். அதில் ஈழத்துக் கவிதைகள் தமிழ்நாட்டுக் கவிதைகளைவிடச் சிறந்தன எனக் குறிப்பிட்டிருந்தேன். அதற்கு அவர், தான் அவ்வாறு ஒப்பிட்டுப் பார்த்ததில்லையென்றும்,

என்ன அதுபற்றி ஒரு கட்டுரை எழுதும்படியும் கேட்டிருந்தார். வெங்கட் சாமிநாதன் போன்றோர் ஈழத்துக் கவிதைகளுக்கு உரிய இடம் கொடுக்காமல் புறக்கணிப்பதை அவர்கள் எழுதும் கட்டுரைகளில் காணகிறோம். இந்த நிலை உடைக்கப்பட வேண்டும். புதுக்கவிதையைத் தொடர்கியது தமிழ்நாடாக இருந்தாலும், இலங்கையில்தூன் அது உரியமறையில் வளர்க்கப் பட்டிருக்கிறது. தாராமாவிங்கம், சண்முகம் சிவவிங்கம், வஜ்.ச. ஜெயபாலன், மு. பொன்னம்பலம், அ. யேசுராசா, சேரன், எம்.ஏ. நுஃமான், சு. வில்வரத்தினம், அகிளன் எனப் பலர் மிக அற்புதமான கவிதைகளைத் தந்துள்ளனர். தமிழ்நாட்டுக் கவிதைகளில் பல விடுகதை, படிமம், புதிர் என்று போய்க் கொண்டிருக்கின்றன. கவிதை அனுபவங்களுக்காக அவர்கள் நாயோட்டம் ஒடுகின்றனர். கற்பனை சார்ந்தே அவர்களது கவிதைகள் உள்ளன. நாமோ நிஜ அனுபவங்களைக் கவிதைகளாக வார்க்கிறோம். இவைபற்றி நாம் விமர்சனரீதியாக எம்மை நிறுவிக்கொள்ள வேண்டும்.

சமுத்துக் கவிதைபற்றி துணிந்து முன்வைக்கக்கூடிய இவ்வாறான ஒரு கருத்தை நாவல், சிறுகதை என்று வருகின்றபோது முன்வைக்க முடியுமென்று தோன்றவில்லை. புதுமைப்பித்தனுக்கும் மௌனிக்கும் இணையான சிறுகதை எழுத்தாளர்களை இலங்கையில் கண்டுபிடிக்க முடியுமா? முடியும்போலது தோன்றுவதுண்டு; இல்லைபோலவும் படுவதுண்டு. காரணம், சமுத்துத் தரமான சிறுகதைகளை நாமே இன்னும் கண்டுபிடிக்கவில்லை; விமர்சனரீதியான முயற்சிகள் அதற்காக எடுத்துக்கொள்ளப் படவில்லை. தமிழ்நாட்டுச் சிறுகதைகளோடு ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும் முயற்சிகளும் மேற்கொள்ளப்பட்டதாகத் தெரிய வில்லை.

113

தி. ஜான்கிராமனுக்கும் சுந்தர ராமசாமிக்கும் இணையான நாவலாசிரியர்களை ஈழத்தில் காணமுடியுமா? தயக்கத்துடன், இல்லையென்றே சொல்லவேண்டும் போலிருக்கிறது. கலைத்துவம் என்று பார்க்கின்றபோது நாவல்களைப் பொறுத்தவரை ஈழத்தவர்கள் பின்தங்கியிருப்பதாகவே படுகிறது. ஆழமான சமூகப் பிரச்சினைகளைத் தொட்டு எமது நாவல்கள் பேசினாலும்கூட, அவை கலைத்துவமாக உள்ளனவா என்ற கேள்விக்கு விடை கண்டாக வேண்டும். தமிழ்நாட்டு நாவல்களோடு மட்டுமல்ல, உலக நாவல்களோடும் ஒப்பிட்டுப் பார்க்கலாம். ஹெமிங்வே, காஃப்கா, ஆந்த்ரே மீடு, நட் கம்சன், சொல்ஸ னிற்சின், காம்யு என்று வரும் உலக எழுத்தாள மேதைகளோடு ஒப்பிட்டுப் பார்த்து எமது நிலையைப் புரிந்துகொள்ளலாம்.

சமுத்தில் மூன்று போக்குகள் காணப்படுகின்றன. ஒன்று முற்போக்கு, இரண்டாவது ஆத்மீக அடிப்படையிலான

மு. தளையசிங்கம் தொடங்கிய போக்கு, மூன்றாவது இவையி ரண்டிலும் அடங்காத உதிரியான முயற்சிகள். இவர்கள் கலைத்துவம்பற்றி வெவ்வேறான அபிப்பிராயங்களைக் கொண் டுள்ளனர். இலக்கியங்கள் என்றால் என்ன, அவை என்ன நோக்கத்தைக் கொண்டிருக்க வேண்டும் என்பது போன்ற கேள்விகளை எழுப்புகின்றனர். சிறுகதை, நாவல், கவிதை வடிவங்கள் இப்போதைய நிலையில் உயிர்ப்புச் சக்தியை இழந்துவிட்ட சவலைகளாக மாறிவருகின்றன என்றும், அதனி டத்தில் இன்றைய காலத்தின் உயிர்ப்புடைய உள்ளடக்கத்தைத் தாங்கிக்கொள்ளக்கூடியதான் வடிவத்தை உருவாக்க வேண்டும் என்றும் குரல்கள் எழுந்துகொண்டிருக்கின்றன. நவீனத்துவத் தையும் மீறிவரும் போக்குகள்: முக்கியமாகப் பின்நவீனத்துவம் இத்தகைய போக்கிற்கு ஒரு நல்ல உதாரணம்.

சமுத்தில் நாவல்களும் சிறுகதைகளும் கவிதைகளும் வெளிவருகின்ற அளவுக்கு விமர்சனங்கள் வெளிவரவில்லை யென்றே நினைக்கிறேன். இத்தகைய நிலை மாறவேண்டும். கலை, இலக்கிய வளர்ச்சியிலும், அதனாடாக மனத்தின் ஆழத்தை நோக்கிய தேடலிலும், வாழ்க்கையை முழுமையாக்குவதிலும் அக்கறைகொண்ட விமர்சகர்கள் முன்வந்து தீவிரமாக இயங்கவேண்டிய காலம் இது. ●

* திருமறைக் கலாமன்றத் 'தமிழ் விழா'வின் இலக்கியக் கருத்தரங்கில், முதலாவது நாளின் (18.08.2007) முதல் அமர்வில் நிகழ்த்தப்பட்ட தலைமை உரை.

சிறுஷ்டி

பேரியற்கை சிருஷ்டித்தது எம்மை -
எம்மைச் சூழவுள்ள இயற்கையை.

நாமும்
பேரியற்கை என்றுணராத
பேரியற்கைதான்;
அதனால் சிற்றியற்கை.

நாமும் சிருஷ்டிக்கிறோம்
குழந்தைகளை மட்டுமல்ல
வாழ்க்கையையும்.

ஒவ்வொருவனும் அவனளவில்
சிருஷ்டி கர்த்தா.
'அவனது' உலகிடை
நின்று நிலைக்கவும் கூடும்;
அன்றேல் அவனது உடலோடு
அழிந்து போகவும் கூடும்.
அது அவன் ஆளுமையைப் பொறுத்தது.

அவன் சிருஷ்டிக்கும் உபரி
கலை இலக்கியங்கள்,
கவிதை, நாடகம், சிறுகதை,
இசை, ஓவியம்,
கட்டுரை அனைத்தும்

ஆழம்தேடி அவன் செய்யும்
பயணத்தின் கோடிகாட்டல்.

அவனது வாழ்க்கை வரலாற்றுத் தொகுதிதான்
உலக வரலாறு.

தனியனுள் கூட்டு;
கூட்டுள் தனி.

சிலுவை

ஷமதர்மராஜன் சிம்மாசனத்தில் உட்கார்ந்திருக்கிறார்,
பக்கத்தில் சித்திரகுப்தனார்.
இருப்பு எடுக்கப்படுகிறது,
கணக்கு முடிப்பதற்காக.

முன்னால் நீண்ட வரிசையில் மக்கள்,
பகல் பன்னிரண்டு மணி.

116

வெயிலையும் பாராமல்
நானும் மனைவியும் நின்றுகொண்டிருக்கிறோம் –
பாம்புபோல் வளைந்து செல்லும் வரிசையின்
வால்புறத்தில்.

அந்த வழியால் என் நண்பர் ஒருவர்
மோட்டார் சைக்கிளில்;
எங்களைக் கண்டு
சைக்கிளை ஓரத்தில் நிறுத்திவிட்டு
என்னருகில் வருகிறார்.
அவருக்குச் சித்திரகுப்தனாரின்
சங்கேத பாஸை தெரியும்.

அவர் சொன்னார்:
“வாருங்கள் உங்களை வீட்டுக்கு,
விரைவில் அனுப்பி வைக்க
வழி செய்கிறேன்”
என்று.

“சரி” என்றேன்.
அப்போது என் மனைவி சொன்னாள்:

தேடலும் விமர்சனங்களும்...

“எல்லோரும் வெயிலில் வெந்து கொண்டிருக்கையில் நாம் மட்டும்... சரியில்லை.”

நான் திகைத்தேன்.
நான் சொல்லியிருக்க வேண்டியதை
அவள் சொல்கிறாள்.

Escapism.

நண்பருக்கு விடை கொடுத்து
வெயிலில் அவிந்து கொண்டிருக்கிறேன் –
மனைவியுடன்
நானும்.

கீற்கை டுளைத்த கறையான்தள்

117

காலை ஐந்து மணி;
சற்று மழையிருட்டு –
முன் விறாந்தைக்கு வந்து
மின் விளக்கை ஏற்றினேன்.

பூக்கள் மிதப்பது போல்
ஈசல்கள்
மின்விளக்கின் கீழ்
கோபுரம் எழுப்பி
மகிழ்ச்சியில் பறந்தன.

முடிவில்
சிறகுகள் ஒடிந்து
நிலத்தில் குவிந்து
இறந்து கிடந்தன!

கலைமுகம்
ஜூலை - டிசெம்பர் 2007

தேடல் - 2

காலம் போகப்போக எனக்கு ஒரு விடயம் முக்கியமாகப் படுகிறது. நான் எதற்காக வாழ்கிறேன் என்ற கேள்விக்கு விடை கண்டாக வேண்டும். அதாவது, வாழ்க்கையின் குறிக்கோள் எது என்பதைக் கண்டறிய வேண்டும். அப்போதுதான், அதன் படி செம்மையாக வாழ்க்கையை அமைத்துச் செல்லலாம்.

அப்பா அம்மாவுக்கு நல்ல பிள்ளையாக அவர்கள் சொற்படி கேட்டு நடந்து, படித்து உத்தியோகம் பார்த்து, வியாபாரம் செய்து, வெளிநாடு சென்று, அல்லது வேறு வழிகளில் பணமும் செல்வாக்கும், புகழும் அதிகாரமும் தேடி, சேமித்து வைத்து, திருமணம் செய்து, சுகபோகங்களை அனுபவித்து, பெற்றோரின் கடைசிக் காலத்தில் அவர்களைப் பராமரித்து, சகோதரிகளுக்குத் திருமணம் செய்துவைத்து

பிள்ளைகளைப் பெற்று
'நல்ல பிள்ளைகளாக' வளர்த்து
படிப்பித்து, திருமணம் செய்துவைத்து,
அவர்கள் எங்களைப் பராமரித்து
அவர்கள் பிள்ளைகளைப் பெற்று...

118

இப்படியே ஒரு சமூல் நிகழ்ந்து கொண்டிருக் கிறது. எமது எல்லாப் போராட்டங்களும் முனைப்புறுவது இந்தச் 'சமூல்' வாழ்க்கையைச் சிதைவறாது பாதுகாப்பதிலேயேதான்.

பிறப்பது வளர்வது
பட்டம், பதவி, அதிகாரம், பணம் தேடுவது
செல்வந்தனாக
சுகபோக வாழ்க்கை,
பாலினபம் அனுபவிப்பது
பிள்ளைகளைப் பெறுவது,
அவர்களையும் அதே சமூலில் இறக்கிவிட்டு
இறந்து போவது.

பணம் ஆதார சக்தி.

இந்தச் சமூலவிட்டு வெளியே வர முடியுமா?

முடியுமானால்...
தேடல் தொடங்குகிறது
அகண்ட அகாலப் பரப்பில் கால்வைக்கிறோம்.

தேடலும் விமர்சனங்களும்...

திசை தெரியாத் தேடல்;
வழி தெரியாப் பயணம்;
ஆபத்துக்களையும் நெருக்கடிகளையும்,
களைப்புகளையும் துயரங்களையும்
எதிர்கொண்டு.

தனி வழி.

கோடுகிழித்த குருட்டுப் பார்வையில்
சுலபமாகப் பெறும் வெற்றிகள்
உண்மை வாழ்வின்
இலக்காக இருக்காது.

விஞ்ணன நோக்டில் . . .

விஞ்ஞானத்தின் பார்வையில்
வாழ்க்கை என்னவென்று
நிச்சயமாகத் தெரிகிறது.

சூன்யத்தில் தொடங்கி
சூன்யத்தில் முடிவது.

முன்னும் எதுவுமில்லை
பின்னும் எதுவுமில்லை.

சடத்தில் தொடங்கி
சடத்தில் முடிவது.

உணர்வுகள், புத்தி, வாழ்க்கை
அனைத்தும்
சடம் எழுப்பும் சலனங்கள்.

அவற்றை அவ்வப்போது
உரிய வழிகளில்
புத்திசாதுர்யமாகவும்
சந்தோஷமளிக்கக்கூடிய வகையிலும்
கையாண்டு
பெளதீகத்தை வெற்றி கொள்வதே
வாழ்வு.

சடத்தையும் அது சார்ந்த
உனர்வுகளையும் வழிப்படுத்த
நாமாகவே ஏற்படுத்திக் கொண்ட
கோட்பாடுகள்தான் விழுமியங்கள்;
தர்மம் உண்மை சத்தியம்
அர்ப்பணிப்பு எல்லாம்.

இறைவன் ஒரு
பெரும் கற்பனை.

தூக்கி எறிந்துவிட்டு வாருங்கள்
பகுத்தறிவின் துணைகொண்டு
வாழ்க்கையை உருவாக்குவோம்.
அனுருண்டு
அழிவாயுத வளர்க்கி
ஆக்கிரமிப்பு, போட்டி
போர்,
பொறாமை, சுயநலம்
சுரண்டல்
எல்லாம்
துணைக்கு வைத்துக்கொண்டு.

120

இடுக்கியனுள் . . .

அறையின் எல்லா யன்னஸ்களும்
முடப்பட்டிருந்தன,
உடம்பெல்லாம் வேர்த்துக்கொட்டியது
பிசுபிசத்துக்கொண்டு.
ஒரு யன்னலையாவது திறக்கலாமா?
யன்னலுக்குச் சென்றேன்.
திறப்பதற்கு யன்னஸ் கொக்கியில்
கைவைத்த போது
தொடர்ச்சியாக நாய்களின் குரைப்பு.
ஒரு கணம் தயங்கினேன்.
திறப்பது உசிதமாகப் படவில்லை;
மீண்டும் வந்து
படுக்கையில் படுத்துக்கொண்டேன்.

இப்போது ஒண்டுக்கு வருகிறது,
ஏழுந்தேன்.

தேடலும் விமர்சனங்களும் . . .

வைற்றைப் போடுவதா? வேண்டாமா?
 நாய்களின் குரைப்பு,
 தொடர்ந்தும் கேட்டுக் கொண்டேயிருந்தது.
 வைற்றைப் போடுவது உசிதமாகப் படவில்லை;
 இருட்டில் வெளியே சென்று ஒன்றுக்கிருந்துவிட்டு
 தட்டுத்தடுமாறி
 என்
 படுக்கைக்கு வந்து சேர்ந்தேன்.

என் நல்லிந்துவும் என் பார்வையில் . . .

சுயம்' என்பது
 விடுதலைக்கு இன்னொரு பெயர்.

பிற எல்லாம் 'சுயத்தை' அண்டி,
 ஒட்டி வாழ்வன.

அண்டியவற்றிற்கும்
 ஒட்டியவற்றிற்கும்
 அடிமைப்படும் போது
 'சுயத்தை' இழக்கிறோம்.

121

பிறந்ததிலிருந்து
 படித்தவை, பார்த்தவை,
 கேட்டவை,
 அனுபவித்தவை,
 வரலாறு, சமூகயியல், விஞ்ஞானம்
 கலை இலக்கியம்
 எல்லாம்
 சுயத்துக்கு வெளியிலிருந்து வந்து
 புகுந்து
 'என்னைக் கலாசாரத்தை' உருவாக்கியுள்ளன.
 அவை நம் வாழ்வுக்கு உதவினாலும்
 உதவாவிட்டாலும்,
 அவசியமானாலும்
 அவசியமில்லாவிட்டாலும்
 அவையே 'சுயம்' அல்ல.

மறுதலையாக
 அவை 'சுயத்துக்குக்' கீழ்ப்பட்டவை.
 'சுயம்' விழிப்பு நிலையினின்று
 விசாரித்து
 ஏற்கவேண்டியவற்றை ஏற்று
 விலக்க வேண்டியவற்றை
 விலக்கி
 உபயோகப்படுத்த வேண்டியவை -
 'என்னைக் கலாசாரங்கள்.'

'சுயம்' என்பது
 விடுதலைக்கு
 இன்னொரு பெயர்.

தீஞ்சூல்

122

வெளி, காலம், நான்

அல்லது
 அகம் (மனம்) புறம் நான்
 என்ற திரித்துவத்தின்
 தோற்றப்பாடே
 பிரபஞ்ச இயக்கம்.
 இயக்கமில்லா இருளில்
 நித்திரையில்
 திரித்துவம் இல்லை;
 என்றாலும்
 இருப்பு இருந்துகொண்டிருக்கிறது,
 புதிராக.
 இயங்காதிருப்பதும்
 வெளிப்படுவதும்
 இரண்டு பக்கங்கள்.
 இல்லைபோல் இருப்பு;
 இறப்பில் நாம்
 இல்லாது போய்விடுகிறோமா?
 இருப்பு எப்போதும்
 இல்லாதிருப்பதில்லை.

தேடலும் விமர்சனங்களும்...

கறுந்த நாய்

எங்கிருந்தோ வந்த நாய்
 எங்கள் வீட்டில் குட்டி போட்டது;
 அதன் அட்டகாசமோ
 தாங்க முடியவில்லை.
 என் வீட்டுள்
 என் வளவுள்
 நான் நுழைய
 அது விடுகுதில்லை;
 பாய்ந்து வருகிறது கடிக்க -
 எப்போது என்னில் பாயும் என்பது
 நிச்சயமில்லை.
 வீடு புகுந்து
 சாப்பாட்டுச் சாமான்களையெல்லாம்
 தட்டிக் கொட்டிச்
 சாப்பிடுகிறது;
 வீட்டு முற்றத்திலும்
 கோடியிலும்
 பேண்டு வைக்கிறது.

123

அகற்ற வழியென்ன ?

ஹானி

மூழை பொடு பொடு என்று தூறிக
 கொண்டிருந்தது.
 வானம்
 விரிந்து கிடந்த கடல் எல்லையைக்
 குனிந்து தொட்டது;
 வெள்ளைக் கிண்ணத்தை
 தலைகீழாகக் கவிழ்த்துவிட்டது மாதிரி,
 எம்மைச் சிறைப்பிடித்துக்
 கிடந்தது.

இ. ஜீவகாருண்யன்

வைத்திருப்பது எப்படி ?
 அதற்காகத்தானே
 அவர்கள் எங்களைத் தெரிவு செய்கிறார்கள் ?

இ. ஜீவகாருண்யன்

ஏந்தாடுகள்

பாலை விலை

முற்றத்தில்,
முன்னால் நின்ற மாமரத்தின்
ஓர் இலையின் நுனியில்
ஒரு மழைத்துளி -
சூரிய ஒளிபட்டு
வைரக் கல்லென ஓவலித்துக் கொண்டு
சண்டிச் சண்டிச் சிதறும் ஒளி.

மழை பெய்து கொண்டிருக்கவில்லை,
நின்றுவிட்டது.
காலை வெயில்
இதமாக
இளம் வெதவெதப்போடு.

நான் நினைத்தேன் -
மின்சாரம் பாய்ந்து
மழைத்துளி
நடுங்கிக் கொண்டு
மினிருதோ
என.

இல்லை,
சூரியக் கரத்தின்
தொடுகையில்
துளி
சிலிரத்துக் கொள்கிறது.

பீடாட்கந்த ஏந்திதவர்கள்

சினிமாக்காரன் சொல்கிறான்:
உன்னதமானவை என்று நீங்கள் நம்பும்
படங்களை எடுத்தால்
ஓடாது;
நட்டப்படவா
நாம் படம் எடுக்கிறோம்?
தரமான இலக்கியங்களை

தேடலும் விமர்சனங்களும்...

எழுதினால், வெளியிட்டால்
 நூரோ, இருநூரோ
 கூடிப்போனால்
 ஆயிரமோ விற்பார்கள்.
 என் கிணகிணப்பூட்டும்
 வியப்பூட்டும்
 ஆவலைத் தூண்டும் suspense
 மர்மத்
 தொடர்க்கதைகள்
 எத்தனை இலட்சம் பிரதிகள்
 ஒவ்வொரு மாதமும்...

வியாபாரி சொல்கிறான்:
 கலப்படம் செய்யாமலும்
 ஏமாற்றாமலும்
 வியாபாரம் செய்யமுடியுமா?
 வியாபார தந்திரக்கலைகள்
 தனியாக
 பயிலவும், பயன்படுத்தவும்
 உள்ளன;
 நாம் என்ன தர்மசத்திரமா
 நடத்துகிறோம்?

125

சமயவாதி சொல்கிறான்: (மாக்கியவல்லியைப் போல)
 உண்மை, தர்மம், நியாயம்
 இவையெல்லாம்
 பேச்சளவில் பேணப்பட வேண்டியவைதான்;
 நடைமுறையில்,
 போகிற போக்கில் போய்
 வாழ்கிற வாழ்க்கையை வாழ்ந்து
 சடங்குகளையும் சம்பிரதாயங்களையும் விற்று
 வயிறு வளர்க்க வேண்டியதுதான்.

அரசியல்வாதி சொல்கிறான்:
 மக்களுக்குப் போதையூட்ட
 சலோகங்களை வைத்திருக்கிறோம்.
 இராணுவமும்
 அடக்குமுறையும் இல்லாமல்
 மக்களைக் கட்டுப்பாட்டுக்குள்
 வைத்திருப்பது எப்படி?
 அதற்காகத்தானே
 அவர்கள் எங்களைத் தெரிவு செய்கிறார்கள்?

இப்படியே ஒவ்வொருவரும்...

நீங்கள் விரும்பினால்,
முலையில் போய்
குந்தி இருந்து
உண்மை, நியாயம், தர்மம்
என்று
'மந்திரம்' ஒதிக்கொண்டிருங்கள்!

தீரான சமீபாடு

நான்பட்ட கடன்கள்
முடிவற்றன.

பிறக்கும் போது
பேரியற்கைக்கு.

அப்பா அம்மாவுக்கு
என்னைச் சூழ இருந்த, இருக்கின்ற
ஒவ்வொருவருக்கும்
ஒவ்வொன்றுக்கும்.

அவை ஒவ்வொன்றும்
சார்பாகவும் எதிராகவும்
ஏதோ ஒன்றையோ
பலவற்றையோ
எனக்குத் தந்துள்ளன.

நண்பர்கள், கிராமம்
ஆசிரியர்கள்
சமூகம்
வாழ்க்கையில் நான் தொட்ட
பட்ட
ஒவ்வொன்றும்
என் உயிர் நாடியில் கலந்து
உணர்வு மையத்தில் ஊட்டுவி
என்னை வளர்த்தன.
உணவு மட்டுமல்ல
இயற்கை தந்த ஒவ்வொன்றும்.
இயற்கைதான் நான்;

தேடலும் விமர்சனங்களும்...

இயற்கையுள் நான்.
 ஒன்றாயும்
 பலவாயும்
 தனித்தும் இருக்கும்
 புதிரான் சமன்பாடு
 நான்.

சாத்தான்சி வீதம்

“**கு**த்தையும் வாயையும்
 பொத்திக் கொண்டிருங்கள்.
 நாங்கள் உங்களுக்காகத்தான்
 இங்கிருக்கிறோம்;
 உங்கள் நன்மைக்காக,
 உங்களைக் காப்பாற்றுவதற்காக.”

நீங்கள்
 எந்த நேரத்தில்
 எதற்காக எதனைச் செய்வீர்கள்
 எப்படி நடந்துகொள்வீர்கள்
 என்பதை
 எங்களால் ஊகிக்க முடியாது.

நரி பரியாகி இருப்பது போலிருக்கிறது.
 எங்கும் நீக்கமற நிறைந்து
 எல்லாம் வல்லவராய் நீங்கள்.

நாங்கள் இருந்த நிலத்தைப் பறித்து
 நடுத் தெருவிலும்
 வெட்ட வெளிகளிலும்
 வாழ விட்டுள்ளீர்கள் -
 ஒரு ஜீவனோபாயமும்
 அற்று.

பீரங்கிகளைப் பொழிந்து
 நாட்டைச்
 சுடுகாடாக்குகிறீர்கள்.

இவையெல்லாம்
 எம் நன்மைக்காக...

ஒப்புக் கொள்கிறோம்.
 அதனால்,
 பெட்டிப் பாம்பாய்
 அடங்கிக்
 கிடக்கிறோம்.

உந்துதல்

நான் ஏன் படிக்கிறேன் ?
 பைத்தியமாய்,
 இரவும் பகலும் வாசித்தபடி,
 என்ன இது ?
 உத்தியோக உயர்வுக்கோ
 பல்கலைக்கழக விரிவுரைக்கோ
 ஆசிரியராக இருப்பதற்கோ
 படித்தால்
 பயனுடையது.
 இல்லாமல்,
 சம்மா படிப்பு எதற்கு ?

128

விட்டுவிட முடியவில்லை.
 ஆழ ஆழப் போக,
 ஏதோ தட்டுப்படுவது மாதிரி
 இன்னும் போ,
 இன்னும் போ,
 என்று
 உந்துவது மாதிரி.
 கண்டுபிடிக்க இலக்கு
 என்னவென்று தெரியவில்லை.
 ஆனால்
 உந்துதல்
 இருந்துகொண்டே இருக்கிறது.

வாழ்வின் அர்த்தமே
 வாழ்வின் நோக்கை அறிந்துகொள்ளல்
 உணர்ந்து கொள்ளல்
 அதன்படி வாழ்தல் என்று
 என்னுள்ளே சொல்லும்
 ஏதோ ஒன்று

தேடலும் விமர்சனங்களும் . . .

இருப்பின் இலக்கைத்தேடி
என்னை
உந்தியபடி இருக்கிறது -
வழியில்லாத தேடல்.

இருங்டு வருகிற வானம்
கறுத்துக் கிடக்கிற மேகம்
பேய் மழை கொட்டி
மேடுகள் தீவாகிற அவலம்
எல்லாவற்றினுள்ளும்
என் தேடல்
தொடர்கிறது...

பாட்பூற்று

நிலக்கிழம் ஊற்று வற்றி வருகிறது.
குளம், குட்டை, கிணறுகளில்
நீர்மட்டம் குறைந்து
உவர்ப்பாகி வருகிறது.
கடல் நீர் புகுந்து
வயல்கள் வளமற்றுப் போகின்றன.
மாசும், தூசும், புகையும் மண்டி
வான் வெளி கறுத்து வருகிறது
பாழ்நிலமாய் எல்லாம்
பற்றைகள் படர்ந்து
மணல் வெளிக் குன்றாய்
மாறி வருகிறது.

129

அரசியலிலும் வர்த்தகத்திலும், வாழ்விலும்,
உறவுகளிலும்
அனைத்திலும்.

தேடல் - 3

இருப்பது ஒன்றுதான்,
அதுவே பலவாயும் தோன்றுகிறது;
அளவிட முடியாத சக்தியாயும்

ஒளியாயும் இருக்கிறது.
 அதுவே எம்மை இருளில்
 துழாவித் தேடும்படி
 விட்டுள்ளது;
 எமது வாழ்க்கையை
 எமது நோக்கத்தை.

நோக்கத்தைத் தேடுவதும்
 வாழ்வதும்
 ஒன்றே.
 தேடலற்ற வாழ்க்கை
 தேக்கம்.

தேடலின் திசைகள் பல...
 இருப்பின் காரணமும் அதன்நோக்கமும்.
 வாழ்வு எதிர்கொள்ளும் பிரச்சினைகளும்
 அவற்றுக்கான தீர்வுகளும்...

அநியாயம் அதர்மத்துக்கு எதிராக,
 நியாயத்தையும் சமத்துவத்தையும்
 சுதந்திரத்தையும்
 நிலைநாட்டற்காக...

130

இப்படியே பல...
 அவை எங்கே எம்மை
 இட்டுச் செல்லும் என்று
 இப்போது சொல்ல முடியாது.
 போகப் போக
 புதிரான பல சந்திகளைச்
 சந்தித்துப்
 பிரிந்து
 எம் வாழ்வின் இலக்கை
 எட்டவும் கூடும்;
 எட்டாமல் இடைநடுவில்
 நின்று விடவும் கூடும்.

என்றாலும்
 தேடல்தான் வாழ்க்கை.

●

தேடலும் விமர்சனங்களும்...

காலமும் வெளியும்

காலம் வெளி இரண்டும்
அகாலத்துள்ளும் அவெளியுள்ளும்
அடக்கம்.

அகாலமும் அவெளியும்
பிரக்ஞையின் இரு கிளைகள்.

131

அகாலத்துள் காலம் தொடங்குகிறது;
முடிவடைகிறது.
அவெளியினுள் தோற்றம் தொடங்குகிறது;
முடிவடைகிறது.

காலம் மனமாகிறது;
வெளி புறமாகிறது.

மனமும் பொறிகளும் தொடர்புற
இருமையும் தொடங்குகின்றன
அகம், புறம்
உண்மை, பொய்
இருட்டு, வெளிச்சம்
இவ்வாறாக.

நமக்கிருப்பது ஐம்புலன்கள் அல்ல;
ஐம் பொறிகள்.
கண், காது, வாய், மூக்கு, உடல்.

புலன் ஒன்று - மனம்:
 புத்திச் செயற்பாடுகளையும்
 உணர்வுச் செயற்பாடுகளையும்
 கொண்டது.
 பொறிகள் மனத்துக்குத் தரவுகளை
 இட்டுச் செல்கின்றன.
 பார்வை, கேள்வி, சுவை, வாசனை, ஸ்பரிசம்.
 அவையே புறத்தையும் அகத்தையும்
 இணைக்கின்றன.

மனம் கண்டுபிடித்த பிரமாண்ட சக்தி
 மொழி, பேச்சு.
 மனித கலாசாரமே மொழியினின்றுதான்
 தொடங்குகிறது.
 சிந்தனையின் தாய் மொழி.
 மொழியின்றேல் சிந்தனை சாத்தியமில்லை.
 அறிவின் தாய் மொழி:
 விஞ்ஞானத்தின் தாய் மொழி
 நாகரிகத்தின் தாய் மொழி
 மனிதன் தன்னை விலங்கிலிருந்து
 வேறுபடுத்திக் கொள்ளும் ஒவ்வொன்றும்
 மொழி தந்த கொடை.

132

விலங்கிலிருந்து
 தனக்குரிய குணங்களோடு மனமெழு
 மொழி மட்டுமல்ல காரணம்.
 அன்பு, கருணை, இரக்கம்
 அர்ப்பணிப்பு, தியாகம்
 போன்ற உயர்குணங்களும்.

விலங்கிலிருந்து பரிணாமமுற்ற பால்
 காதலாகவும்
 குடும்பப் பிணைப்பாகவும்
 அன்பாகவும்
 கருணை, இரக்கம்
 ஒருவருக் கொருவர் உதவும்
 ஒற்றுமையாக வாழும்
 உயர்குணங்களாகவும் வளர்ந்தது.

வெறுப்பு, பழிவாங்கல், தன்னலம் பேணல்
 அதிகார வேட்கை போன்றனவும்
 மிருக குணங்களின் தொடர்ச்சிதான்.

தேடலும் விமர்சனங்களும் . . .

வரலாற்றுடாக நாம் காணும்
அனைத்து அழிவுகளுக்கும்
அநியாயங்களுக்கும்
அவையே காரணம்.

எதைப் பார்த்தாலும்
தொடங்குவதும் முடிவதும்போல ஒரு தோற்றமும்
முடிவுறாத் தொடருமாக இருப்பதைக் காண்கிறோம்.

காலம் அப்படியானது;
வெளி அப்படியானது.

இரண்டு வகைச் சமூல்கள்.

ஒன்று வட்டச் சமூல
மீண்டும் மீண்டும் நேர்ந்து கொண்டிருப்பது.
மற்றது மேல் நோக்கிய கூம்புருவ சுருள் - *Spiral* -
வளர்ந்து செல்வது, பரிணாம முறுவது.

வட்டச்சமூலுக்கு உதாரணம்
முட்டை, குஞ்சு, கோழி, முட்டை;
விதை, மரம், பூ, காய், கனி
மீண்டும் விதை;
விந்து, பெண்கரு, உயிரணுக்கள், குழந்தை,
மனுஷன், மனுஷி –
மீண்டும் விந்து, பெண்கரு, உயிரணுக்கள்.

மரபணு.

இந்த வட்டச் சமூலுடன்
கூம்புருவச் சுருள் வளர்ச்சியும்
நிகழ்ந்து கொண்டிருக்கிறது.
டார்வின் கண்டு பிடித்த *evolution*-
பரிணாமக் கோட்பாடு ஓர் உதாரணம்.

இடைவிடாத இந்தக் தொடரில்
வெளிமட்டுமல்ல, காலமும் பங்கு கொள்கிறது.
காலம் – மனம்: *Internal Potential Power*.

வெளிக்கு வித்திருந்து வளர்ச்சி காட்டுவது போல
காலத்துக்கும் வித்திருந்து வளர்ச்சி காட்டுகிறது.
காலம் வளர்ச்சியுறாத தேக்கம் அல்ல;
மலடும் அல்ல.

அதுகாட்டும் வட்டச் சழலும்
கூம்புருவ சுருள் வளர்ச்சியும்
புற்கண்களுக்குத் தெரியாததால்
ஜம் பொறிகளுக்குத் தெரியாததால்
புரிந்து கொள்வது கடினமாக இருக்கிறது.

வெளி கண்களுக்குத் தெரிவது;
காலம் அவ்வாறு தெரிவதில்லை.
ஒன்று புறப்பொருள் அனுபவமாவது;
மற்றது அக ஆழத்தில் தரிசனமானது.

இந்தக் கால வளர்ச்சியை
மன வளர்ச்சியை
சாதாரண மனிதர்களிலிருந்து
உன்னத மனிதர்கள் வரை காணும்
படிமுறை வித்தியாசத்தில் காண்கிறோம்.

தானுண்டு தன் வாழ்க்கையுண்டு
என்று வாழும் சாதாரண மனிதன்
தன்னைச் சமூகத்துக்கும்
உயர் இலட்சியங்களுக்கும்
அர்ப்பணித்து வாழும் மனிதன்
கலை இலக்கியங்களுக்காக
விஞ்ஞானக் கண்டுபிடிப்புகளுக்காக
பெரும் உண்மைகளை அறிதற்காக
எனத் தரவித்தியாசங்கள்
படிமுறையாக இருந்து கொண்டிருக்கும்.

பிரமாண்டமான பிறப்புகளில்
அது தெளிவாகத் தெரியவரும்.

புத்தரில், யேசுக் கிறிஸ்துவில்
ராமகிருஷ்ண விவேகானந்தரில்
மகாத்மா காந்தியில், பாரதியில்
அரவிந்தரில், ஐஞ்சலீனில்
ப்ரராய்டில், மார்க்ஸில்
அன்னை தெரேசாவில்
சந்தர் ராமசாமியில்
மு. தலையசிங்கத்தில்
பத்மநாப ஜயரில்
இன்னும் இன்னும் இவ்வாறாக
சமயம், கலை, இலக்கியம், அரசியல், விஞ்ஞானம்

என விரிந்து செல்லும் சகல துறைகளிலும்
தங்கள் உள் ஆளுமையின் பிரமாண்டத்தை
புறத்தில் நிறுவிய ஒவ்வொருவரிலும்.

காலத்துக்கும் வெளிக்குமான
ஒரு தொடர் வளர்ச்சியின் உச்சத்திலேயே
இத்தகைய வெளிப்பாடு சாத்தியமாகும்.

எல்லாம் பரிணாமமுற்றுக் கொண்டிருக்கின்றன.

சிந்தனைப் போக்கும் சிருஷ்டி ஆற்றலும்
ஆளுக்காள் மாறுபடுகிறதென்றால்
அது வெறுமனே புறவார்ப்பு அல்ல,
காலமுமான உள்ளுறை ஆளுமையின்
குணோபாவ வளர்ச்சி.

பல கேள்விகளுக்கு விடை காண்பது
கடினமாகவே இருக்கிறது.
எங்கிருந்து என்னங்கள் தோன்றுகின்றன?
இல்லாதது போலிருக்கும்
ஞாபகப் பதிவுகள்
கிளர்ந்து வந்து
சிந்தனையின் செயற்பாடாகவும்
உணர்வுந்தலாகவும் இயங்குவது எவ்வாறு?

மன இயக்கம் இரண்டு கூறுகளாலானது -
நாமம், ரூபம்.
நாமம் மொழி:
உள்ளின்று இயங்கும்
மொழிச் செயற்பாடுகளும்,
பேச்சு எழுத்து என்ற வெளிப்பாடுகளும்.

ரூபம் தோற்றம்:
தோற்றம் உணர்வுகளோடு உள்ளிணைவது
அகக் காட்சிகளில்.

உள்ளின்று இயங்கும் அகக்காட்சி
உணர்வாகவும் படமாகவும்
இசையாகவும் விரியும்.
பேச்சும் ஒலியும் எழுத்தும்
அகக்காட்சிகளைத் தூண்டும்
கருவியாகவும் செயற்படும்.

இயற்கைக்கு உள்ளிசை இருக்கிறது.

Internal Rhythm.

அது வெவ்வேறு செயற்பாடுகளில்

வெளிப்படுவது போலவே

மொழியிலும் -

உரைநடையிலும் இசையிலும் கவிதையிலும்

வெளிப்படும் போது

அழுத்தங்களிலும் தொனியிலும்

வேறுபாடுகள் நேர்கின்றன.

கலை இலக்கியங்களின் தோற்றமும்

இவ்வள்ளிசையின் வெளிப்பாடும்

அக்காட்சிகளின் இயக்கமே.

மொழி உள்நின்றியங்கும் போதும்

பேச்சாக வெளிப்படுகின்ற போதும்

சக்தியடைத்தாயிருக்கிறது.

உள்ளே குணங்களைப் பற்றிச்

சுற்றிச் சூழன்று இயங்குகிறது.

அப்பத்துக்கு மா புளிப்பதுபோல -

Fermentation.

வெளியே வருகிறபோது

வசப்படுத்திச் செயலாற்றுகிறது.

Pen is mightier than the sword என்பார்கள்.

கருத்துக்கு, இசைக்கு, கவிதைக்கு, நாடகத்துக்கு.

பொதுவாக கலை இலக்கியங்களுக்கு உள்ள

சக்தி அத்தகையது.

அரசுகள் ஆயுதங்களைக் கண்டு பயப்படுவதை விட

கருத்துப் பரம்பல்களைக் கண்டுதான் பயப்படுகின்றன.

முதலாளியமும் சரி

ஏனைய அமைப்புகளும் சரி.

கருத்துகளை உருவாக்கும் சாதனங்களை

ஊடகங்களை

தங்களது கட்டுப்பாட்டுக்குள் வைத்திருக்க

விரும்புகின்றன.

ஏனென்றால் அதனாடாக எல்லாவற்றையும்

தங்கள் கட்டுப்பாட்டுக்குள் வைத்திருக்கலாம்

என்பதனால்.

மொழியும் அது தொற்றிய சிந்தனைகளுமே
புறக் கருவிகளைக் கையாள்கின்றன.
பலவேளாகளில் உணர்ச்சியைத் தூண்டி
உள்குணங்களைத் துயிலெழுப்பி,
வேகம் கொள்ள வைக்கின்றன.

படைப்பல அடக்குமுறை பலம் குன்றுகிறபோது
போய்விடும்;
கருத்துகளின் தாக்கம் காலம் காலமாய் நிலைக்கும்.

சாதுவான யேசுக்கிறிஸ்துவைச்
சிலுவையில் அறைந்தார்கள்,
அவரது ஆளுமையைக்கண்டு பயந்து:
அவரிடம் ஆயுதம் இருக்கவில்லை.

சோக்கிரட்டைலை நஞ்சுட்டிக் கொன்றார்கள்
அவரது பகுத்தறிவைக் கண்டு பயந்து:
அவரிடம் ஆயுதம் இருக்கவில்லை.

தொகுத்து வகுத்து
விரித்து வளர்த்து
சிருஷ்டிப்பது மனம்.

137

செயலாக்குவது பொறிகள்.

அகமும் புறமும் ஒத்திசைந்து இயங்கும்போது
ஆனந்தம் ஏற்படுகின்றது.

அகாலத்திலும் அவெளியிலும்
மனமும் இல்லை, உடலும் இல்லை.
அது அநாதியானது.
மனமும் உடலும் இல்லையானால்
எதுவும் இல்லையா?

இருப்பையும் இன்மையையும்
கடந்த இருப்பு அது.
வசதிக்காக பேரிருப்பு என்போம்.
புத்தர் நிர்வாணம் என்றார்
எதிர்மறையாக
ஜே.கிருஷ்ணமூர்த்தி Unknown என்றார்.

சடம் உணர்வுகளையும்
அதற்கேயுரிய ஆக்கத்திறனையும் கொண்ட—

இயங்குதளம்.

ரேகா மே சார்டினின் (*Teilhard de chardin*)
இறையுறை தளம்.

புத்தியும் உணர்வுகளும்
சடமும் குணங்களும்
பின்னிப் பிணைந்து செய்யும்
தாம்பத்யம்
நம் வாழ்வு.

வெற்றியும் தோல்வியும்
மனம் போடும்
கூட்டல் கழித்தல்
பெருக்கல் பிரித்தல்.

பேரிருப்பிற்கும் சிற்றிருப்பிற்கும்
அதாவது
அகாலத்துக்கும் அவெளிக்கும்
நமக்கும்
அவற்றின் பின்னணியான
பிரக்ஞங்குக்கும்
உள்ள பிணைப்பு
பிரிக்க முடியாதது.

நாம் எவ்வாறு பேரிருப்புடன்
தொடர்பு கொண்டிருக்கிறோம்
என்பதைப் பொறுத்தே
நம் வாழ்க்கைப் போக்கும்
ஆழம் பெறுகிறது.

விதி

அவர் தமது முதல்நாள் பிரசங்கத்தைப் பற்றிக் குறிப்புத் தயாரித்துக்கொண்டிருந்தார், பத்திரிகைக்கு அனுப்புவதற்கு.

‘ஊழிற் பெருவவி யாவுள மற்றொன்று
குழினும் தான் முந்தறும்’

139

என்ற குறளை முதலாக இட்டு, அதன் பின்னர் இன்னும் பல உதாரணங்கள் கூறி, எழுதிக்கொண்டிருந்தார். எழுதிக்கொண்டிருக்கும்போதே தனது முதல் நாள் பிரசங்கத்திலும் பார்க்க அந்தக் கட்டுரை நன்றாக அமைந்து வருவதுபோல இருந்தது. முதல் நாள் பிரசங்கத்தில் தான் சொன்ன வரிகளை எழுதினார்.

ஒருவன் ஏழையாக இருக்கிறானென்றால், ஒருவன் நோயாளியாக இருக்கிறான் என்றால் – அதற்கெல்லாம் காரணம், அவன் முன் செய்த தீவினைப் பயனே. அவவாறு வரும் கர்மா – தீவினை, நல்வினைகளிலிருந்து சாதாரண மனிதன் எவனும் அவனைக் காப்பாற்ற முடியாது. அவன் எதற்காகப் பிறந்தானோ, அதை அவன் அனுபவித்துத்தானாக வேண்டும். எனவே, எமக்கு ஓர் ஏழையைக் கண்டு இரக்கம் வருகின்றதென்றால், அது பொய்யானது. அவன் முன் செய்த தீவினையின் பயனால் இந்தப் பிறப்பில் ஏழையாகி, இதனை அனுபவிக்கவே பிறந்துள்ளான்.

யாரோ கதவைத் தட்டுவது போன்ற சப்தம் கேட்டது. இந்த நேரத்தில் யார் கதவைத் தட்டலாம்? நேரமோ இரவு பத்து மணியாகப் போகிறது. தொடர்ந்து அவதானித்தார். தட்டுவதுபோலிருந்த சப்தம் நின்றுவிட்டது. காற்றாகத்தான் இருக்கவேண்டும். காற்று வேகமாக வீச்கிற வேளைகளில் திறப்புத் துவாரத்துக்கு முன்னால் தொங்குகிற வளையம் காற்றுக்கு ஆடுவதனால்தான் இந்தச் சப்தம் ஏற்பட்டதோ? அவதானிப்பதை நிறுத்திவிட்டு, விட்ட இடத்திலிருந்து எழுதத் தொடங்கினார்.

இந்த உலகானது அவனது இஷ்டப்படி இயங்குகிறது. ‘அவன்றி ஓர் அணுவும் அசையாது’ அவனிடம் அனைத் தையும் ஒப்படைத்துவிட்டு, அவனருளாலே அவன் தாள் வணங்கி இருத்தலன்றி வேறொன்றுமில்லை.

தொடர்ந்து கதவைத் தட்டும் சப்தம் கேட்டது. யாராக இருக்கலாம்? எழுந்து சென்று கதவைத் திறந்தார். முன்பின் பழக்கமில்லாத முகம். காய்ந்து வரண்ட முகம்.

“யார் நீங்கள்?”

“உங்கள் நேற்றைய பிரசங்கத்துக்குப் பாராட்டுச் சொல்ல வந்துள்ளேன். கதவைச் சாத்திவிட்டு வாருங்கள், உள்ளே போயிருந்து பேசலாம். சில சந்தேகங்கள் – அவற்றை மட்டும் தெளிவித்தால் போதும். அதற்காகத்தான் வந்தேன்” என்றான். அவன் ஒரு பிசங்கல் வேட்டி உடுத்திருந்தான்.

அவர் கதவைச் சாத்திவிட்டு, அவனோடு உள் அறைக்குப் போனார். வீட்டில் அப்போது யாருமில்லை.

“நீங்கள் விதியைப் பற்றிப் பேசினீர்களே, அதை எப்படி அறிந்திர்கள்?”

“இதென்ன கேள்வி தம்பி? பண்டைய வேதாந்த சித்தாந்தங்களும் இலக்கியங்களும் அதைத்தானே சொல்லுகின்றன?”

“அவர்களுக்கு அது எப்படித் தெரிந்தது?”

அவனுடைய கேள்விகள் நறுக்குத் தெறித்தாற்போல் விஷயத்தையே பிடித்து நின்றன.

“அது அவர்கள் வாழ்க்கை அனுபவத்திலிருந்து கிடைத்தது. பெரிய பெரிய மகான்களைல்லாம் வாழ்ந்தார்கள் – அவர்கள் சொன்னது. ஏன் தம்பி, இப்போதே பாரும் – ஒருவன் ஏழையாக இருக்கிறான், மற்றவன் பணக்காரனாயிருக்கிறான். ஒருவனுக்கு நன்றாகப் படிப்பு வருகிறது, மற்றவனுக்கு வரவில்லை. இப்படி எவ்வளவோ காட்டலாம்.”

“அப்படியானால் உங்களுக்குக்கூட அதிர்ஷ்டம் வந்தால் விதி என்று சொல்லீர்கள்!”

“ஓம்.”

“தூரதிர்ஷ்டம் வந்தால், அதுவும் விதிதான்... அப்படித் தானே?”

“ஓம்.”

“உங்களுக்குத் தூரதிர்ஷ்டம் வந்திருக்கிறது.”

“என்ன தம்பி உள்ளது...”

“உங்களை முடிச்சுப்போட்டுப் போகத்தான் நான் வந்தனான். நான்தான் விதி, யமன், தர்மராசன் எல்லாம். உங்களைப் போல ஆக்களை விட்டால் நாடு ஒருநாளும் உருப்படாது. உருப்பட விடமாட்டார்கள். உங்களைத் தொலைச்சாத்தான் நல்லது. உங்களுடைய விதியை நான் நிரணயிக்கிறேன்!”

அவர் முகம் பேயறைந்தது போலாயிற்று. பயத்துனால் முகம் நடுங்கியது. கை, கால்கள் நடுங்கின. உடம்பு முழுவதுமே நடுங்கியது.

“ஐயோ தம்பி என்னைக் கொன்று போடாதே!”

அவன் கையில் ஒரு கத்தி இருந்தது!

●

141

தினகரன்

1969

பணி

பேராதனையின் ஒருபுறத்தில் அக்பர் மண்டபத்தை யும் கலை மண்டபத்தையும் மாவலி ஆற்றின் நடுவாகத் தொடுத்திருக்கும் பாலத்திலிருந்து, மாலை மயங்குகின்றபொழுதுச் செவ்வொளியில் பார்க்கின்ற போதுதான், வளைந்து வளைந்து ஊர்ந்துகொண்டிருக்கும் மாவலி ஆற்றின் அழகு தெரியும்.

142

எங்கும் பசுமை... நிலம், புற்றரை, மரம் எங்கும் பகுமை, மாவலிப் பள்ளத்தாக்கின் அருகாக வளர்ந்து நிற்கும் மூங்கில் மரங்கள் பசுமையான இளந்தளிர் களையும் இலைகளையும் வருடிக்கொண்டுவரும் இளந்தென்றல் முனைப்பு காதைக் கிளர்த்துக்கொண்டிருக்கும் சிற்றருவிகளின் சல சல என்ற ஒசை.

தினமும் பூசிக் குளித்து, பொட்டிட்டு நிற்கும் பெண்கள்போல, புனிதமாய், சாலையெங்கனும் பூக்குக் குலுங்கிப் பொலிந்து நிறைந்திருக்கும் பூக்கள். மேகங்கள் அப்பிய மந்தார வானத்தின் மெல்லிய மழைத்தூறலில் வீசும் சிதளத் தென்றல் காற்றில், பனியில் நனைந்து பூரித்துநிற்கும் மலர்களின் தோற்றம். சாலையின் இருபுறமும் இறைவனின் பாதார விந்தங்களுக்கே படைப்பதற்காகப் பூத்தன போன்று சிவப்பு, நீலம், மஞ்சள், இன்னும் பல வர்ணங்கள்.

பூக்கள் பூக்கின்றன. என் இதயம் மலர்கின்றது. பூக்கின்ற பூக்களும் சாதாரணமானவையல்ல, ஏழில் நிறைந்த பூக்கள். அவை கமழ்கின்ற மணம் என்

தேடலும் விமர்சனங்களும்...

மனத்தை நிறைக்கின்றது; பரிபூரணமாக்குகின்றது. எந்த நிமிடமும் இறைவன் என்னும் பற்றுக்கோட்டை நம்பியிருப்பவன் முகம்போல என் முகம் நன்றாகவே மலர்ந்திருக்கின்றது.

அவளை நான் பல்கலைக்கழகத்துப் படிகளிலே சந்தித்த போது முதனாள் கூட்டத்தோடு உள்ளே புகநின்ற மாணவ நெரிசலுள் நான் அவளருகில் அதிர்ஷ்டவசமாக நின்றிருந்தேன். நடந்துகொண்டிருக்கும் விரிவுரையைக் கேட்டுக்கொண்டிருக்கும் மாணவத் திரள் வெளியே போகும்வரை, மேல் மாடியிலிருக்கும் அந்த விரிவுரை மண்டபத்திற்குச் செல்வதற்கான படிகளில் காத்துக்கொண்டு நிற்கவேண்டும்.

என்னை அறியாமலே என் உதடுகள் புன்னகை புரிந்தன. அவனும் புன்னகை புரிந்தவாறே கூட்டத்தோடு சென்று மறைந்துவிட்டாள். எனினும் யுகாந்திரம் யுகாந்திரமாக எமக் குள்ளே நீடித்ததொரு தொடர்பு - உறவு இருந்திருப்பது போன்ற தோர் உணர்வில் தவிக்கிறேன்.

இன்னும் விரிவுரையாளர் வரவில்லை. வருவதற்கு ஒரி ரண்டு நிமிடங்களே இருக்கின்றன. நான் இருந்த இடத்திலிருந்து முன்பக்கமாகப் பார்க்கிறேன். முன் வரிசையில் இரண்டு கதிரைகள் வெற்றிடங்களாக இருப்பது தெரிகிறது. நான் அந்த வெற்றிடங்களில் ஒன்றை நிரப்புவதற்குப் புறப்படுகிறேன். அவ்வாறு செல்லும் வழியில் ஒருபுறத்தில் அமர்ந்திருந்த அப்பெண்ணின் கண்கள் என்னைச் சந்திக்கின்றன.

நான் அமர்ந்து சில நிமிடங்களில் என்னருகிலுள்ள கதிரையில் யாரோ அமர்வது போன்றதொரு சப்தத்தில் திரும்பிப் பார்க்கிறேன். மலர்ந்த விழிகளோடு அப்பெண் என்னருகே அமர்ந்திருக்கின்றாள்.

அவள் ஏன் அங்கே வந்தாள்? நான் அவ்விடத்தில் அமர்ந்தி ருப்பதால்தான் அங்கே வந்தாளா? அல்லது என்னைப்போல் விரிவுரையைத் தெளிவாகக் கேட்க வேண்டும் என்ற என்னைத் தில் வெற்றிடமான முன் வரிசைக் கதிரையில் அமர்ந்தாளா?

சிந்தனை ரேகை என் மனத்தின் ஒரு புறத்தே நெளிகின்றது. விரிவுரையாளர் ஒலி கேட்கின்றது...

சாதாரண கிழுக்கல் எழுத்துக்களிலே எனக்கே விளங்காத வகையில் எழுதிக்கொள்ளத் தவித்துக் கொண்டிருக்கும்போது, அவ்வளவு வேகத்திலும் அட்சரம் தப்பாது முத்துமுத்தான எழுத்துக்களில் எப்படி எழுதுகிறாள் என்று எனக்குள்ளே வியக்கிறேன்.

“நீங்கள் முன்பு ‘இன்டியன் ஹிஸ்ராரி’ எடுத்தநீங்களோ?”

‘ஆம்’ என்பதற்கு அடையாளமாகப் புன்னகையுடன் தலையசைக்கிறாள்.

பின்னொரு நாள் -

இந்திய வரலாற்றுக் கட்டுரை வகுப்பு -

கட்டுரை வாசித்து முடிந்ததும் ஒவ்வொருவரதும் அபிப்பி ராயத்தைக் கேட்டுவருகிறார் விரிவிரையாளர்.

அவள் மெளனமாக இருக்கிறாள்.

“இங்கு மெளனமாக இருப்பதற்குக் கட்டுரை வகுப்புகள் நடத்தப்படுவதில்லை. உங்களுடைய சந்தேகங்களைக் கேட்டுத் தெளிந்துகொள்வதற்கும் ஒருவரோடொருவர் நன்றாகக் கலந்து பேசி விஷயங்களை விளங்கிக்கொள்வதற்குமே கட்டுரை வகுப்புகள் நடத்தப்படுகின்றன” என்றார்.

பின்னர் சிரித்துவிட்டு, “ஹாசபை நடக்கும்போது அதைப் பார்க்க வந்திருப்பவர்களைச் சர்வதேசப் பார்வையாளர் அல்லது ‘இன்டர்நஷனல் ஓப்சேவர்ஸ்’ என்று அழைப்பார்கள். உங்களுக்கு அந்தப் பட்டத்தைத் தரலாமென்று நினைக்கிறோம்” என்கிறார் - அவள் வெறும் பார்வையாளர்போல வந்திருக்கிறாள் என்பதைக் குத்திக்காட்டும் நோக்கோடு.

144

2

கட்டுரை வகுப்பு முடிந்துவிட்டது. விறாந்தையின் ஓரமாக அவளாருகில் நடந்து வந்த நாள், “உங்களை நாங்கள் ‘சர்வதேசப் பார்வையாளர்’ என்றழைக்கப் போகிறோம்” என்கிறேன்.

“நல்லதுதானே. நாங்கள் மூன்று வருடம் படித்து, பீ.எ. என்ற இரண்டெடுமுத்துப் பட்டத்தைப் பெறுகிறோம். அப்படி யொரு கஷ்டமும் இல்லாமல் இப்படிப்பட்ட பெருமைவாய்ந்த பட்டம் கிடைப்பதென்றால், மகிழ்ச்சி அடையத்தானே வேண்டும்” என்கிறாள், உதடுகளிலே குறும்புப் புன்னகையோடு.

அவள் குறும்பை நினைத்து எனக்குள்ளேயே சிரிக்கிறேன். இவ்வளவு விரைவாகச் சந்தர்ப்பத்துக்கு ஏற்றவாறு நாசுக்காக - அழகான குறும்பைச் சொல்லியிருக்கிறாள் என்று நினைக்கையில், எனக்கு வியப்பாக இருக்கிறது. இத்தனைக்கும் அவள் ஒருசில மாணவிகளைப்போல் வாயாடியல்ல. மெளன் தவம் செய்யப் பிறந்தவள்போல் என்றும் மெளனமாகவே இருப்பாள். இந்த ஓரிரண்டு குறும்புகளும் இல்லையென்றால், அவள் ஊழை என்றுதான் நினைத்திருப்போம். அவ்வளவு மெளனம் அவளுக்கு.

தெய்வமே உருவம் பெற்றுப் பொலிந்து நிறைந்திருப்பது போன்றது அந்த முகம். அழகோடுகூடிய அவளது உடல் வெறும் காம உணர்ச்சியைத் தீய்த்து, அன்புணர்ச்சியைச்

தேடலும் விமர்சனங்களும்...

கர்க்க வைக்கும் தன்மையது. அவள் பசுமையான இளந்தளிர் போன்ற அந்த முகத்திடையேயும், பிஞ்சக் கரங்களிடையேயும் அன்பைத்தான் காணமுடியும். களங்கமற்ற அந்த முகத்தில் குறும்பாகத் துடிக்கும் அந்த உதடுகள் - சிறுபிள்ளையில் கை சூப்பியதினால் மடிந்து - தனக்கே உரித்தான் தனியழுகோடு மிளிர்ந்துகொண்டிருக்கின்றன. அவள் கூந்தல், அலையலையாக நெளிந்து தனிச்சோபையை வாரி வழங்கிக்கொண்டிருக்கின்றது.

அவள் அழகின் மயக்கில் காதல்செய்ய முயன்று தோற்றுப் போனவர் பலர். அவ்வாறு தோற்றுப்போனவர் கதைகளில்கூட அவள் உயர்வாக எண்ணப்படுவதைக் காணும்போது, மனத் துள்ளே பூரிப்பு நெகிழும்; மத்தாப்புகள் ஒளி சிதறுவதுபோல உள்ளம் மகிழும்.

அவர்கள் அவ்வாறு காதல்செய்ய முயன்றபோதெல்லாம் என் மனம் வருந்தும். எங்கே சாதாரண உலகியல் ஆசைகளுக்கு ஆட்பட்டு இழிந்துபோவாளோ என்று என் மனம் அஞ்சம். அவளைக் காதலுக்குரிய பெண்போல ஏனோ என்னால் நினைக்க முடியவில்லை.

எனக்குச் சொந்தத்தில் அக்காவோ தங்கச்சியோ இல்லை. எப்போதோ - நான் பிறக்க முதலே - பிறந்து இறந்துபோய்விட்ட ஓர் அக்காவைப் பற்றி அம்மா கதைகதையாகச் சொல்வார். நெடிய உருவும். சிவப்பு என்று சொல்ல முடியாது. சிவப்புக்கும் கறுப்புக்கும் இடைப்பட்ட நிறம். எப்போதும் ஒரே துடி. குழப்படி என்றால் 'நம்பர் வண்'. அம்மா சொல்லுகிறபோது இப்போதும் அக்காள் இருந்தாளில்லை என்ற ஏக்கமே என் மனதில் புரண்டோடும். அவள் செத்துப்போனதே ஒரு கதை. அப்போது என் தந்தையார் மானிப்பாய் ஆஸ்பத்திரியில் வயிற்றுக்குத்தோடு போராடிக்கொண்டிருந்தாராம். சாஸ்திரியார் எப்போதோ சொல்லிவிட்டார். "உன்ற மகளின்ற சாதகப்படி, அவளின்ற பதினெஞ்சு வயதில் அவளுக்கு அல்லது தாய், தகப்பனுக்குத் 'தத்து'." அப்பாவோ சாத்திரத்தை நம்பாத அழுத்தக்காரர் பேர்வழி. "போ! போ நீயும் உன் சாத்திரமும்" என்று வேடிக்கையாகவும் விளையாட்டாகவும் சொன்னாராம். சொல்லப்பட்ட காலை வேடிக்கையாகவும் விளையாட்டாகவும் இருந்த அந்த விஷயம் - வினையாகிவிட்டது. அப்பாவின் உயிர் எமனோடு போராடிக்கொண்டிருந்தது. அந்தவேளை அம்மாவும் ஆஸ்பத்திரியில். அக்காதான் வீட்டில் - ஒன்றுவிட்ட உறவுமுறையான ஒரு சகோதரியுடன் ஒருநாள் எண்ணெய் வைத்து முழுகிவிட்டு, என்னுருண்டையையும் மாங்காயையும் சாப்பிட்டாராம். இரவு கடும் ஜூராம்; அடுத்த நாள் சரி சாஸ்திரி சொன்னபடி அப்பா தப்பிவிட்டார்; அவள் போய் விட்டாள். அதற்கும் இரண்டு மூன்று வருடங்களுக்குப் பிறகுதான் நானும் - அடுத்த வருடம் தம்பியும் பிறந்தோம் என்று அம்மா சொல்வார்.

இன்னும் ஒரு ஞாபகம் அடிக்கடி எழும் நான் அப்போது ஜூந்தாம் வசூப்பு அக்கா இறந்த பின்னரோ என்னவோ, அப்பா ஞானப்போக்கில் பூர்ப்பட்டுவிட்டார். ‘காயமே இது பொய்யடா...’ என்ற ஒருவகை ஞானம். அந்த ஞானத்தினால் ஏற்பட்ட பாதிப்பு - அவர் சாகும் வரை அவரைத் தொடர்ந்தே இருந்தது. அவர் குடும்பத்தோடு வாழ்ந்தாலும் ஒருவகையில் துறவிதான். “கோயிலாவதேதா? குளங்களாவதேதா?” என்பார். அவர் அடிக்கடி சொல்லும் பாடல் இப்போதும் மனதில் அப்படியே இருக்கிறது. “நட்ட கல்லும் பேசுமோ நாதனுள் இருக்கையில், சுட்ட சுட்டி தட்டுவம் கறிச்சுவை அறியுமோ?” என்பார். அந்தப் புனிதத்தன்மையின் எச்சசொச்சம் - என்னினமை வயதில் எப்படியிருந்ததோ - பத்து வயதில் பலமாகப் பீடித்திருந்தது. வள்ளலாரின் அருட்பாவை எடுத்து வைத்துக்கொண்டு, “அருட்பெருஞ்சோதி தனிப்பெருங்கருணை” என்று வள்ளலாரின் முக்காடிட்ட படத்தின் முன்னால் கசிந்துருகி அழுது பாடிய சந்தர்ப்பங்களைல்லாம், புனிதமாய் என் மனதிலிருந்தன.

‘நான் அவளைப் பார்த்தது, பழியது, நேசித்தது எல்லாம் காமம்.’ இப்படித்தான் சொல்லுகிறார்கள். உலகத்திலுள்ள உறவுகளுக்கெல்லாம் காரணம் பால் உணர்ச்சிதான் என்று சிக்மன் பிராய்டு கூறுகிறார் என்கிறார்கள்.

எனக்குத் தெரியாமலே அது எப்படி இருக்கமுடியும்?

“இந்த மனமே ஒரு புதிர்தான். இரவில் தூங்குகிறோம், என்றாலும் நித்திரையில் நடக்கிறோம். நினைவுகளும் சிந்தனை களும் தூங்கிக்கொண்டிருக்கிற நேரத்தில் களவுகள் தோன்று கின்றன. எனவே, உன்னுடைய அந்தரங்க ஆசைகள் உனக்குத் தெரியாமலே இருக்கலாம்” என்கிறான் பாலா.

மனம், அடிமனம், அடிமனத்தின் ஆசைகள், பல்வேறு விதமான ஆராய்ச்சிகள் - இவை எனக்குப் புரிவதில்லை.

சிக்மன் பிராய்டு சொன்னால் என்ன உண்மையாகத்தான் இருக்க வேண்டுமா? அவருக்குப் பின்னே அட்லர், ஐங்... பல்வேறு விதமான கருத்துகள்.

கருத்துகள்... ஆராய்ச்சிகள்.

ஆராய்ச்சிகள்... கருத்துகள்.

இந்த ஆராய்ச்சிகளுக்கும் கருத்துகளுக்கும் அகப்பட்டு விடக்கூடியதா இந்த மனம்? மனத்தைப் பற்றிய உண்மைகள்?

அவளைப் பொறுத்தவரையில் நான் செலுத்திய அன்பு, தூய்மையான சகோதர அன்பு, காமக் கலப்பற்ற தூய்மையான சகோதர அன்பு. இதை நம்புகிறவர்கள் நம்பப்படும். நம்பாதவர்கள் விட்டும். மற்றவர்கள் நம்புவதற்கும் நம்பாமலிருப்பதற்கும் நான் என்ன செய்யலாம்?

தேடலும் விமர்சனங்களும்...

தூய்மைக்கும் தூய்மையின்மைக்கும் யார் சாட்சி? ஒவ்வொன்றைப் பற்றியும் பல்வேறுவிதமான அபிப்பிராயங்கள். காலவெள்ளத்தோடு கரைந்துபோனவையும் – கரையாது நிலைத்து விட்டனவும்...

எப்படியும் எனது அங்கு தூய்மையானதென்று நிருபித்து விட முடியாது. நிருபிக்கக்கூடிய சங்கதியா அது? எதுதான் நிருபிக்கக்கூடிய சங்கதியாயிருக்கிறது? உலகத்தைப் பற்றி விசாரணை செய்ய முயன்றவர்களெல்லாம் முடிவில் தோற்றுத்தான் போயிருக்கிறார்கள். இல்லையென்றால் அவர்களால் எதையாவது நிருபித்துவிட முடிந்திருக்குமே...

மற்றவர்களது நினைவுகளையும் மற்றவர்களது உணர்வுகளையும் புரிந்துகொண்ட வரையில் புரிந்துகொள்வதன்றி உள்நுழைந்து உண்மை பொய் காணமுடிகிறதா? ஓன்றும் ஒன்றும் இரண்டு என்ற கணக்குத்தான் போட்டுக்காட்டமுடிகிறதா? ஓன்றுமில்லை.

நல்லவன்... கெட்டவன்...

பொது அபிப்பிராயமும்... பொதுக் கருத்துகளும்...

பாவமும்... புண்ணியமும்... காலம் காலமாக ஏற்படுத்திக் கொண்ட கருத்துகளுக்குள் அகப்பட்டுக்கொண்டு – அந்தக் கருத்துகளையே ஒழுக்க வரம்புகளாக – ஒழுக்கக் கோட்பாடுகளாக வரையறுத்துக்கொண்டு... ஒருநாள் ஓன்று ஒழுக்கம்; இன்று அதற்கு எதிர்மாறான கருத்து.

நினைத்துப் பார்த்தால் சிரிப்புச் சிரிப்பாக வருகின்றது.

சரி பிழையும், மனச்சாட்சியியும் என்ன? காலம் காலமாக ஏற்படுத்திவிட்ட கருத்துகளுக்குள் அகப்பட்டுக்கொண்டு – அதனின்று விடுபட முடியாமல் – சிலபோது உணர்வுகள் விடுபடுகின்றபோது பிழையென நினைத்துத் தவித்துக்கொண்டிருக்கின்ற ஒரு வேதனை, மனச்சாட்சி.

நான் மனச்சாட்சியைத் தொட்டுக்கொண்டு சொல்லுகிறேன். நான் அவளைத் தங்கையாகத்தான் நேசிக்கிறேன்.

என் பேச்சை யாரும் நம்புவதாகக் காணோம்.

“நீ உன் மனச்சாட்சிக்கே துரோகம் செய்கிறாய். பொய் சொல்கிறாய்.” இது அவர்கள் வாதம்.

அவர்கள் கருதும் மனச்சாட்சியும், நான் கருதும் மனச்சாட்சியும்!

எது மனச்சாட்சி? அது ஒன்றா இரண்டா? சிரிப்புத்தான். மனுவனுடைய சட்ட திட்டங்களின் காலத்திலிருந்து மார்க்கிளின் காலம் வரை மனச்சாட்சிகள் காலத்துக்கேற்றவாறு மாறித்தான் வந்திருக்கின்றன.

நினைவுகள் முன்னும் பின்னுமாய் ஊர்கின்றன.

சிலவற்றில் மனம் படிகிறது. சிலவற்றில் மனம் படிய வில்லை. எல்லாம் கனவுகள், எல்லாம் கனவு மயக்கங்கள்.

புரிந்தது எது? புரியாதது எது? புரிந்துகொண்டதாக நாங்கள் பேசுவதெல்லாம் புரியாதவைதாமா?

எல்லாம் புதிர்.

நானும் நீயும் அவையும் அனைத்தும் புதிர். அவற்றிடை ஒன்றோடொன்றுள்ள உறவுகளை வெறும் காரணகாரிய அளவுகளால் கண்டுவிட முடியாது. அவை காரணத்தைக் கடந்த காரியம்; அகாரணம்.

சிலந்தியின் வலைபோலத் தொடக்கமும் முடிவும் காண முடியாத வலைப்பின்னல் காரணங்கள். ஒன்றோடு ஒன்று, ஒன்றிலிருந்து ஒன்று - பிணைக்கப்பட்டு, ஆனால் எங்கே பிணைக்கப்பட்டிருக்கிறது என்பதைக் காண முடியாத பின்னல்; சிக்கல்.

3

இருநாள் இவற்றையெல்லாம் என் நன்பன் ஒருவனுக்குச் சொல்லிக்கொண்டிருக்கிறேன்.

148

“நல்ல வடிவானவளாய்த்தான் பார்த்திருக்கிற, வண்டியைக் கிண்டிய ஊதப் பண்ணிப்போடாத” என்கிறான்.

எனக்குள் ஒருவித கோபமும் பதற்றமும் ஏற்படுகின்றன.

“என்னப்பா, நீ... என்னத் தெரிஞ்சுகொண்டது இவ்வளவு தான். நான் ஏன் உனக்குப் பொய் சொல்ல வேணும்?”

அவன் நம்பவில்லை; நம்புவதற்குத் தயாரில்லை.

“இந்தச் சூழலில் அதுவும் வாலிப வயதில் நீ பாக்கிற ஒரு பெண்ணைத் தங்கச்சியாப் பாக்கிறன், அக்காவாப் பாக்கிறன் என்று ஏன்ப்பா முழுப் பூசணிக்காயைச் சோத்தில மறைக்கிற. நீ எப்படித்தான் சொன்னா என்ன, உன்மை அப்படி இருக்க முடியாது. நான் நம்பமாட்டன். வலுகெதியில வேணுமானா நிருபிச்சுக் காட்டிறன்.”

என்னால் பதில் சொல்ல முடியவில்லை.

அவன் போய்விட்டான்.

இரண்டொரு நாட்கள் கழிந்த பின் ‘ரியூட்டோரியல்’ ஒன்றிற்கு ஆயத்தம் செய்வதற்காக நான் நூல்நிலையத்தில் படித்துக்கொண்டிருந்தேன். எனது மேசைக்கு எதிர்ப்புறமாக

இரண்டாவது மேசையருகே அவள் உட்கார்ந்திருந்தாள். நான் இருப்பதை அவள் பார்த்திருக்க முடியாது. ஏனென்றால், அங்கே போடப்பட்டிருக்கும் மேசையின் நடுவில் ஒரு ‘திரை’ இருவருக்கும் குறுக்காக இருந்தது. ஆனால், அதிர்ஷ்டவசமாகவோ, துரத்திரஷ்டவசமாகவோ அவள் அங்கே இருப்பதை மறைப்புப் பல்கையின் இடுக்கு வழியாகப் பார்த்தவிட்டேன். அவளோடு ஏதாவது கலைக்கவேண்டும் என்ற ஆவல் உள்ளூழ மனம் படிப்பில் ஓடாமலிருந்தது.

அந்த வேளை என் நண்பன் என்னைக் கடந்து சென்றான். என் மேசையருகாக நடந்து சென்றபடியால் என்னைக் கண்டிருக்கவேண்டும். ஏனோ காணாததுபோல் சென்றுவிட்டான்.

மேசை மறைப்பின் இடுக்கு வழியாக அவன், அவள் பக்கத்தில் அமர்வதைக் காண்முடிந்தது. அவன் என்ன கேட்கப் போகிறான் என்பதைக் கேட்கக் காதைத் தீட்டிக் கொண்டு, ஆவலாகப் பார்க்கிறேன். அவன் குரல்தான் முதலில் ஓலித்தது.

“என்ன படிக்கிறீங்க?”

“சரித்திரம் படிக்கிறேன். இன்னும் கொஞ்சநாள்தானே சோதனைக்கிறுக்கு!”

“நானுந்தான் படிக்கத் தொடங்கயில்ல. உங்களுக்கென்ன கெட்டிக்காரர்தானே. நல்லாச் சோதனை செய்வீங்க.”

149

அவள் மறுப்புச் சொல்லாமல் சிரிப்பது தெரிகிறது.

“நான் ஒன்று கேக்கலாமென்று நினைக்கிறேன். நீங்க என்ன நினைப்பீங்களோ என்றுதான் யோசிக்கிறேன்.”

“என்ன!”

“குமரன் என்ன ஒருமாதிரி உங்களோடு...” அவன் தயங்கித் தயங்கி வாக்கியத்தை முடிக்காமல் இழுப்பது கேட்கிறது. நான் இங்கேயிருப்பது தெரிந்துதான் அவன் கேட்டிருக்க வேண்டுமென ஊகிக்க முடிகிறது.

“அதுக்கு நான் என்ன செய்யிறது? அது வீணா தன் பாட்டுக்குப் ‘பனி’போல சுத்திக்கொண்டு திரியது” என்றாள்.

அப்போதும் எனக்குச் சிரிப்புத்தான் வந்தது. அவள் என்ன நினைக்கிறாள் என்பதைப் பொறுத்ததா என் அன்பு?

●

தினகரன்

26.03.1969

ஸ்ரீகேசரி ஸ்தாபனத்தின் இலக்கியப் பணி...!

150

கலாந்தி கா. சிவத்தம்பியை, வீரகேசரி நாவல் போட்டியில் ரூபா 1500/- பரிசுபெற்ற நாவலான செங்கை ஆழியானின் ‘காட்டாறு’ பற்றி விமர்சிக்கும் படி, 08.05.77 ஞாயிற்றுக்கிழமை மாலை வெள்ள வத்தை கதிரேசன் மண்டபத்தில் நடைபெற்ற ‘வீரகேசரி’ 50ஆவது பிரகர கொண்டாட்ட விழாவின் போது மேடையில் நிறுத்தினர். அங்கே கா. சிவத்தம்பி சொன்ன சில கருத்துகள் ‘வீரகேசரி’ ஸ்தாபனத்தின் இலக்கியப்பணியை அம்பலப்படுத்துவதாயிருந்ததால் “பேச்சை மிகச் சுருக்கமாக முடிக்கும்படி” இடை நிறுத்தப்பட்டார். இலக்கியவாதிகளைப் பொறுத்த வரை அதுவே ‘வீரகேசரி’ ஸ்தாபனத்தின் அன்று முழுநாளும் நடந்த கொண்டாட்டத்தின் பொழிப்பு ரெயாக, இரத்தினச் சுருக்கமாக அமையுமென்று நம்புகிறேன். காசி. சொன்ன கருத்துகளை சுருக்கமாக எனது மொழிநடையில் தருகிறேன்.

1. ஈழத்து இலக்கியவாதிகள், இந்திய ஜனரஞ்சகப் பத்திரிகைகள் புத்தகங்களுக்கு எதிராகக் குரல் எழுப்பியபோது, அதை எதிர்த்து இந்தியப் பத்திரிகை களும் புத்தகங்களும் இறக்குமதி செய்யப்பட வேண்டு மென்று முதலாளித்துவம் தியாகப் போராடியவர்கள் ‘வீரகேசரி’ ஸ்தாபனத்தினரே. ஆனால், அவர்களே

இன்று அந்தத் தடையால் ஏற்பட்ட வெற்றிடத்தை, கூழ் நிலையை, வெற்றிகரமாக வியாபாரீதியில் பயன்படுத்துகின்றனர்.

2. கடந்த முப்பது வருடங்களாக 1970ஆம் ஆண்டுவரை தங்கள் சொந்தச் செலவிலும், வேறு சிலரின் உதவியாலும் 40 நாவல்கள்வரை (கா.சி. சொன்ன கணக்கு என் ரூபகத்தி வில்லை) பிரச்சினைகளோடு பிரசரித்தனர். ஆனால், வீரகேசரி ஸ்தாபனத்தினரோ ஐந்து வருடங்களுக்குள் 43 நாவல்களை வியாபாரீதியில் வெளிக்கொண்டுவந்து, சில இரண்டாம் பதிப்பும் பெற்று, பெரு வெற்றியீட்டியுள்ளனர். ஆனால், இரண்டிற்கும் இடையில் அடிப்படை வித்தியாசம் இருக்கிறது. எழுத்தாளன் தானே வெளியிட்ட நூல்களில், தான் எதைச் சொல்ல விரும்பினானோ அதை அவனால் சொல்ல முடிந்தது. ஆனால், இன்றோ ‘வீரகேசரி’ ஸ்தாபனம் விரும்பியதையே எழுதிக் கொடுக்க நேர்வதோடு, அதைத் தான் விரும்பியவாறு மாற்றவும் வெட்டிக்கொத்தித் திருத்திக்கொள்ளவும் ‘வீரகேசரி’ ஸ்தாபனம் உரிமையுடையதாக இருக்கிறது. இங்கேதான் எழுத்தாளர்கள் கவனமாக இருக்க வேண்டும். எழுத்தாளன் தான் விரும்பியதைச் சொல்ல இயலாமல், ஒரு ஸ்தாபனம் தான் விரும்பியதைச் சொல்ல எழுத்தாளனைக் கருவியாகப் பயன் படுத்துகிறது. புதிய எழுத்தாளர்களதும், பழைய எழுத்தாளர்களதும் சுயத்துவத்தை இவை பழுதாக்குகின்றன. கே.வி.எஸ். வாஸ், கே.எஸ். ஆனந்தன் இவர்களைப் போன்றவர்களைப் பற்றிய பிரச்சினையாக இருந்தால் நாம் கவலைப்படத்தோவ தில்லை. மலினமான எழுத்தாளர்களோடு தரமான இலக்கிய கர்த்தாக்களையும் இவர்கள் பயன்படுத்துவதுபற்றித்தான், நாம் விழிப்பாக இருக்கவேண்டியிருக்கிறது.

இதைக் கா.சி. சொல்லிக்கொண்டிருக்கையில், “மிகச் சுருக்கமாக பேச்சை முடிக்கவும்” என்று ஒரு துண்டு விழாக் குழுவினரால் அனுப்பப்பட்டது. காலையிலிருந்து மாலை வரை எழுப்பப்பட்ட மாயைத் தோற்றும் சிவத்தம்பியின் பேச்சால் கலைந்துவிடுமோ என்ற பயமும், இதுவரை கதாநாயகர்களாக வெற்றி நடை போட்ட தங்களது ‘சுய சொரூபம்’ வெளிக்குத் தெரியவந்திருமே என்ற பயமும், அவசர அவசரமாக இந்தத் துண்டை அனுப்பிவைக்கச் செய்திருக்க வேண்டும். அதுவே ‘வீரகேசரி’ ஸ்தாபனத்தைப் பற்றிய குணாம்சம்தான். அதாவது, தங்களைப் புகழ்பாடுபவர்களை மேடையில் நிறுத்தி, பொய்ம்மையையும் மாயையையும் வளர்க்க அவர்கள் முயல் கிறார்கள் என்பதைக் காட்டும் குறியீடு (Symbol). சிவத்தம்பி ‘வீரகேசரி’யின் வேண்டுகோளை ஏற்று கடைசியாக, ‘வீரகேசரி ஸ்தாபனத்தின் இலக்கியப் பணி எழுத்தாளர்களை எங்கே இட்டுச் செல்கிறது என்பதைப் பற்றி நாம் கவனமாக இருக்க

வேண்டும். வியாபார ரீதியான ஒரு பெரும்போக்கை வளர்த்து உண்மையான இலக்கியத்தை அழிக்கும் முயற்சியாக அது போய்விடும் என்பதால், நாம் எச்சரிக்கையுடையவர்களாக இருக்க வேண்டும்' என்று கூறிமுடித்தார். அவருக்கு இன்னும் எவ்வளவோ சொல்ல இருந்திருக்கும். என்றாலும் சொன்னவரை இவ்வளவே போதுமானதுதான். ஏனென்றால், உண்மையில் இதுதான் 'வீரகேசரி' நூல்களின் சரியான விமர்சனம்; சுய சொருபம். தேசிய ஒருமைப்பாடு மாநாட்டின் இறுதியில், சண்முகம் சிவலிங்கம் திடீரென்று கொடுத்த திருப்பம் அம் மாநாட்டின் முழுமையின்மையைப் புலப்படுத்தியதுபோல, இதுவும் 'வீரகேசரி'யின் இலக்கியப்பணி பற்றிய உள்ளார்ந்த தன்மையை வெளிக்கொணர்ந்துள்ளது!

அலை — 8
பங்குனி — சித்திரை 1977

பாட்சிக்கையை நொலைத்தல், தோல், ஞக்களூயாய் இந்தல் . . .

153

கல்மனை, சாய்ந்தமருது, பாண்டிருப்பு, நீலாவணை போன்ற கிராமங்களுக்குப் பயணம் செய்யவர்கள் அவற்றின் தனித்துவ அழகில் திளைக்காதிருக்க முடியாது. கற்கரையில் பதிதடம் கரைய நடக்கும் ஒருவன் அல்லது மரங்கள் செறிந்த மூட்டத்துள் நடக்கும் ஒருவன் கவிஞராகாது இருக்கமுடியாது என்று, எனக்குத் தோன்றியதுண்டு. கொஞ்சம் அதை கற்பணைதான். அந்தக் கற்பணையைத் தூண்டுவது அந்தப் பிராந்தியத்தின் இயற்கை அழகு. அந்தப் பிராந்தியத்தைச் சேர்ந்த மூன்று கவிஞர்கள் என் ஞாபகத்துக்கு வருகிறார்கள்; நீலாவணன், எம்.ஏ. நுல்மான், சண்முகம் சிவலிங்கம்.

உதாரணத்துக்கு நீலாவணன், எம்.ஏ. நுல்மான் ஆகியோரது கவிதைகளில் ஒவ்வொன்றைப் பார்த்து விட்டு, சண்முகம் சிவலிங்கத்திடம் வருவோம். நீலாவணனின் ‘ஓ! வண்டிக்காரா’ என்ற கவிதை:

“ஓ... ஓ... வண்டிக்காரா
ஓட்டு வண்டியை ஓட்டு

போவோம் புதிய நகரம் நோக்கி
பொழுது போம் முன்னோட்டு.

காவில் பூவில் கழனிகளைங்கும்
காதல் தோயும் பாட்டு
நாமும் நமது பயணம் தொலைய
நடந்து செல்வோம் கூட்டு.

பனியின் விழிந்த துயரத்திரையில்
பாதை மறையும் முன்னே
பிணியில் தோயும் நிலவின் நிழல்நம்
பின்னால் தொடரும் முன்னே...”

எவ்வளவு உன்னதமான கவிதை! ஒவ்வொரு வரியும் வாழ்வின் உன்மையைத்தேடி நடத்துகிறது பயணம். “போவோம் புதிய நகரம்” எழுப்பும் நம்பிக்கைக் குரலும் ‘பொழுது போம்’, ‘பயணம் தொலைதல்’, ‘பனியின் விழிந்த திரை’ (எவ்வளவு அற்புதமான படிமம். பிணியில் தோயும் நிலவு - நோயில் தொய்ந்துபோகும், முதுமையில் தொய்ந்துபோகும் உடல், தேய்பிறை) என்று வாழ்வின் மறுபக்கத்தை நினைவறுத்தியவாறே, “காவில், பூவில், கழனிகள்” எங்கும் காதல் தோய இயற்கையோடு இயைந்து வாழுக்கோரும் வாழ்க்கையின் நோக்கத்தைத் தொகுத் துத் தருகிறது கவிதை. இதுபோன்ற பாடல்கள் சாகாவரம் பெற்றவை என எனக்குத் தோன்றுவதுண்டு.

அடுத்த, கவிஞர் எம்.ஏ. நுஃமான். அவரது ‘உலகப் பரப்பின் ஒவ்வொர் கணமும்’ என்ற கவிதையிலிருந்து சில வரிகளை எடுத்துக் காட்டுகிறேன்.

“குளத்தங்கரையில் குளிர்ந்த புற்களை
பச்சைச் கம்பளப் படுக்கையாய் நினைத்து...”

“யாரோ ஒருவன் அமைதுக்காக
இய்வு தேடி உட்கார்ந்திருக்கவா
புற்கள் இங்கே புதிதாய் முளைத்தன?”

“புற்கள் ஊடு புகுந்து திரியும்
சிற்றெறும் பிதனைச் சிந்தனை செய்யுமா?”

“மேய்ந்து மேய்ந்து வீடு செல்கின்ற
மாடுகள் பற்றியும்
வயல் வரம்புகளில்
குந்தி இருக்கும் கொக்குகள் பற்றியும்
சத்தமிட்ட தவளை பற்றியும்...”

“வெள்ளிகள் வானில் மினுங்கிக் கிடக்குமே
சந்திரன் எழுந்து தண்ணொளி சிந்துமே”

“அக உலகத்தின் ஆழத்தே நான்...”

“ஓவ்வோர் உயிரும்
ஓவ்வோர் உலகாய்ச்
சுற்றிச் சமூல்கின்ற வழியில்...”

“பாழ்வெளிக்கப்பால்
தனித்த பாதையில்...”

“யார் என் நண்பர்?
யார் என் பகைவர்?”

“இருட்டு வந்தெனை எழுப்பிவிட்டது!
மரங்கள் அசைந்து மகிழும் படியாய்க்
காற்று வீசிக் கடந்து சென்றது.
மேற்கில் இருந்தோர் வெள்ளி வீழ்ந்தது”

“இன்னும் இன்னும்
இப்படி இப்படி...
எல்லா உயிர்களும் இயங்குகின்றன”

“சேய்மை அண்மையில் செல்வதைக் கண்டேன்”

இயற்கையோடு இயைந்து செல்லும் இந்தத் தேடலின் பின்னால் ஒர் ஆழமான மனம் இருக்கவேண்டும். செயற்கையான வரட்டுத் தத்துவங்களில் தன்னைத் தொலைக்காதபோது நூல்மான் ஒரு கலைத்துவமான கவிஞர். புல்வெளியில் அமர்ந்தி ருக்கும்போது தன்னைச் சுற்றிய இயற்கையைக் காண்கிறார்; இந்த இயற்கையுள் தன் இடம் எது என்ற விசாரத்தில் ஈடுபடுகிறார்; சிற்றெழும்பு, மாடு, கொக்கு, தவளை, இருட்டு, காற்று, மரங்கள், வெள்ளிவான், சந்திரன் எனப் பிரபஞ்சத் தேடலை நடத்தும் நூல்மான்.

“அக உலகின் ஆழத்தில் நான்...”

“ஓவ்வோர் உயிரும்
ஓவ்வோர் உலகாய்ச்
சுற்றிச் சமூல்கையில்...”

“யார் என் நண்பர்?
யார் என் பகைவர்?”

என்கிறார். சின்னப் பொறிகளிலிருந்து தப்பி பூரணத்துடன் இணைந்துகிடக்கும் அனுபவம் இது. இவ்வளவு பீடிகையும் சண்முகம் சிவலிங்கத்தைப் பற்றி எழுத வருமுன் அவசியம் என்று படுகிறது. இந்த வழியிலே தான் சண்முகம் சிவலிங்கமும் செயற்பட்டுக்கொண்டிருக்கிறார். ஆழத் தேடல்; வாழ்க்கையைத் தொலைத்தலும் தேடலுமான இருமையுள் அவர் படும் அவஸ்தையே அவரது கவிதைகள்.

இந்தக் கட்டுரையை எழுதுவதற்கு, சண்முகம் சிவலிங்கத் தின் ‘நீர் வளையங்கள்’ என்ற கவிதைத் தொகுதியை மட்டுமே எடுத்துக்கொள்கிறேன். அதில், அவர் 1966ஆம் ஆண்டிலிருந்து 1988வரை எழுதிய 54 கவிதைகள் உள்ளன. இந்த 23 வருடங்களில் 1975, 1981, 1983ஆம் ஆண்டுகளில் அவர் கவிதையெழுவும் எழுதவில்லை அல்லது எழுதியிருந்தால் இந்தத் தொகுப்பில் சேர்த்துக்கொள்ளப்படவில்லை. அவரது சிறுகதைகளோ விமர்சனங்களோ கவனத்தில் எடுத்துக்கொள்ளப்படவில்லை. காரணம், அவை தொகுப்பாக வரவில்லை. அவரே தன் முன்னுரையில் இந்தக் கவிதைத் தொகுதியைப் பற்றிச் சொல்லியிருப்பது இதுதான்: “இந்தத் தொகுதியை இலங்கைத் தமிழ்த் தேசியப் போராட்டத்துடன் அவ்வளவு சம்பந்தப்படாத 83க்கு முந்திய கவிதைகளாகவே கொள்ள வேண்டும். ஆமை போல் ஜந்தடக்கிய அந்த ஊமைக் குரல்கள் பின்னொரு நாளில் வெளிவரக்கூடும். 83க்கும் 87க்கும் பிற்பட்ட கவிதைகள் ஒரு கால நிறைவுக்காகச் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன.” எனவே, இவ்வென் முயற்சி அவரைப் பற்றிய முழுமையான தேடலாக இராதபோதிலும், அவரது கவிதையாகக் நெறியையும் மனப் போக்கையும் புரிந்துகொள்ள உதவுமென்றே நம்புகிறேன்.

“சண்முகம் சிவலிங்கம் கிழக்கிலங்கையில் பாண்டிருப்பு என்ற கிராமத்தில் 1939ஆம் ஆண்டு பிறந்தவர். அவர் பிறந்தது ஒரு வைதீக இந்துக் குடும்பத்தில். அவர் பெயரே அதைச் சொல்லும் ஆணால், இளம் வயதில் பாடசாலைக் காலத்திலேயே குத்தோலிக்கராக மதம் மாறியவர் (விலகிச் செல்லும் மையங்களில் அவர் குறிப்பிடும், பதினொரு வயதில் அவரை ஊடுருவிய தாடிவாலாவின் செல்வாக்கு அதற்குக் காரணமாக இருக்கலாம்). அதன் பொருட்டு அவர் வீட்டில் அடியுதை வாங்கியவர். ஒரு குத்தோலிக்க குடும்பத்திலேயே திருமணம் செய்துகொண்டவர். ஆறு ஆண் பிள்ளைகளின் தகப்பன். அவரது கிராமத்தில் ஸ்ரீபன் (மாஸ்ரர்) என்ற கிறிஸ்தவப் பெயராலேயே இன்றைக்கும் பலர் அவரை அறிந்துவைத்திருக்கின்றனர். கேரளப் பல்கலைக் கழக வினாக்களின் பத்தாரி ஆசிரியராகக் கடமையாற்றி தற்போது ஓய்வுபெற்றுள்ளார். இலக்கிய விமர்சனக் கட்டுரைகள் பலவும் எழுதியுள்ள இவர், பிறமொழிக் கவிதைகளையும் தமிழில் மொழிபெயர்த்துள்ளார்.”

(‘நீர் வளையங்கள்’ தொகுதியிலுள்ள எம்.ஏ.நுஃமானின் முன்னுரையிலிருந்தும், ‘காலச்சுவடு வெளியீடாக’ வந்துள்ள ‘பதினொரு ஈழத்துக் கவிஞர்கள்’ தொகுதியிலிருந்தும் தகவல்கள் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன.)

“சண்முகம் சிவலிங்கம், அ. யேகராசா போன்றவர்கள் மார்க்சியத்தை தம் நோக்காக வரித்துக்கொண்டவர்கள்.

ஆனால், இலக்கிய சிருஷ்டி என்று வரும்போது இவர்கள் ஆக்கங்கள் இவர்கள் வரித்துள்ள மார்க்சியத் தளங்களை மீறிச் செல்வதைப் பார்க்கிறோம்.

... சண்முகம் சிவலிங்கத்தின் ஆரம்பக் கவிதைகளில் ஒன்றான் ‘காற்றிடையே’ என்ற கவிதை மார்க்சியப் பார்வைக்கு ஒத்துப்போகக்கூடிய ஆத்மார்த்தப் பண்புடைய கவிதைக்கு நல்ல உதாரணம். கவிதையின் கரு, ஓர் இரவில் பிள்ளையின் சுகபீனத்தால் மாறிமாறித் துன்பப்படும் கணவன் மனைவியைப் பற்றியது. ஆனால், அதன் பின்னணியாக எழுப்பப்படும் இரவின் சூழல், அத் தம்பதிகளின் உடன்னிகழ் துன்பத்துக்குப் பின்னணியாய் இருப்பதைவிட, ஏதோ ஒன்றைப் பிரிந்துவிட்ட முழு மனித இனமும் படுகின்ற பெருந்துயர்களுக்குப் பொதுப் பின்னணியாகவே அமைகிறது.

... அநேகமாக இவரின் அத்தகைய கவிதைகள் எல்லாம் மேற்கத்திய இருப்புவாத கீற்றுகளும், ஆத்மார்த்தப் படிவுகளும் உடையனவாகவே எழுகின்றன. எதனாலும் சலனப்படாது ‘இருக்க’ முயல்வதைக் காட்டும் ‘நீக்கம்’ என்ற இவரது கதை, தனது இருப்பைத் தேடும் ‘தொலைவும் மீட்பும்’ என்ற இன் ணொரு கதை, ‘சம்ஹாரம் கோருகின்ற அற்றநிலைச் சார்பினுக்கும்’ வாழ்வின் முழுமையைத் தேடும் ‘மறுதலை’, ‘நிலவின் வெள்ளி ஓர இமைப்புக்குள்ளும்’ தன்னைத் தேடும் ‘நிலவும் வழிப்போக்கனும்’ இன்னும் ‘நண்டும் முன்முருக்கும்’, ‘வெள்ளிப் பூக்கள்’, ‘வெளியார் வருகை’ போன்ற இவரின் அநேக சிருஷ்டிகள் எல்லாவற்றுக்குமே கரு, இருப்பும் அதுபற்றிய தேடலும் இவற்றின் விளைவாக எழுகின்ற மெல்லிய துயரும் விரக்கியும்.”

— மு. பொன்னம்பலம்
(‘யதார்த்தமும் ஆத்மார்த்தமும்’)

2

நுஃமான் — சண்முகம் சிவலிங்கம் இரட்டையர்களில் எனக்கு முதலில் பரிச்சயமானவர் நுஃமான். 1970களின் முற்கூறில் கொழும்புப் பல்கலைக்கழக மாணவராகக் கொள்ளுப்பிடியில் தங்கியிருந்தார். நானும் கொள்ளுப்பிடியிலேயே அக்காலத்தில் வதிந்தேன். அவர் நடத்திய ‘கவிஞர்’ இதழில் என் ‘தேடல்’ வந்திருந்தமையால், அவருக்குப் பெயரளவில் என்னைத் தெரிந்திருந்தது. அத்தோடு ‘பூரணி’ ஆசிரியர் குழுவிலும் நான் இருந்தமையால் அவர் என்னைப் பற்றி அறியவந்தார். முதற் சந்திப்பில் காலிமுக வீதியில் நடந்து சென்றதும், ‘அஸ்ரா’ ஹோட்டேலில் தேநீர் அருந்தியதும் எனக்கு இன்னும் ஞாபகம் இருக்கிறது. நுஃமானின் அறையிலேயே நான் முதன்முதலில்

சண்முகம் சிவலிங்கத்தைச் சந்தித்தேன்; அவரை மட்டுமல்ல மஹாகவி, சேரன் இன்னும் பல எழுத்தாளர்களையுந்தான். அக்காலத்தில் நுஃமானது அறை, ஒரு எழுத்தாளர் Rendezvous. நுஃமானைப் போலவே சண்முகம் சிவலிங்கமும் மனம்விட்டுப் பழகினார். மார்க்கியமும் ஆத்மீகமும் எங்கள் பழக்கத்துக்குத் தடையாக இருக்கவில்லை. மனம் திறந்து விவாதிப்போம், தர்க்கங்களை முன்வைப்போம். அவை எப்போதுமே பகைமுர ணாக மாறியதில்லை. “எந்தத் தர்க்கத்தின்போதும், கருத்து களுக்குப் பின்னாலுள்ள உன்னத மனிதனை நேசிக்க வேண்டும்” என்று ஏ.ஜே. கனகரத்னா எப்போதும் சொல்வார். இந்த வகையான உறவே எங்களிடை நிலவியது. எனது உத்தியோக அலுவல்கள் காரணமாக கல்முனைக்குச் செல்லவேண்டி ஏற்பட்ட வேளைகளிலும் அவரோடுகொண்ட நட்பில் நெருக்கம் ஏற்பட்டது. பின்னர் அவர், கல்வி நூல்வெளியீட்டுத் தினைக்களத்தில் நூலாக்கக் குழுவின் உறுப்பினராகி கொழும்பு வந்தபோது, அவரோடு இன்னும் நெருங்கிய உறவைப் பேணக் கூடியதாக இருந்தது. இந்தக் காலத்தில் அவர் பங்குபற்றிய இரண்டு நிகழ்ச்சிகளைப் பற்றிக் குறிப்பிடுதல் அவசியம் என்று நினைக்கிறேன். சாந்தனது ‘ஒரே ஒரு ஊரிலே’ என்ற சிறுகதைத் தொகுதி வெளியீட்டு விழாவில் அவர் சொன்னார்: “இவ்வொரு இன்ததுக்கும் கலாசாரரீதியான முரண்பாடுகள் இருப்பது இயல்பே. இப்படி இருப்பதன் காரணமாக ஒரு இன்ததை இன்னோர் இனம் பகைக்கவேண்டியது அவசிய மில்லை. ஒவ்வொரு இனமும் தத்தம் தனித்தன்மையையும் கலாசாரத்தையும் பேணியவாறே இன்னோர் இன்ததோடு ஒற்றுமை காண வேண்டும். ஒரு இனம் தனது கலாசாரம் முழுவதையும் இழந்து இன்னோர் இன்ததுடன் ஒற்றுமை காண விழைவது துரதிர்ஷ்டவசமானது, ஆனால், தேசிய ஒருமைப்பாடு என்ற பெயரில் முற்போக்கு எழுத்தாளர்கள் பலர் எல்லாவற்றையும் இழக்கத் தயாராக இருக்கின்றனர். யாராவது புத்திபூர்வமாகவும் உண்மையாகவும் இந்தப் பிழையை எதிர்க்கின்றபோது அவர்களை வகுப்புவாதிகள் என்கின்றனர். இதனால் வரும் நட்டங்கள் அநேகம். முக்கியமானது அரசியல் நட்டம். மேலும் மக்கள் கலாசாரத்தைப் புரிந்துகொண்டு வழிநடத்தாமையால் பெரும்பான்மை மக்களின் ஆதரவைப் பெற முடியாமலும் இருக்கிறது. இந்தச் சூழ்நிலையை அரசியல் வாதிகள் தங்கள் இலாபங்களுக்காக பயன்படுத்த விட்டு விடுகின்றனர்.” (பதிவுகள், அலை - 2, தெ 1976).

இரண்டாவது நிகழ்ச்சி: இலங்கை முற்போக்கு எழுத்தாளர் சங்கம் பண்டாரநாயக்க ஞாபகாரர்த்த மண்டபத்தில் நடத்திய தேசிய ஒருமைப்பாட்டு சிங்கள - தமிழ் எழுத்தாளர்கள் மகாநாட்டு நிகழ்ச்சியில், கவிதை ஒன்றின்மூலமாக அந்த

மகாநாட்டின் போலித்தன்மையையும் இயலாமையையும் அக்குவேறு ஆணிவேறாகப் பியத்துக்காட்டி, ஒரு திருப்பத்தை ஏற்படுத்தினார். பார்வையாளர் மண்ணையில் அப்போதுதான் உறைத்தது, இந்த மகாநாடுகளால் ஏதும் தேசிய ஒற்றுமை ஏற்பட்டுவிடப்போவதில்லை என்று; புண் ஆழமாகப் புரையோடிக் கிடக்கிறது என்று.

இன்னும் ஒரு சம்பவத்தை இங்கு குறிப்பிட வேண்டும் என்று நினைக்கிறேன். ஒருநாள் கொழும்பிலிருந்து மட்டக்களப் புக்குப் போய்க்கொண்டிருந்தேன். அந்தப் புகைவண்டியில் சண்முகம் சிவலிங்கக்ரும் பயணம் செய்தார். அவர் ஒரு Compartimentஇலும் நான் இன்னொரு Compartimentஇலும். இரு வரும் bufferஇல் தேநீர் அருந்திவிட்டுத் திரும்பி வருகையில், என் இருக்கையில் இன்னொருவர். சசி அவரிடம் அது என் இருக்கை என்றும், நாங்கள் தேநீர் அருந்தச் சென்றோம் என்றும் சொல்லி விளங்கப்படுத்தினார்; அவர் ஏற்கவில்லை. கோபத்தோடு அவரைப் பிடித்து இழுத்துவிட்டு, என்னை அங்கு இருக்கச் செய்தார். வேறு வழியின்றி அவர் எழுந்து நின்றார். இச்சம்பவம் அவரது கவிதைகளில் நியாயத்துக்காக ஆக்ரோஷம் கொள்ளும் இயல்பை ஞாபகப்படுத்துகிறது. ‘வெளியார் வருகை’யில் வரும் -

“குத்துவோம் வெட்டுவோம்
கொத்தி வீழ்த்துவோம்
இந்த வழியே
இனி மரணத்துள் வாழ்வோம்”

159

என்ற நேரான, கூரான வரிகளையும் ‘எகிப்தின் தெருக்களிலே’ வரும் -

“ஏன் எங்கள் ஆண் உடம்பு
இன்னும் எழுவதில்லை.
ஏன் எங்கள் யோனியிலே
அரிப்புக் குதிர்வதில்லை”

என்று பச்சையாகத் தொடங்கி
“சுயமதிப்பு இல்லாத சனம்”

என்று கோபமாகத் தொடரும் வரிகளும் அவரது உண்மையான இயல்பின் வெளிப்பாடு. அநியாயத்தைக் கண்டு கெம்பி எழும் பண்பு பாரதியிடம் இருந்தது. ஆனால், பெரும்பாலான கவிஞர்களிடம் அது வெறும் அறிக்கையிடலாகவே வெளிப்படுகிறது.

அடுத்து முக்கியமான கேள்விக்கு வருவோம்.

சசி ஒரு மார்க்சியரா?

மார்க்சியம் சசியைக் கவர்கிறது.

அதில் அவர் நம்பிக்கை வைக்கிறார்.

நடைமுறையில் அது என்னவாகிறது?

இந்த சவாரஸ்யமான கேள்விக்கு அவரது கவிதைகளே விடையளிக்கின்றன.

1968இல் எழுதப்பட்ட ‘சந்தியிலே நிற்கிறேன்’ என்ற கவிதையில்,

“சுமந்த மக்கள்
வெந்தெழுவார்
சமர் செய்வார்
வில் நிமிர்த்தும் துரியர் படை
வென்றிடுவார்.
நல்ல பல விதி செய்வார்.”

என்று நம்பிக்கையோடு குரல்கொடுத்த சசி, அதே ஆண்டிலேயே எழுதிய ‘ஆக்காண்டி’ என்ற கவிதையில்,

‘கடலும் நமதன்னை
கழியும் நமதன்னை
கொல்லன் உலையும்
கொடுந்தொழிற் சாலையதும்
எல்லாம் நமதே’ என்றார்
எழுந்து தடி எடுத்தார்
கத்தி எடுத்தார்
கடப்பாரையும் எடுத்தார்.
யுத்தம் எனச் சென்றார்
யுகம் மாறும் என்றுரைத்தார்.
எங்கும் புயலும்
எரிமலையும் பொங்கிவரச்
சென்றவரைக் காணேன்
செத்து மடிந்தாரோ?

என்று சந்தேகக் குரலை எழுப்புகிறார். 1971இல் எழுதப்பட்ட ‘மண்ணில் முளைக்கும் ஒரு வால்நட்சத்திரம்’ ஓர் அழகான விமர்சனத்தை முன்வைக்கிறது. இது பொதுவாக இலங்கையில் இளைஞர் எழுச்சிபற்றிக் குறிப்பிட்டாலும், 1971இல் ரோகண விஜயவீரவின் தலைமையில் கிளர்ந்த இளைஞர் புரட்சி (இவங்கையின் சே குவேராப் புரட்சி)யின் உள்தூண்டுதலால்

(Inspiration) எழுதப்பட்டது என்பதைக் கண்டுகொள்ள முடியும். ‘மண்ணில் முளைக்கும் வால்நட்சத்திரம்’ என்ற தலைப்பே, இளைஞர்களின் எழுச்சியை சசி எவ்வளவு உண்ணதமாகக் கருதினார் என்பதைக் காட்டுகிறது. அந்தக் கவிதை:

“பேராதெனியா
கட்டுப்பெத்தை
புறக்கோட்டை
போபஸ் ஒழுங்கை
பஸ் நிறுத்தங்கள்
ரயில் நிலையங்கள்
பண்டாரநாயக்க விமான நிலையம்
கூட்டுத் தாபனக் குறுக்கு மூலைகள்
எங்கும்
நீங்கள் ஓர் இராட்சச உடலில்
சொட்டும் குருதியில் துளிர்த்த கணங்களாய்”

(கணங்கள்: தேவகணங்கள்; வரியைக் கூர்ந்து கவனியுங்கள். இராட்சச உடலில்/சொட்டும் குருதியில்/துளிர்த்த கணங்கள்: தேவகுமாரர்கள்) என்று சொல்கிற சசி பழைய மார்க்சியரை விமர்சிப்பது சுவாரஸ்யமாக இருக்கிறது.

“மக்கள் எழுச்சி என்னும் ஓர்
வால் நட்சத்திரத்தை நாங்கள் வானிலே
காத்து நிற்கையில்...”

161

“முப்பது வருஷமாய் முழித்திருக்கின்றோம்.”

“‘வால்நட்சத்திரம் வானில் வரும்’ எனச்
சொன்னவர் எங்கே?
திரும்பிப் பார்க்கிறோம்
அவர்களோ –
செஸ் ஆடுகிறார்கள்
வொவி ஃபிஷ்ஷரும், ஸ்பாட்ஸ்கியும்
பின்னால் நின்று பிச்சை இரக்க
அவர்கள் ஒரு செஸ் ஆடுகிறார்கள்.”

(வொவி ஃபிஷ்ஷரும் ஸ்பாட்ஸ்கியும் என்று வரும் இடத்தில் என். எம். பெரேரா, கொல்வின் ஆர். டி. சில்வா, பீற்றர் கெனமன் என்று மாற்றிப் போட்டுப்பாருங்கள்.)

“பாவம்
இன்று அவர்கள் பழுத்த கிழவர்கள்
மன்றை யோடு வழுக்கை யாயினார்
வழுக்கை விஹாத மற்றவர்களும்
நரைத்துப் போய்ளார்

நாட்பட நாட்பட
அறளை பெயர்ந்து
ஆட்டமே கதியென மயங்கி விட்டார்கள்.”

சசியின் மார்க்சியக் கனவு இவ்வாறு கலைந்தது. 1971 புரட் சியில் அவர் வைத்த நம்பிக்கை பின்னர் சிறைந்து போகிறது. (இன்றைய ஜே.வி.பி. யின் நிலைமையைப் பார்த்தால் அவர்கள் மேல் கொண்ட நம்பிக்கை எவ்வளவு அபத்தமானது என்று தெரியவரும்.) ‘71இன் பின்னர்’ என்ற தலைப்பில் 1973 ஆம் ஆண்டு எழுதிய கவிதையில் பின்வருமாறு சொல்கிறார்:

“வெற்றுச் சுலோகங்களை வீணே இடுவதேன்?”

“கொண்டு வந்தது வெறும் பனிக்கட்டி
இடைவழியில் உருகி
விரல் இடுக்கில் ஒடிற்று”

இப்படி மார்க்சியப் புரட்சி இலங்கையில் இரண்டுமுறை தோற்றுதை அழகாகக் காட்டும் அவர், 1988இல் ‘சரத் முத்தெட்டு வேகம்’வின் இறப்புப் பற்றி எழுதுகையில் –

“பல்லாண்டாய்
உன்னைப் பக்கம் பக்கமாய்ப் புரட்டி
படிக்கலாம் என நாங்கள்
காத்திருந்த காவியமே
நீ
திடைரென முடிந்த சிறுக்கதையானாய்.”

“கெளரவர்கள் மத்தியில்
வில் ஒடிந்த வீரனே”

(காவியம் சிறுக்கதையானது. கெளரவர்கள்: பொய் அரசியல் வாதிகள், முதிய மார்க்ஸிலிஸ்டுகள், 1971இன் இளைஞர்கள் உட்பட. ‘சந்தியிலே நிற்கிறேன்’ என்ற கவிதையிலும் தூரியர் (தூரியோதனனாதியோர்) படை என்று வருவதையும் கவனிக்க.)

என்று கூறிய சசி, சரத் முத்தெட்டுவேகமபற்றிப் பின்வருமாறு தொடர்கிறார். முத்தெட்டுவேகம்,

“கடைசி மனச்சாட்சி”

“இந்த மையிருட் காட்டின்
ஓரே மின்மினி”

என்றவர்

“மின்மினி,
காட்டைக் கொளுத்தும் என
யாரும் கருதவில்லை!”

தேடலும் விமர்சனங்களும்... .

இந்த வெறும் சலசலப்புகள் புரட்சியைக் கொண்டு வரும், மாற்றத்தைக் கொண்டுவரும் என்று சசி நம்பவில்லை. என்றாலும்,

“வாழ்ந்திருந்தால்,

இந்து சமுத்திரத்தில்
சோவியத் விழுக்கத்திற்கு
துணை போயிருப்பாய்...”

(இந்த சரத் முத்தெட்டுவேகமதான் கடைசியில் கிடைத்த ‘மார்க்சிய நம்பிக்கை நட்சத்திரம்’ வேடிக்கையாக இல்லையா? மார்க்சியத்தின் நிலைகண்டு பரிதாபமாக இருக்கிறது.)

சரத் முத்தெட்டுவேகமமேல் வைக்கும் விமர்சனம் ஒவ்வொன்றும், மார்க்சியர்கள்மேல் வைத்த விமர்சனம் என்றே கொள்ளவேண்டும்; மார்க்சியம் நடைமுறையில் தோற்றுப் போவதைக் காட்டுவது.

சசி வரட்டு மார்க்சியரில்லை; யார் யாரோ சொன்னதை, சொல்லவதைக் கண்ணை மூடிக்கொண்டு நம்புதற்கு, குருட்டுத் தனமாகத் தத்துவங்களைச் சூசிந்தனை இமந்து பின்பற்றுதற்கு. முற்போக்கினரோடு ஒத்துப்போக மறுத்த - சாந்தனின் ‘ஒரே ஒரு ஊரிலே’ நூல் வெளியீட்டு விழா - பேச்சையும், தேசிய ஒருமைப்பாடு மகாநாட்டில் அவர் வைத்த வித்தியாசமான விமர்சனத்தையும் காட்டலாம். நுஃமானைப் போல கைலாசபதி யைத் தூக்கிப்பிடிக்கவில்லை. சசியிடம் காரியவாதித்தனம் இல்லை. இதுவே, விலகிச் செல்லும் மையங்களில் நுஃமான் தன்னை விலகிச்செல்வதாக சசி காணுதற்குக் காரணமாக இருக்கலாம்.

சசி 1983க்கும் 1987க்கும் பிந்தியதான் தனது கவிதைகள் இந்தத் தொகுப்பில் அதிகம் சேர்த்துக்கொள்ளப்படவில்லை யென்றும், இந்தக்காலப் படைப்புகள் திமர் திருப்பம் பெற்றவையாக - இலங்கையின் பொதுந் தேசிய உணர்வோட்டப் பரிமானத் திலிருந்து இன ஒடுக்குமுறையின் காரணமாக எழுச்சி பெற்ற தமிழ்த் தேசியவாதத்துடன் சம்பந்தப்பட்டவை என்கிறார். என்றாலும் இந்தக் காலத்துக்குரிய கவிதைகள் சில இந்தத் தொகுப்பில் உள்ளன. ‘பாடாத பாடல்கள்’, ‘பிள்ளைக்கறி’, ‘காவல் அரண்கள்’, ‘ஆனையிறவு முகாம்’, ‘இப்போது’, ‘எமது பாடுகளின் நினைவாக’, ‘மணல்மேட்டுச் சரிவுகளில்’ ஆகிய கவிதைகளை அவ்வாறான கவிதைகளாகக் கொள்ளலாம். அவற்றில் சிலவற்றைப் பார்ப்போம்.

‘பாடாத பாடல்கள்’ என்ற கவிதையில்:

“தெருவில் பினங்கள் நாறுகின்றன”

“கரையில் பினங்களைத் தேடச் சொல்கிறார்கள்
கரையில் ஒதுங்கிய பினங்கள்
கடலில் கொட்டப்பட்டவை என்றும் சொல்கிறார்கள்”

(1984)

‘பிள்ளைக்கறி’யில்:

“காக்கிச் சட்டைகள் துப்பாக்கிகளுடன்,
கரும்பச்சை வாகனங்களின் யுத்த நெருக்கடி
முற்றுகை – ஓட்டம் – முகழுடி
தட், தட... பட்... பட...”

படச் படச்... படச்... எஸ் எம் ஜி”

“எத்தனை குருத்து வெண்புறாக்களோ?”

(1985)

(இது ஒரு அந்திய மன்னில் நிகழ்வில்லை. அந்தியப் படையெடுப்பும் அல்ல, உள்நாட்டில் ஓரினம் இன்னொரு இனத்துக்கு எதிராக.)

164

‘எமது பாடுகளின் நினைவாக’ என்ற கவிதையில், தமிழ் இளைஞர்களுக்குச் செய்யப்படும் சித்திரவதைகளை விபரிக் கையில், யேசுவைப் பார்த்துக் கேட்கிறார் – யேசு, யூதர்களால் சித்திரவதை செய்யப்பட்டுச் சிலுவையில் அறையப்பட்டவர்:

“உம்மை உயரத்தில் தொங்கவிட்டார்களா?

தொங்கவிட்டு

எரிபுகையை உம்மைச்

சுவாசிக்கச் செய்தார்களா?

உமது ஆண் உடம்பின் துவாரத்தில்

கம்பியை ஓட்டினார்களா?

உமது கண்களிலும் மலவாயிலிலும்

மிளகாய்த்தூள் தூவினார்களா?”

“உமது கண்களைப் பிடுங்கினார்களா?

உம்மை தீயில் பொசுக்கினார்களா?”

“உம்மை நாய்போல் ஓடவிட்டு

துப்பாக்கியால் சுட்டார்களா?”

(1986)

தேடலும் விமர்சனங்களும்...

‘மணல் மேட்டுச் சரிவுகளில்’ என்ற கவிதையில்:

“நாற்பது தமிழ் இளைஞர் -
நற்பிட்டி முனையிலிருந்தும்
துறை நீலாவணையிலிருந்தும்
சுட்டும் அடித்தும் துரத்தியும்
... சிறைப்பிடித்த
நாற்பது தமிழ் இளைஞர் -

தம்பட்டையூரின் சரிந்த மணல்மேட்டில்
தங்கள் சவக்குழியை தாங்களே வெட்டினார்,
வெட்டிய குழிகளில் வீழச்சடப்பட்டார்,
அரை உயிரும் குறை உயிருமாய்
அங்கு புதையுண்டார்.”

(1987)

(இது, 2ஆம் உலக மகாயுத்தத்தின்போது ஹிட்லர் யூதர் களுக்குச் செய்த கொடுமைகளை ஞாபகத்துக்குக் கொண்டு வரவில்லையா?)

தமிழ்த் தேசியம் எவ்வாறு வளர்ந்தது என்பதற்கு இவ்வளவு மேற்கோள்களும் போதும் என்று நினைக்கிறேன். இதேபோல கிழக்கு மாகாணத்தில் ஏற்பட்ட தமிழ் - முஸ்லிம் கலவரங்கள் பற்றியும் ‘இனிப்புகளும் கசப்புகளும்’, ‘எல்லைகளில் ஒரு நள்ளிரவில்’, ‘சமாதானச் சாக்கடை’ போன்ற கவிதைகளில் சொல்கிறார்.

165

‘எல்லைகளில் ஒரு நள்ளிரவில்’ என்ற கவிதையில், தமிழர்களும் முஸ்லிம்களும் பிட்டும் தேங்காய்ப்பூவும்போல ஒன்றுக்குள் ஒன்று பின்னிப்பினைந்து சமாதானமாக, ஒற்றுமையாக வாழ்ந்துவந்தவர்கள், திடீரெனத் தோன்றிய சயநல அரசியல் அவர்களிடையே வேறுபாடுகளை விதைத்தது - அதன் விளைவாக,

“பெட்ரோல் கலன், அணைப்பு, பெரிய பை...
அலவாங்கு!

நில்லுங்கள் அங்கே - நெருங்கி வராதீர்
எல்லையா! - எல்லை எது?ஙங்கள் எல்லைகள்
வீடுகள் கவ்விய சர்ப்ப வியூகமல்ல
உச்சி வகிடும் அல்ல
அவை, ஒன்றினுள் ஒன்றார்ந்த
மண்டை ஓட்டின் என்பு மூட்டுகள்
இரண்டு கைவிரல்களும்
ஒன்றினிறையினுள் ஒன்று கோர்த்தவை.
ஒரே பொதுவேவியின்

உள்ளும் புறமும்
 முக்காடும் குங்குமமும்
 மூன்றுவிரல் பூச்சும், ஐந்தொழுகைத் தழும்பும்,
 இந்த எல்லையை எவர் காக்கமுடியும்
 எங்கள் இருவரைத் தவிர -"

(1988)

என்கிறார். தமிழ் - மூஸலிம் உறவுகள் ஒன்றினுள் ஒன்றார்ந்த மண்டை ஓட்டின் என்பு மூட்டுகள் என்பது, தமிழ் - மூஸலிம் உறவுகள் எவ்வளவு இனக்கமாக, நெருக்கமாக இருக்கின்றன என்பதைக் காட்டுகிறது.

'சமாதானச் சாக்கடை' என்ற கவிதையிலிருந்து சில வரிகள், சுயநல் அரசியல்வாதிகள் எவ்வாறு அரசியல் நடத்து கிறார்கள் என்பதைக் காட்டுதற்கு -

"வானில் லொட லொடத்து,
 இலங்கை - இந்திய
 ஒற்றைக் கருந்தும்பி
 ஒவ்வொருநாளும் வந்து போகும்."

"ஆங்காங்கே,
 அந்திவரை ஆட்கடத்தல்
 இரு புறமும்,
 அந்திப்படச் சவப்புதையல்
 இரு புறமும்,
 இந்த நிலையில்,
 சமாதானச் சாக்கடையில்
 தமிழ்ப் புராக்களும்
 மூஸலிம் புராக்களும்
 ஏழைட்டு நாட்களாய்க் குந்தி
 எச்சமிடும்."

(1988)

சமாதான முயற்சிகள் வெறும் ஏமாற்றாகி உண்மையற்றுப் போய்விடுவதை - முக்கியமாக இலங்கையில் - இக்கவிதை காட்டுகிறது. இங்கே, 'சசி' தமிழராக இருந்தபோதிலும் தவறு இரண்டுபுறமும் உள்ளது என்பதைச் சொல்லத் தவறவில்லை.

அடுத்த முக்கியமான கேள்வி -

சண்முகம் சிவலிங்கம் ஆத்மார்த்தப் பண்புகளைக்கொண்ட கவிஞரா?

"வெயிலோ புழுங்கும்
 வேவித் தழைகளின்

தேடலும் விமர்சனங்களும் . . .

குச்சு நிழல்கள் கோட்டுப் பின்னலாய்
நித்திரை செய்யும் நீண்ட தெருவிலே”

“சைக்கிள் ஒலியில்
நித்திரை கலைந்த நிழலின் பின்னல்கள்
வரி வரியாய் என்
மார்பிலும் தோளிலும்
திரைப்பட மோட்”

(வெள்ளிப் பூக்கள் - 1967

)

உன்னதமான திரைப்படமொன்றில் ‘கமரா’ நுட்பமாக நகர்ந்து காட்சிகளின் சூக்குமத்தை கண்முன் நிறுத்துவது போன்று சொற்றேர்வையும் சொற்கலவையையும் கையாண்டு எம்மை வித்தியாசமான அனுபவத்துக்கு இட்டுச் செல்கிறார் சசி. இட விபரிப்புகளையும் இயற்கைக் காட்சிகளையும் பருவகாலங்களையும் அகண்ட வான் பிராந்தியங்களையும் பகைப்புலமாக்கி, கவிதையுள் செறிந்துள்ள உனர்வோட்டங்களுள் தானும் திளைத்து, வாசகர்களையும் சிறைப்பிடிக்கும் அற்புத கலைத்துவ மொழி அவரது நுல்மான் சொல்வதுபோல அவரை யாரும் பிரதிபண்ணமுடியாது. தென்னோலை திடீ ரென்று சலசலக்கும், தூரக் கடல் இரைந்து கேட்கும்; புல்வெளி, கடற்காற்று, வேப்பமரம், மயானபூமி, கோயில், அரசமரம், பாலைவனம், சுடுமணல், துருவத்தரை, வசந்தப் பூ, சாண் உயர் பூக்காடு, பின்னிலை, வெள்வாடை, மங்கல்படல், பனித் திரை, சீதளக் காற்று, உறை கூதல் போன்ற கால இடப் பரி மாணங்களைப் பகைப்புலமாக்கி, எம் மனத்தை ஒரு Surrealistic மனத்தளத்துக்கு நகர்த்துகிறார். விண்வெளியும் வானும் பற்றிய விபரணங்கள் எம்மை எங்கோ உயரத்துக்கு இட்டுச் செல்கின்றன.

167

“மங்கல் படும்வானின் ஊடே
ஒரு காகம்
எங்கோ பறந்து செல்லும்”

“எல்லா இலையும்
உதிர்ந்த கிளைகளின் பின்னால்
நரைத்த பெரிய நிலாப்பந்து.”

“வாழ்வினிலே அகன்று செல்லும் அடிவானத்தை
வசப்படுத்த”

“மீளத் தொடர்ந்து விரியும் புதுவானின்
நீளம் அளக்கும் நினைப்போ அதற்குளது”

இவ்வளவும் அவரது கவிதைக்கான பின்னனி. அவர் காட்டும் அற்புத உணர்வோட்ட வெளிப்பாடுகள்தான் எம்மை வியக்கவைக்கின்றன. கவிஞர் ஒருபுறத்தில் மென்மையான மனம் படைத்தவர். இவ்னோர் புறத்தில் ஆக்ரோஷ உணர்வு களுடன் கெம்பி எழும் பாங்கானவர். சின்னச் சின்ன விடயங்களும் அவரிடம் உரசி உணர்வுகளைக் கிளர்த்துகின்றன. கவலைப்படுகிறார், சிந்திக்கிறார், குழம்புகிறார், தர்க்காதியாகச் சம்பவங்களைக் காணமுயல்கிறார். பல தர்க்கத்துக்கும் அப்பால் சென்றுவிடுகின்றன. நான் இக்கட்டுரையின் ஆரம்பத்தில் சொன்னதுபோல, இருத்தலுக்கும் தொலைத்தலுக்குமான இருப்பினடேயே அவரது மன அவைக்கூழிலே அவரது கவிதைகள்.

‘கறுத்தப் புள்ளிகள்’ (1978) என்ற கவிதை கருகலானது, விளங்கிக்கொள்ளக் கூடினமானது என்கிறார் சசி. ஓரளவு அது உண்மையும்தான். அவரது பல கவிதைகளில், பல்வேறு உணர்வுகளை ஒன்றிணைத்து வெளிப்படுத்த முயலும்போது அவர் என்ன சொல்கிறார், யாரைப் பற்றிச் சொல்கிறார் என்ற தெளிவு ஏற்படாதுபோய்விடச் சாத்தியமுள்ளது.

முரண்பாடான உள் மனநிலைகளில் தன்னில் உள்ள குறைபாடுகளை வெளிப்படுத்தி, நன்பரிடம் அவர் எதிர் பார்ப்பதையும் சொல்கிறார்.

168

“நன்பனே

எனது கவிதைகள் உனக்கு விளங்குவதில்லை.
நான் எனக்காகவா எழுதுகிறேன் ?”

“எனது மூலவிக்கிரகத்தை
நீ காணவேண்டும் என்பதற்காக”

“இந்தத் திரை நீக்கம் நிகழ்கிறது”

“ஆனால் நீயோ
மூல விக்கிரகத்தைக் காணவில்லை,
திரையைத்தான் காண்கிறாய்”

இங்கே சசியின் மூலவிக்கிரகம்தான் முக்கியம். தன் நண்பன் தன்னைப் புரிந்துகொள்ளுவான் என்று நம்பித் தன் மனத்தைத் திறந்து காட்டுகிறபோது, ஏமாற்றமே காத்திருக்கிறது. அதுதான், அவரது துயருக்கான காரணம். மனித உறவின் ஆனந்தம், ஒருவரை ஒருவர் ஆழமாக, உண்மையாகப் புரிந்துகொள்வதிலே தான்; ஆழ்மனங்கள் சொற்களையும் புத்தியையும் கடந்து சந்திப்பதிலேதான்.

நட்பைப் பற்றிப் பேசுகின்ற இன்னொரு கவிதை ‘நீர் வளையங்கள்’ (1968).

தேடலும் விமர்சனங்களும் . . .

“இன்று மிகத் துயர் உற்றேன்”

என்று தொடங்கும் அக்கவிதையில், கவிஞர் தன் மென்மையான மனத்தைப் பற்றியும் தனது நண்பரது மென்மையான மனத்தைப் பற்றியும் பேசுகிறார்.

“இன்று இந்த மிகச் சிறிய சம்பவத்திற்காக இவ்விதமோ துயர் உறுதல்”

“எனது மனம் பூஞ்சிட்டின் மென் சிறகுத்தூவல்”

“என் நண்பர் மிக இனியர்”

“காலம் எனும் நதியில் கலப்பதற்கே உயிர்செய்த காதல் உரு ஆனார்...”

என்று கூறும் கவிஞர் என்றாலும் இருவரிடையே கசப்புகள், மனமுறிவுகள். ஏன்? பின்னர் தேற்றிக்கொள்கிறார்.

“போகட்டும்...”

“என் மனதை என்றும்

நோகாது வைத்திருக்க வேண்டுமென என்னேன்.

நொந்தவர்கள் வாழ்க்கையிலே சாதனைகள் செய்தார்.

ஆதலினால்

என் மனதைக் கல்லாக்கிக் கொள்வேன்”

பின்னர் தான் நினைப்பதே சரி என்று எண்ணக்கூடாது என்று நினைக்கிறார்.

“ஏகமும்

தாம்என்று எண்ணுபவர் மாள்வார்”

பின்னர் அவர் வாழ்க்கையைப் பார்க்கும் பார்வை எம்மை எங்கோ இட்டுச் செல்கிறது.

“ஆகாய வீதியிலே

என் நெஞ்சைக் கிள்ளி அத்தனையும் இட்டதுபோல் மின்னுகிற

வெள்ளிப் பூ அனந்தம் -”

“என் இதயம்

இப் பரந்த வான் முழுதும் ஆகி இருப்பதனை”

“வின்வெளியில்

உதிர்ந்துள்ள இவ்வெள்ளிப் பூக்கள்

... இழிந்து

நிலம் சொட்டுவதைப் போல் மறைந்து போமோ... ”

உயர்ந்து மினிரும் அற்புதமான ஆளுமை நிலம் வந்து, அதாவது கீழான இயல்புகளோடு கலந்து வீணாகிப்போய்

விடுமோ என்கிறார் சசி. இதனோடு ‘மண்ணில் முளைக்கும் வால் நட்சத்திரம்’ என்ற கவிதையை ஒப்பிட்டுப் பார்த்தால், வானுக்கும் மன்னுக்குமான தொடர்பு புலப்படும். இதற்கு எதிர்மாறாக அவரது ‘மன்னும் மனிதரும்’, ‘சுயவார்ப்புகள்’ – மண்ணே எல்லாவற்றிற்கும் ஆதாரமாகவும், விஞ்ஞானத்தை நம்பிக்கை தரும் ஆதாரசுருதியாகவும் காட்ட முயன்று தோற்றுப் போவதைக் காணமுடியும். தொடர்ந்து –

“எச்சிறிய புல்லும்
அதன் இயல்பினிலே முழுமை”

“இடுகாட்டில் முளைக்கின்ற கழனியும் ஓர் அருமை”

“...இந்த நிலவில்
அகன்ற இலை வாழையிலே பனிசொட்டும் கீதம்”

உலகின் ஒவ்வொரு சிறிய பொருளும் அர்த்தமுள்ளதாக இருக்கிறது என்பதைச் சுட்டிக்காட்டும் கவிஞர், அடுத்துத் தரும் சொல்தான், பிரமாண்டமான மனக்காட்சியை விரிக்கிறது. “இடுகாட்டில் முளைக்கின்ற கழனி” (பட்டிப் பூ) எல்லோராலும் ஒதுக்கிவிடப்பட்ட, புறக்கணிக்கப்பட்ட, அற்பமெனக் கருதக் கூடிய இடுகாட்டுப் பூ – அதுகூட ஓர் அருமை. இந்த இடத்தில் கவிஞரின் ‘அற்பங்கள்’ என்ற கவிதை ஞாபகத்துக்கு வருகிறது.

“அற்ப நிகழ்வும்
அர்த்தம் அற்றதும்
என்னுடன் வருக.”

“பாதையின் ஓரம்படரும் சிறுபுல்லும்
கானகத்தில் எங்கோ கண்மலரும் ஓர்பூவும்
போதும் எனக்கு.”

இந்த நேரத்தில் அவரது இயற்கையை நயக்கும் அற்புதமான கவிதைகளில் ஒன்றான ‘நன்டும் முளமுருக்கும்’ ஞாபகம் வருகிறது. நன்டுக்கும் முளமுருக்குக்கும் என்ன தொடர்பு? இயற்கையின் இரண்டு தனித்தனி இருப்புகள், இப்படித்தான் நாம் எண்ணிக்கொள்வோம். ஆனால், அவை இனம்புரியாத வகையில் ஒன்றோடொன்று தொடர்புற்று முழுமையறும்.

“சிவப்புப் பூக்கள்
முள முருக்கம்.
மைனாக்கள் வரும், போகும்.”
“அடியில் உள்ள பூக்களை
மைனா கோதும்.”

தேடலும் விமர்சனங்களும்... .

“மொட்டுகள்
நண்டின் பூப்போல்”

“மூன்முருக்குப் பூக்க
சினைக்கும் நண்டுகள்.”

(1979)

இயற்கையின் இந்த அற்புத தாம்பத்தியம் மனத்தைப் புதிய தளத்துக்கு நகர்த்துகிறது.

கவிஞர், தன் நண்பனுக்கும் தனக்குமூள் சிறு முரண்பாடு - சுருத்து வேற்றுமையில் தொடங்கி, தன்னையே சுய விசாரணை செய்துகொண்டு மேலே சென்று, அகண்டத்தையும் முழுமையையும் தொடும் மனத்துக்கு வளர்ந்து விடுகிறார். இவ்வாறே நட்பைப் பற்றிப் பேசும் பல கவிதைகள். ‘நாங்கள் இரு தும் பிகள்’, ‘பரவளைவுக் கோடு’ போன்றன. ‘மரியாத உயிர்ச்சுவடும் விலகிச் செல்லும் மையங்களும்’ கவிதையில் (1986) பழைய நினைவுகளை மீட்டுக் கவிஞர், அவரது நண்பரைப் பார்த்துச் சொல்கிறார்:

“சரி...

நீ இப்போது வந்திருக்கிறாய்
நேற்று உன்னைப் பார்க்கையிலே,
என் மகனின் நினைவு வந்ததோர் கணம்.
நீ தூக்கிய பாலகன்தான் -
எனினும்,

காலப் பரவளைவில் ஆளை ஆள் கடக்கையில்,
நீயும் அவனும் ஒரு புள்ளியில்
ஒரு சிறிய
காலப்பின்னத்தில் -
வாழ்க்கைக் கனவுகளைப் பொறுத்தவரை -
முன்னேறும் முனைவுகளைப் பொறுத்தவரை,
நீயும் அவன் போல நெடுந்தாரம் செல்கின்றாய்.”

171

கவிஞரின் மகன் கவிஞரை விட்டு வெகுதூரம் சென்றிருக்க வேண்டும். நண்பரைக் காண்கின்றபோது மகனின் நினைவும் அவன் விலகிச் சென்றுள்ளதும் ஞாபகம் வருகிறது. விலகல் பொதீக விலகலைக் குறிக்கவில்லை; ஆழ்மன ஒவ்வாமை, ஆத்மார்த்த உறவில் அந்தியனாதல்.

‘வாழ்வும் மரணமும்’ என்ற கவிதையில் மனைவி அழுகிறாள், இறந்துபோய்விட்ட மகனை நினைத்து. சரித்திரத்தை உந்தும் காரியத்தில் ஈடுபட்டு, அவன் செத்துப்போகிறான். கணவன் ஒரு புத்திஜீவி, “நானும் அவள்போல் அழுது நய மென்ன?” என்று தனக்குள்ளேயே கேட்கும் அவனால், அவ்

வாறு இருந்துகொள்ள முடியவில்லை. அவன் தன் துயரை வெளிக்காட்டும் முறை வேறாக இருக்கிறது.

“நாலெந்து மறை நடந்து குழம்பினேன்.”

“மணல் சிதற
எங்கும் நடந்தேன்.
எனது அடியின் கீழ்ப்பட்டு,
இறுகிப் பதிந்தும் உதிர்கின்ற
மண்ணின் நெருளை மனதில் புரட்டுகிறேன்.”

“இன்னமும் வேகமாய், இன்னுமின்னும் வேகமாய் மேலும் கீழும்,
மீண்டும் மீண்டும்,
எனது கால் நோகும் வரையும்
மணல்கள் நொறுங்க நடந்தபின் ஆறிப் படியில் அமர்கிறேன்.”

புத்திலீவி சாவை வாழ்வின் தவிர்க்க முடியாத நியதியாக எடுத்துக்கொண்டு, ஆறுதல்பட்டிருக்க வேண்டும். ஆனால் முடிகிறதா? புத்தியல்ல வாழ்வை இயக்குவது; உணர்வுகள். புத்தி வாழ்வதற்கு உதவுகிறது; ஆதாரமாக இருப்பது உணர்வுகள். அந்பு, பாசம், காதல், தியாகம், உண்மை வாழ்க்கை வாழவேண்டும் என்ற உந்துதல். உயிருணர்வுத் தளத்துக்கான பால், பொறாமை, போட்டி, ஆசை, அதிகார வேட்கை போன்றனவும் உணர்வுகளே. மற்றவர்களின் சாவை விமர்சனம் செய்யும் நாம், நம்மிடமே அது நெருங்கி வருகின்றபோது எவ்வளவு கலங்கிப்போகிறோம். நாம் எம் வாழ்வை, எம் இருப்பை எவ்வளவு நேசிக்கிறோம். என்பதை இது காட்டவில்லையா?

சண்முகம் சிவலிங்கத்தின் முக்கியமான கவிதைகளில் ஒன்று, ‘மறுதலை’. இது பிரமாண்ட நினைவுத் தொடர்களை எழுப்ப வல்லது. ஒரு பெண்ணின் நினைப்பு, அவளை இழந்த நிலையிலும், அவளை அடையமுடியாத நிலையிலும் மனத்தை அலைக்கழித்துத் துன்புறுத்துகிற நிலையில், வாழ்க்கைபற்றிய விசாரம் ஒன்றை நிகழ்த்துகிறார். மறந்துவிட, தொலைத்துவிட நினைக்கிற பெண் தொலைந்துபோகிறாள்; இல்லை நினைவி விருந்து.

“நிம்மதிதான் – எந்த நிகழ்வும் முடியுமெனில்...”

ஆனால் முடியவில்லை. நிஜத்தில் புறநிகழ்வு முடிந்து விட்டது. ஆனால் அகத்தில்... அதுவே கவிஞர் படும் துன்பத்துக்

தேடலும் விமர்சனங்களும்... .

கான காரணம். அது அவரை அடுத்த கட்ட விசாரத்துக்கு எடுத்துச் செல்கிறது. அநித்தியத்தை நித்தியம் என்று மாறாட்டம் செய்கின்றபோது ஞானியர் எழுப்புகின்ற கேள்வி இது!

“நான் அதுவல்ல,
அதுவாக என்னை நான்
வீணாய் உருவகித்து, சற்று மினக்கெட்டதெல்லாம்
ஊழை மயக்கமென இப்போதுணர்கிறேன்.”

“வாழ்வு மகத்தானதே” –அப்படியானால் வாழ்வு மகத்தானது ஆகாமல் தடுப்பவை எவை? “கோடி விழலான சிந்தனைகள்”, அதனால் ஏற்படுகின்ற துயர், விரக்தி. வேடிக்கை என்னவென்றால், இந்த விரக்தி நிலையே எதிரியக்கமாக இயக்கவியல் நிகழ்கிறது.

இந்த நிராசையே முன்னர்
இகழ்ந்ததுண்டு.
'வாழ்வின் முனைவுக்கு இது மாறு'
என்றதனை
நானும் உறுதியாய் நம்பி நிராகரித்தேன்.
ஆயினும்,
வாழ்வின் ஆறாத காதலுக்குக்
கீழே அடிவேராய்
பின்னிக் கிடப்பதும்
வாழ்வு முனைவின் மறுதலையாய் உள்ளதுவும்
இந்த நிராசையே என இப்போதுணர்கிறேன்.”

173

பிறகு சொல்கிறார்:

“எனது நிராசையே எனது நிலைங்கள்.”

“நிராசையின் கீதமும் வாழ்வின் ஒரு முனைப்பே.”

இது ‘வாழ்க்கை மகத்தானது’ என்பதற்கு நேர் எதிர் மாறானது; விரக்தியின் வெளிப்பாடு. அப்போது அவருக்கு இன்னொரு வெளிச்சம் கிடைக்கிறது.

“என் நினைவு ஊர்ந்த சிறு தடமும்
இல்லாமல்,

....
தூர்ந்து அழிதல் ஒன்றே சுகம்”

அதாவது மனத்தில் அவள் நினைவு முற்றாக அழிந்து போகிற நிலை. ஆனால், அதுவும் சாத்தியமில்லை என அடுத்துவரும் சிலவரிகள் உணர்த்திவிடுகின்றன.

‘சம்ஹாரம்’ கோருகின்ற
அற்றநிலைச் சார்பினுக்கும்
வாழ்வின் நிறைவு மிகத்தேவை

அந்த நிறைவை, முழுமையை, பூரணத்தை எய்துகிற போதுதான் - அந்தச் சொற்கடந்த, நினைவு கடந்த *Wordless thought* இருப்பை எய்த முடியும். அது முடியாதபோது,

“கோழியின் மேச்சலில்... குறுகுறுத்து
ஓடி அலைந்தே” திரும்புகிறார்.

ஆழ உண்மைகளைத் தேடி முனையும்போது நிகழும் பல்வேறு ஊசல்களைக் கலைத்துவமாகத் தந்திருக்கிறது கவிதை. இந்தக் கவிதையிலுள்ளவை கவிஞரின் சொந்த அனுபவம்; அதனால் உண்மை அனுபவம்.

நூல்மான் சொல்கிறார், “1977க்குப் பிந்திய பத்தாண்டுகள் சசியின் தனிப்பட்ட வாழ்க்கையிலும் நெருக்கடிகள் மிகுந்த காலம். விரக்தியும், சோர்வும், நிராசையும் அவரை ஆட்கொண்ட காலம் இது. அவரது சொந்த மனமுறிவுகள் இக் காலத்தில் எழுதப்பட்ட பல கவிதைகளில் பதிவாகியுள்ளன. ‘நிலவும் வழிப்போக்கனும்’, ‘மறுதலை’, ‘வெறும் வரிகளும் ஒரு முன் இளவேனிலும்’, ‘நத்தை சகம்’, ‘தவறிய பருவங்கள்’, ‘ஒரு பிரியாவிடை’, ‘மீண்டும் எழுந்திருக்கையில்’, ‘மரியாத உயிர்ச் சுவடுகளும் விலகிச் செல்லும் மையங்களும்’ முதலியவை இந்தகையன. சிலவேளை நிராசையை ஒரு வாழ்வியல் தத்துவமாகக் காண இவர் தூண்டப்பட்டுள்ளார்.”

நூல்மான் விடும் தவறு, 1977ஆம் ஆண்டுக்குப் பிந்திய கவிதைகளில்தான் இந்த நிராசைப்ப(?) போக்கு அவரது தனிப்பட்ட வாழ்க்கையின் நெருக்கடி காரணமாக ஏற்படுகிறது என்ற தோற்றத்தை எழுப்ப முயல்வது. நூல்மான், சண்முகம் சிவலிங்கத்துடன் நெருக்கமாகப் பழகுகிறார்; சசிக்கு ஏற்பட்ட நெருக்கடிகளை அவர் அறிந்திருக்கிறார். ஆனால், அவர் அறிந்தது வெளிப்புறம் மட்டுமதான்; அவர் அறியாதது சண்முகம் சிவலிங்கத்தின் ‘அகம்’. அவரது ஆரம்பகால ‘அழைப்பு’ கவிதையிலேயே, அவரது வித்தியாசமான பண்பு - துயரக்குரல் - தட்டுப்படுகிறது.

“பாதி இரவினிலும்
பட்டப்பகலின் அனலிலும்
மோதித் தெறித்து
மெல்ல முனகி அழுவது போல்
....
குரல் ஒன்று”

(1966)

அதைத் தொடர்ந்து வரும் வரிகள், அவரது ஆக்மார்த்தத் தன்மையை அற்புதமாக விளக்குவன.

“தொடரவரும் பிறப்பெல்லாம்
எங்கோ தூரத்தில் கேட்டதுபோல்”

‘தொடரவரும் பிறப்பெல்லாம்’ – கத்தோலிக்கரான் அவருக்கு மறுபிறப்பு இல்லை; இந்துவாக இருந்தால் இருக்கிறது. இரண்டும் இல்லையாயின்... இருக்கிறதா? இல்லையா? – என்ற சொற்றொடர் வாழ்க்கையின் புதிரான் அம்சங்களின் ஒரு முனையைத் தொடுவதுபோலவும் இருக்கிறது. அவரது எல்லாக் காலத்துக்குமான கவிதைகள் பலவற்றின் பொது அம்சமாக, தொலைத்தலும் துயருறுதலும் நிகழ்ந்துகொண்டே யிருக்கிறது. முற்போக்கு விமர்சகர்கள் சிலர் புதுமைப்பித்தனையும் மௌனியையும் நிராகரிப்பதற்கு வழக்கமாகப் பாவிக்கும் வாய்பாடு, “அவர்கள் விரக்தியான படைப்புகளையே தந்தார் கள்” என்பதுதான். புதுமைப்பித்தனது தரிசனம் அவன் வாழ்க்கையை உண்மையாகப் பார்ப்பதால் ஏற்படுகிறது. மௌனியினது – ‘அகத்தைப் பார்த்து’ தன் முழுமையின்ஸெயின்மேல் வைக்கும் விமர்சனத் தேடல். வாய்ப்புகளையும் வசதிகளையும் வளர்ப்பதே நோக்கமாக – புலனின்ப வாழ்க்கையையே இறுதியாகக் கருது பவர்களுக்கு, வாழ்க்கையின் ஆழமும் அர்த்தமும் தெரியாது. இச் ‘சிறுவட்டத்துள் ஆழமானவன் திருப்திப்படமாட்டான்; அவனது, வழிதெரியா வெளியில் திசை தெரியாத் தேடவின் பயணம்; நெருக்கடிகள்போல் தோன்றும் சவால்களையும், துன்பங்களைப் போல் தோன்றும் ஆழமன இடைத் தங்கல்களையும் சந்தித்து போராடித் தாண்டவேண்டியிருக்கிறது. உண்மை நோக்கிய பயணத்தில் இந்தச் சந்திப்பும் போராட்டமும் வாழ்க்கைக்கு அர்த்தம் தருகிறது. சவாலற் சகட வாழ்க்கை, இருப்பின்போது இல்லாமைதான்; வாழும்போது வாழுமைதான். வாழும் வாழ்க்கையின் வெளிப்பாடுதான் சசியின் நிராசை. தன்னை எந்தத் தத்துவத்துக்குள்ளும் இழக்காமல் திறந்த மனத்தோடு வாழ்க்கையை அணுகும் அவரது தேடல். ‘நாங்கள் இரு தும்பிகளில் வரும் ஆக்மார்த்த நண்பர், ‘விலகிச் செல்லும் மையங்களி’ல் விலகிச் செல்கிறார். நிராசைக்கு உதாரணமாகக் காட்டப்படும் எல்லாக் கவிதைகளும் ‘நிராசை’யை உள்ளடக்கமாகக் கொண்டிருக்கவில்லை. அவை சசி சொல்லும் “பிடிப்படா முழுமையின் இழுபடும் உள்ளம்.” ஆழ, ஆழ அவர் செய்யும் ஆக்ம தவத்தின் வெளிப்பாடு. அதனால், அவை அற்புதமான கவிதை வெளிப்பாடுகளாக உள்ளன.

நிராசைக்கு உதாரணமாக, நுஃமான் காட்டும் ‘நிலவும் வழிப்போக்கனும்’ நிராசையை உட்கிடையாகக் கொண்டது அல்ல –

“நிலவே”

“அகண்டமாய் வானத்தின் நடுவே”

“நிறைவாய்த் ததும்புகிறாய்”

இந்த நிலவைக் கிக்கிலிக் கொட்டையென்று நினைத்துவிட முடியுமா? அதனுடன் ஒப்பிட முடியுமா?

“கிக்கிலிக் கொட்டையைக் கிலுக்கிப் பார்த்தால் சத்தம் கேட்கும்”

இனு அரைருறை அறிவுடனான அகம்பாவச் செயற் பாட்டைக் குறிக்கிறது; ஆனால், ‘நிலவோ’ பேரியற்கையின் குறியீடாக இருக்கிறது. அதைப் பார்த்து சசி சொல்கிறார்:

“நீயோ நிறைந்திருக்கிறாய்.

இவன் இன்று வந்தவன்.

இவன் வர முன்னரே

நீ நிரம்பி இருக்கின்றாய்

நிரம்பி இருப்பது கிலுங்காது அல்லவா?

அது அடக்கம் என்பபடுவது அல்ல.

நிறைவு - நிறைவான நிறைவு.”

176

இதில் எங்கே வந்தது விரக்தி? இதேபோல, நிராசைக்கு உதாரணமாக நூஃமான் காட்டும், ‘வெறும் வரிகளும் ஒரு இளவேனிலும்’ ஒரு பெரும் தேடல். அங்கே நிராசையில்லை; அர்த்தமற்ற இருப்புப் பற்றிய விமர்சனம்; இப்போது நாம் வாழும் யாந்திரிக் சிறுவட்ட வாழ்க்கையின் ஆழமின்மையைக் கூறுவது. தலைப்பே சூசகமாக உட்பொருளைத் தெரிவித்து விடுகிறது. ஒன்று: வெறும் வரிகள் - அர்த்தமற்றது. மற்றது: இளவேனில் - வசந்தகாலம், அற்புத இருப்பு.

“வெறும் வரிகள்... வெறும் Dots.

வெறும் கோடுகளும்... வெறும் புள்ளிகளும்

வெறும் இதயம்.”

‘வெறும் இதயம்’ என்பதற்கு அழுத்தம் தந்துள்ளேன் அதன் ஆழத்தை உணர்த்துவதற்காக. அடுத்த கேள்வி, அவன் என்ன Sisyphusஆ? Sisyphus தரக்கூடிய ஓலியம் எவ்வாறிருக்கும் - ‘கடவுளை எதிர்த்த ஸிரபுஸ்க்கு கடவுளால் ஒரு தண்டனை: ஒரு பாறையை அடியிலிருந்து மலையின் உச்சிக்கு உருட்டிச் சென்று, பின்னர் அதனை மலையின் அடிக்குத் தள்ளிவிட வேண்டும். பின்னர் மலை உச்சிக்கு உருட்டிச் செல்லவேண்டும்; மீண்டும் மீண்டும் அதைச் செய்துகொண்டே இருக்கவேண்டும். இதில் வேடிக்கை என்னவென்றால், இந்த அர்த்தமற்ற செயற்

தேடலும் விமர்சனங்களும்... .

பாட்டை அவன் சந்தோஷமாகத் தொடர்ந்து செய்து கொண் டிருக்கிறான். அது போலத்தான் நானுமா? என்று கேட்கிறார் சசி. இந்த அர்த்தமற்ற இருப்புப் பற்றிய தெளிவுதான் இக்கவி தையில் நாம் பெறும் வெளிச்சம். எங்கே நிராசை வந்தது இங்கு?

‘நத்தைச் சுகம்’, ‘தவறிய பருவங்கள்’, ‘ஒரு பிரியாவிடை’ என்பவற்றில்கூட நிராசை இல்லை. ‘ஒரு பிரியாவிடை’ – சமூகத்தோடு ஒத்தோட மறுத்த ஒருவன் சமூகத்தால் புறக்கணிக் கப்படும்போது ஏற்படுகின்ற விளைவுகளையும், மனதிலையையும் காட்டுகிறது.

“உங்கள் சேட்டில்
ஒட்டியிருந்த தூசியைப்போல்”

“உங்கள் ஏனான்ததுக்கு இலக்காய் இருந்த
ஒரு காலிப் பயல்”

இந்த விபரிப்பு விரக்தியினால் ஏற்பட்டது அல்ல; யதார்த தத்தில் முரணான சமூகத்தை எதிர்கொள்வது பற்றியது. தொடர்ந்து –

“உங்கள் கோர்த்த கரங்களுக்கு வெளியேதான்
நீங்கள் அவனை வைத்திருந்தீர்கள்”

“உங்கள் பலம் பொருந்திய விழுகங்களின் முன்
அவன் என்ன?

சாணம் உருட்டிய பீ வண்டு”

என்று சொல்லி, தன் இறப்பின்போது என்ன நடக்கும் என்று காட்டி முடிக்கிறார். சமூகத்தில் குளிர்காய்பவர்களுக்குப் பிரச்சினை இல்லை; எதிர்த்தோடுபவர்களின் நிலை இதுதான். நூல்மான் சசியின் விரக்திக் காலம் என்று சொல்லும் காலத்திலே அவர் அற்புதமான இயற்கை நயப்புக் கவிதைகளை எழுதி யுள்ளார். உதாரணம் ‘நண்டும் முள்முருக்கும்’ (1979).

அங்காங்கே சில மேற்கோள்களைத் தந்து சசியை நான் உங்களுக்குத் தர முடியாது. மனித ஆளுமை, எதனுள்ளும் பிடிப்பாத மக்குவமான இரகசியம். ஒருவனுடைய வெளிப் பாடுகளிலிருந்து – சொல், செயலிலிருந்து – ஒரு சிறுபகுதியைத் தெரிந்துகொள்ளுகிறோம்; நாம் அவனைப் பற்றித் தெரிந்து கொள்ளாத பகுதிகள் நிறைய – எப்போதுமே இருந்துகொண்டிருக்கும். கலை இலக்கியங்களில் ஈடுபடுபவன் தன்னை அதிகமாகவே வெளிப்படுத்திக்கொள்கிறான்; அதற்குக் காரணம் அவன் அக ஆழத்துள் செய்யும் பயணம். சசியின் ஆளுமையில் ‘நீர் வளையங்கள்’ ஒரு சிறு பகுதி; அதிலும் நான் மேற்கோள் களால் காட்டியிருப்பவை ஒரு சிறு பின்னம். தமிழ்க் கவிதையை

நேசிக்கும் ஒவ்வொருவரும் அவசியம் வாசிக்கவேண்டிய கவிதைத் தொகுதி 'நீர் வளையங்கள்'. அவரது முழுக் கவிதை களையும் வாசிக்கின்றபோது கிடைக்கும் அனுபவத் திளைப்பு ஆழமானது; அதை நான் மேற்கோள்களினாடாகத் தர முடியாது.

இது, 'என் வாசிப்பு'; நீங்கள் வேறுவிதமான வாசிப்புகளையும் வெளிச்சங்களையும் பெறக்கூடும் - பெறுவீர்கள். அந்தவகையில், சசியின் கவிதைகள் விரிவான பல விசாலங்களுக்கு விட்டுக்கொடுக்கும்.

சசியின் 'ஆமைபோல் ஐந்தடக்கி ஊமையாக இருக்கின்ற கவிதைகளும்' வெளிவந்து - இதுவரை நாலுருப் பெறாத சிறுகதைகள், கவிதைகள், கட்டுரைகள், மொழிபெயர்ப்புகள், இன்னும் கையெழுத்துப் பிரதிகளாய் இருப்பவை அனைத்தும் நாலுருப் பெறவேண்டும். அவருடைய மூலவிக்கிரகத்தை தரிசிப்பதற்காக. அதனைத் தரிசிக்கும்போது நாம் எமது மூலவிக்கிரகத்தையும் தரிசிக்கலாம்; அதுதான் கலையின் உன்னத பயன்பாடு.

கடைசியாக, நூல்மான் சசியைப் பற்றிச் சொல்லிய கருத்துகளுடன் இக்கட்டுரையை முடிக்கலாம் என்று நினைக்கிறேன் - "சன்முகம் சிவலிங்கம் தன் சயத்தை முழுமையாக வெளிச்சத்துக்குக் கொண்டுவருவதை விரும்பும் ஒரு கவிஞர். 'இருத்தலும் இருத்தலுக்குப் பிரக்ஞையாய் இருத்தலும்' முக்கிய மென்று கருதுபவர். தற்காலத் தமிழில் சசி ஒரு வித்தியாசமான, தனித்துவமான கவிஞர். இவர்மூலம் நவீன தமிழ்க் கவிதை சில சிகரங்களை எட்டியுள்ளது."

பின்னியைப்பு - 1

டி. தலையசந்தன் கடுதம்

தெ, 1969

அன்புள்ள ஜீவகாருண்யன்,

மாதக்கணக்காய் மெளனம் சாதித்து விட்டேன். என்ன நினைத்திரோ தெரியாது. தயவுசெய்து குறை நினைக்க வேண்டாம். 'பனி' என்ற சிறுக்கதையைப் படித்தேன். நோக்கம் மிக நல்லதும், ஆழமானதும்கூட ஆனால், அதை வெளிக்காட்ட முயலும்போது அந்த நோக்கம் அதே விதத்தில் ஆழமானதாகவும், நல்லதாகவும் தெரியவேண்டும். கதையில் வரும் கதாநாயகன் அந்தப் பெண்ணில் கொண்டுள்ள பிரியம் பாலுணர்ச்சிக்கப்பாற்பட்டது என்பதைப் பூரணமாகக் காட்டியதில்லை என்ற மாதிரியே கதை எனக்குத் தெரிகிறது. அதை எப்படிக் காட்டி யிருக்கலாம்? எப்படி அதைக் காட்டுவதற்குக் கதையில் முயற்சிகள் நடைபெற்றிருக்கிறது. அப்படிப் பார்த்தால் நான் கருதுவதை ஒருவேளை விளங்கிக் கொள்ளலாம். கதையில் அவனின் நோக்கத்தை விளக்குவதற்கு நிகழ்ச்சி வர்ணனைகளைவிட அறிவு விசாரந்தான் கையாளப்பட்டிருக்கிறது. அதாவது, அதைப் பற்றிய கதாநாயகனின் சிந்தனைகளைக் காட்டியிருக்கிறீர்கள். ஆனால், அது அறிவுக்குப் பொருந்தியதாகத் தெரியினும், அதுவே அறிவை

179

ரமாற்றிவிட்டு, ரமாற்றிவிடக்கூடிய வேடத்தை விசாரமாகவும் காட்டக்கூடியதாய் இருக்கிறது; காட்டுகிறது கதையில். (அதற்கு ஆதாரபூர்வமான நிகழ்ச்சிகள் இல்லாதபடியால் அப்படித்தான் சொல்லவேண்டும்.) எனவே கதையில் வரும் கதாநாயகன் உண்மையில் அவளைப் பாலுணர்ச்சிக்கப்பாற்பட்ட கோணத்தி லிருந்து விரும்புகிறான் என்பதைக் காட்டக்கூடிய விதத்தில் கதை அமைக்கப்படவில்லை. அதாவது, அதற்கேற்ற நிகழ்ச்சிகள் இல்லை. நிகழ்ச்சிகள் இல்லாதபோது கதையில் வரும் அவனது சிந்தனையை ஏற்றுக்கொள்ள முடியாது. நியாயமானது என்று நம்பவும் முடியாது. கதையில் கடைசி வசனங்களில் அவள் அவளைப் ‘பனி’யென்று கூறும்போது, அவனது மனநிலை மட்டும் மிக அழகாகக் காட்டப்பட்டிருக்கிறது. அது ஒன்றை மட்டும் வைத்துக்கொண்டுதான் அவன் சாதாரண பாலுணர்ச்சியைக் காரணமாக வைத்து அவளை விரும்பியதில்லை என்று நிருபிக்கக்கூடியதாக இருக்கிறது. ஆனால், கதையின் வெற்றிக்கு அது மட்டும் போதாது. அந்தக் கடைசி நிகழ்ச்சியை நியாயமாகக் கேற்றுபல நிகழ்ச்சிகள் அல்லது பழைய சிறுபிள்ளைக்கால அனுபவங்களின் நினைவுத் தொடர்கள் அல்லது அவள் அவனிடம் எழுப்பும் உணர்ச்சிகளை வெளிக்காட்டும் வகையில் அவனுக்குரிய பழைய நினைவுகளும் அவற்றை நினைவுட்டும் படிமங்களும் அனுபவங்களும் என்று ஏதோ ஒரு விதத்தில் ஆதாரங்கள் வந்திருக்க வேண்டும். கதையில் இடம்பெறும் அறிவு விசாரம் வெறும் விசாரமாக இருக்காது பழைய அனுபவங்களையும் அவற்றுக்குரிய படிமங்களையும் அந்தப் படிமங்கள்மூலம் அந்தப் பெண் அவனிடம் எவ்வித மாகத் தெரிகிறாள் என்பதையும் காட்டக்கூடியதாகவாவது இருந்திருக்க வேண்டும். உதாரணமாக, என் கதை ஒன்றில் வருவதைத் தெரிவிக்கிறேன் (என் கதை ஒன்றை உதாரணங்காட்டுவதுபற்றி குறையாக நினைக்காமல் இருக்க வேண்டும்). ‘தேடல்’ என்ற கதையில் ஒரு இயலாத்தன்மை நிரம்பிய ஒருவனைக் காட்ட முயல்கிறேன். அந்த இயலாத்தன்மையாலேயே அதை மறைக்கும் விதத்திலேயே அவன் ‘நல்ல பிள்ளை’யாக சமூகத்தில் வாழ்ந்திருக்கிறான். பெயர் ‘நல்லதுமிபி’. அவனது இயலாமையையும் அதனால் வந்த குறைகளையும் விளக்க பல உதாரணங்கள் வருகின்றன. ‘கலைக் கட்டடத்துக்கு முன்னாலுள்ள மரத்தின் உருவமும், அது அவனிடம் எழுப்பும் பீதியும் பாலுணர்ச்சி விசயங்களில் அவனது தன்மையைக் காட்டுகிறது. அதேபோல் சிறுவயதில் தலையைப் பிசைந்து கொண்டு அழும் நினைவுகள், அறைக்குள் தனக்குள்ளேயே; வெளியேயல்ல. அப்படிப் பல. அவற்றின் மூலம் அவனின் தன்மை தன்பாட்டிலேயே தெரியவரும். பின்பு அவனுக்காக நாம் வாதாடவேண்டியிராது. அப்படித்தான் ‘பனி’யிலும்.

அவனது உணர்ச்சிகளை நியாயமாகக் நிகழ்ச்சிகள்மூலம் அல்லது நினைவுத்தொடர்மூலம் ஆதாரங்களைக் காட்ட வேண்டும். கடைசி நிகழ்ச்சி மிக நன்றாகவே அவனது மனதிலையைக் காட்டுகிறது. ஆனால், அதற்கு அடிகோலும் ஆதாரங்கள் ஆரம்பத்தில் இரண்டொன்று இருக்க வேண்டும். ஆரம்பத்தில் கதையில் வரும் ஆதாரங்கள் பாலுணர்ச்சிக்குரியவையேதான். நன்பன் அவனது பழைய சரித்திரத்தை நினைவுட்டும்போது கூட அவனது சிற்றினப் வரலாறுதான் காட்டப்படுகிறது. அதற்கு மாறான எதுவும் காட்டப்படவில்லை.

என் அபிப்பிராயத்தை விளங்கிக் கொள்வீர்கள் என்று நம்புகிறேன். பேராதனைக் காட்சி வர்ணனைகளும் காதலுக்குரியவையாகவே இருக்கின்றன. காதலைத் தாண்டிய உணர்வுக் கல்ல. (மாறாக, ‘தேடல்’ கதையில் வரும் வர்ணனைகள் அவனது மனத்தைப் படம் பிடிக்கும் வகையிலேயே இருப்பதைக் கவனிக்கலாம். திரும்பவும் தன் வாழ்க்கையை ஆராய முயலும் ஒரு ‘நோயாளி’, செத்துப் பிறந்து வருவதுபோல பூலோகத்துக்குள் அவனது பழைய வாழ்க்கைக்குள் புகும்போது, அதற்குரிய பீதியும் இயலாமையுணர்வும், அதனால் ஏற்பட்ட வெறுப்பும் பொறாமையும் ஆத்திரங்களும் தெரிகின்றன. அதேபோல் புதிய நிலையில் சூழல் மாற்றமும் தெரிகிறது.)

‘உள் ஒளி’ விசயமாக: பழையவற்றுக்கு காசு வாங்க வேண்டாம். அது அறிமுக இதழாகவே இருக்க்கட்டும். காசு வாங்கியிருந்தால், காசு கொடுத்தவர்களிடம் அடுத்த இதழை இனாமாகவே கொடுக்கலாம். அடுத்த இதழ் இனி வந்துவிடும். அதை மட்டும் காசுக்குக் கொடுக்கலாம். அந்த இதழ் வந்தவுடன் அனுப்பி வைப்பேன்.

தம்பி நாம் எல்லாரும் சேர்ந்து ஒரு மறுமலர்ச்சியைக் கொண்டுவர வேண்டும். இலக்கியத்தில் மட்டுமல்ல. முழுச் சமூகத்திலும், அதன் எல்லாத் துறைகளிலும். ‘உள் ஒளி’யில் வரும் கட்டுரைகள் வெறும் இலக்கியக் கட்டுரைகளாக இருக்காதது அதனால்தான். ஆனால், அதேசமயம் இலக்கியத்திலும் மிக ஆழமான கருத்தையும் கலையையும் காட்ட வேண்டும். மற்றவர்களைவிட ‘முற்போக்கு’வாதிகள் நல்லவர்கள். அதாவது, நல்ல நோக்கமுடையவர்கள். அந்த நோக்கத்துக்கு அவர்கள் இலக்கியத்தில் ஆழமான கலையைக் கொடுக்காதிருக்கலாம். வாழ்க்கையில் அதற்கோர் சீரான வழியைக் காட்டாதிருக்கலாம். ஆனால், அவர்களின் நோக்கம் நல்லது. எனவே, முற்போக்குவாதி களை நாம் குறை கூறும்போது, அவர்களுக்கெதிரான ‘பிற்போகக் குச் சக்திகளுடன்’ சேர்ந்துவிடாமலும் இருக்க வேண்டும். நாம் எல்லோருக்கும் வழிகாட்டுபவர்களாகவும், அதேசமயம் எவரையும் ஒதுக்கிவிடாது ஏற்றுத் திருத்துபவர்களாகவும்

இருக்க வேண்டும். அப்படி ஒரு இயக்கத்தை ஆரம்பிப்பதற்கு நம்மில் ஒரு சிலராவது முதலில் ஒன்றுபட வேண்டும். அதற்குத் தயவுசெய்து தயார்ப்படுத்தவும். அகவளர்ச்சி ஆரம்பப் படி.

அன்புடன்,
மு.த.

182

பின்னியைப்பு - 2

டி. பொன்னம்பலத்தின் காட்டம்

ஜி.வ, உமது சிறுகதையைப் படித்தேன். கடைசியில் 'பனியும் பேப்பரில் வந்துவிட்டது. அதைப் பற்றி ஏதாவது சலசலப்பு பல்கலைக்கழகத்தில் இருந்ததா? நிற்க, கதையை அண்ணர் கொடுத்த விமர்சனத்துக்கு இனங்க மாற்றம் செய்துள்ளீர். ஓரளவு வெற்றியும் பெற்றிருக்கிறீர். இருந்தாலும் பூரணமாகவல்ல. ஆழ்ந்து ஆலோசித்து எழுதியிருக்க, ஒருவேளை நேரமிருந்திருக்காது. இன்னும் 'பனியில் வரும் கதா நாயகியைப் பற்றி வர்ணிக்கும் இடத்தில் சிறுவயதில் விரல் சூப்பியதால் ஏற்பட்ட இதழின் மடிவு என்று ஓர் இடம் உள்ளது. அதைத் தவிர்க்கும்படி சொல்ல தற்குத் தானும் மறந்துபோய்விட்டதாக அண்ணர் சொன்னார். அவ் வர்ணனை மனோதத்துவப்படி முழுக்க முழுக்க Sex சம்பந்தப்பட்டது. அது ஒரு சின்ன விஷயம். எனினும் பெரிய விஷயங்களைக் கிளரிவிடக்கூடியது.

மு. பொன்னம்பலம் (1969இல்)

183

பின்னியணப்பு - 3

சந்தூராஶாமியன் கடிதங்கள்

669 கே.பி.சாலை
நாகர்கோவில் 629 001
தொலைபேசி: 04652 – 278159, 278525
Email: suraa@sancharnet.in
09.02.04

அன்புள்ள திரு. ஜீவகாருண்யன் அவர்களுக்கு,
வணக்கம். உங்கள் 01.02.04 கடிதம் கிடைத்து
மிகுந்த மகிழ்ச்சி அடைந்தேன்.

'அலை' ஆசிரியர் குழுவில் நீங்கள் இருந்தது
என் நினைவில் பதியவில்லை. நண்பர்கள் யேசு
ராஜாவும் புஷ்பராஜனும்தான் இருந்தார்கள் என்ற
நினைவில் இருக்கிறேன்.

நீங்கள் மீண்டும் உங்கள் எழுத்தை தொடர
வேண்டும் என்று பெரிதும் விரும்புகிறேன். நானும்
என் நண்பர்களும் உங்களுக்கு ஏதும் உதவி தேவை
இருக்குமெனில் மகிழ்ச்சியுடன் அதைச் செய்து
தருவோம்.

என் புத்தகங்கள் - இப்போது கிடைப்பவை
அனைத்தும் - காலச்சுவடு பதிப்பகத்திலிருந்து நீங்கள்
பெற்றுக் கொள்ளலாம். இன்று தனியாக உங்கள்

முகவரிக்கு ஒரு விலைப் பட்டியல் அனுப்ப அவர்களைக் கேட்டுக்கொண்டிருக்கிறேன்.

புதுமைப்பித்தனை முழுமையாக அறிந்துகொள்ள அவசியமான புத்தகங்களை காலச்சுவடு வெளியிட்டிருக்கிறது.

எனது தொலைபேசி எண்கள்: 04652 – 278159, 278525
மின்னஞ்சல்: suraa @ sancharnet.in

நான் இம்மாதம் 15, 19, 24, 28, 29 தேதிகளிலும் மார்ச் ஆரம்பத் தேதிகளிலும் இங்கு இருக்க மாட்டேன். நீங்கள் வரும் பட்சத்தில் தொலைபேசி வழியாகத் தொடர்பு கொள்ள வேண்டும். சென்னை வெகுதூரத்தில் இருப்பதால், நீங்கள் உங்களை அசௌகரியப்படுத்திக்கொள்ள வேண்டாம் என்பது என் எண்ணம்.

நாம் கடிதத் தொடர்போ அல்லது மின்னஞ்சல் தொடர்போ வைத்துக் கொள்ளலாம்.

உங்களுக்கு என் அன்பார்ந்த வாழ்த்துக்கள்.

சுரா

○

11.03.04

185

அன்புள்ள ஜீவகாருண்யன் அவர்களுக்கு,

வணக்கம். உங்கள் 25.02.04 கடிதம். உடல்நலம் குன்றி இரண்டு வாரங்கள் மருத்துவமனையில் இருந்தேன். வீடு திரும்பி இரண்டொரு நாட்கள்தான் ஆகின்றன. இப்போது நன்றாக இருக்கிறேன்.

குப்பிளான் ஐ. சண்முகன் எனக்கு மிகவும் நெருக்கமான நன்பர். அவரும் அவரது மனைவியும் நாகர்கோவில் வந்து தங்கியிருக்கிறார்கள். எங்களுக்குள் கடிதத் தொடர்பு ஏற்பாடு வேயில்லை. ஆனால், அவர் நினைவில் நான் இருப்பேன் என்ற நம்பிக்கை இருக்கிறது.

காலச்சுவடு என் கட்டுரைத் தொகுப்பையும் வெளியிட்டிருக்கிறது. வசதிபோல் அதை இங்கோ அல்லது இலங்கையிலோ வாங்கிக் கொள்ளுங்கள்.

எப்போது எழுத ஆரம்பிப்பீர்கள்? கடல் அலை ஓய்ந்து நீராட இயலாது என்பதை அறிந்திருப்பீர்கள். இயன்ற அளவு இப்போதே எழுதத் தொடங்குங்கள்.

என் அன்பார்ந்த வாழ்த்துக்களுடன்.

பின்குறிப்பு: மேற்படி கடிதத்தை 06.03.04 அன்றே கணினியில் ஏற்றி வைத்திருக்கிறேன். இக்கடிதம் உங்களுக்குக் கிடைப்பதற்குள் நீங்கள் இலங்கை போய்விடுவீர்கள் என்ற எண்ணத்தில் உங்கள் இலங்கை முகவரி கிடைப்பதற்காகக் காத்துக்கொண்டிருந்தேன். இன்று வந்த உங்கள் கடிதத்தின் வழியாக நீங்கள் சென்னையிலிருப்பது தெரியவந்தது.

○

அன்புள்ள ஜீவகாருண்யன்,

வணக்கம். உங்கள் 06.03.04 கடிதம் இன்று கிடைத்தது. இலங்கையில் நிலைமையைத் தெரிந்துகொண்டு நீங்கள் போனால்போதும் என்று நினைக்கிறேன்.

பலதரப்பட்ட ஆசிரியர்களின் புத்தகங்களில் நீங்கள் விருப்பம் கொண்டிருப்பது மகிழ்ச்சியைத் தருகிறது. ஏற்ததாழ என்னுடைய ருசியும் இவ்வாறானதுதான். படைப்புச் சார்ந்த உங்கள் குறிக்கோள் வலிமையாக இருப்பதை உணர்ந்தேன்.

உண்மை என்ற சொல்லை எந்த அர்த்தத்தில் பயன் படுத்துவீர்கள் என்பதைத் தெரிந்துகொள்ள விரும்புகிறேன்.

மிக்க அன்புடன்,
சுரா

186

○

27.03.04

அன்புள்ள ஜீவகாருண்யன் அவர்களுக்கு,

வணக்கம். உங்கள் 20.03.04 கடிதம் கிடைத்தது. மிக்க மகிழ்ச்சி.

உங்களுடைய இரு புகைப்படங்களும் பெற்றுக்கொண்டேன். ‘அலை’ இதழ் வெளிவந்த காலத்திற்குப்பின் எனக்கு எத்தனை வயது ஏறி இருக்கிறதோ, அவ்வளவு உங்களுக்கும் ஏறி இருக்கவேண்டும். இந்த யோசனையே இல்லாமல் உங்களை ஒரு இலைஞாக்க கற்பனை செய்து கொண்டிருந்தேன்.

உடனடியாக நீங்கள் எழுத முற்பட்டிருப்பது நல்ல விஷயம். உங்களை ஊக்குவிக்கும் நூல்கள் எவ்வளவோ இருக்கின்றன. புதுமைப்பித்தனைப் பற்றி நீங்கள் கூறும் சிந்தனைகள் புதுமையானவை. நீங்கள் உங்கள் கோணத்தில் அவரைப் பற்றி ஒரு விமர்சனம் எழுதலாம். பாரதியோடு

தேடலும் விமர்சனங்களும்...

புதுமைப்பித்தனை ஒப்பிடும்போது, ‘இரண்டு பெரும் படைப் பாளி களாது யுகசந்திகளின் மனநிலையின் வேறுபாடுகளைக் காண முயன்று வாழ்க்கை என்னும் புதிரில் பல்வேறு பக்கங்களை வியந்து மகிழ்லாம்’ என்று நீங்கள் கூறுவது எனக்கு உவப்பாக இருக்கிறது.

தமிழகத்திலும் தங்களால் முடிந்த காரியங்களைக்கூட செய்யாத எழுத்தாளர்கள் எவ்வளவோபேர் இருக்கிறார்கள். நீங்கள் மாறுபட்டு இயங்க வேண்டியது அவசியம். தமிழின் நவீன இலக்கியப் பின்னணியை அறிந்து கொள்வதோன்றும் சிரமமான காரியமல்ல.

வெங்கட சாமிநாதன் இப்போது சென்னையில்தான் இருக்கிறார். உங்களுக்குத் தேவையென்றால் அவரது முகவரியைத் தருகிறேன்.

ஆழத்துக் கவிஞர்களை, தமிழகக் கவிஞர்களுடன் ஒப்பிட்டு பல கருத்துக்கள் சொல்லப்படுகின்றன. நான் அவ்வாறு ஒப்பிட்டுப் பார்த்ததில்லை. நீங்கள் இப்பொருள்பற்றி ஒரு கட்டுரை எழு தலாம்.

மு.த.வுடன் உங்களுக்கு பழக்கம் இருக்கிறது. ஆனால், அவரிடம் பெற்ற அனுபவங்களைப் பற்றித் தமிழில் எந்தப் புத்தகமும் வெளியிடப்படவில்லை. இதுபற்றி நீங்கள் யோசிக்க வேண்டும். மு.த. மீது மிகுந்த ஆர்வம் கொண்ட வாசகர்கள் தமிழ்நாட்டில் பலர் இருக்கிறார்கள்.

இங்கு நான் நன்றாக இருக்கிறேன். எனது உடல்நலம் மேலும் தேறியிருக்கிறது. என்னால் இயன்றளவு வாசிப்பும் எழுத்தும் தொடர்கிறது.

அடிக்கடி எனக்குக் கடிதம் எழுதுங்கள்.

அன்புடன்,
சுரா

18.04.04

அன்புள்ள திரு. ஜீவகாருண்யன் அவர்களுக்கு,

வணக்கம். நானும் என் மனைவியும் இம்மாதம் 20ம் தேதி கலீஃபோர்னியா போகிறோம். அமெரிக்காவில் எங்களுடைய இரண்டு பெண்கள் இருக்கிறார்கள். அவர்களுடன் தங்கி விட்டு வரப்போகிறோம்.

சிறிய அளவிற்கான விமர்சனங்களைக்கூட நம்மால் ஏற்றுக்கொள்ள முடிவதில்லை. கிருஷ்ணன் நம்பி பற்றி ஒரு சில விஷயங்கள் சொல்லியிருந்தது அவரது குடும்பத்தினருக்கும் ஆதரவாளர்களுக்கும் சங்கடத்தை ஏற்படுத்தியிருக்கிறது.

நேரம் கிடைக்கும்போது நினைவோடைகளில் ஜீவா, சி.க. செல்லப்பா, கநா.ச. ஆகியோரையும் படித்துப் பாருங்கள்.

புதுமைப்பித்தனைப் பற்றி எழுதத் தொடங்கியிருப்பீர்கள் என்று நம்புகிறேன்.

இலங்கை போன்பின்பு ஈழத்துக் கவிஞர்களைப் பற்றி விரிவாக எழுதுங்கள். அத்துடன் முதலைப் பற்றியும் அவசியம் எழுதுங்கள்.

இந்திய ஆத்மீக மரபு பற்றியும் நீங்கள் எழுதவேண்டும். இதுபோன்ற துறைகளில் முயற்சிகள் மிக மிக்குறைவு. இந்திய ஆத்மீகவாதிகளைப் பற்றி அரையும் குறையுமாக தெரிந்து கொண்டு அவர்கள் நீது சேற்றை வாரிப்போடுபவர்கள்தான் இங்கு அதிகமாக இருக்கிறார்கள். எனக்குக் கடவுள் நம்பிக்கை இல்லை என்றாலும்கூட இந்த ஆளுமைகளின் வாழ்க்கை என்னைக் கவர்ந்திருக்கிறது. என் வாழ்க்கையை மேன்மைப் படுத்தும் சிந்தனைகளை இவர்களிடமிருந்து எடுத்துக்கொள் வதில் எனக்கு எந்த மனத்தடையுமில்லை.

188

என் உடல்நிலை நன்றாகவே இருக்கிறது.

இப்போதைக்கு உங்களிடமிருந்து விடைபெற்றுக் கொள் கிறேன்.

என் அன்பார்ந்த வாழ்த்துக்களுடன்,

கரா

இதுவரை வெளியான தமிழியல் வெளியீடுகள்

1. ஊரடங்கு வாழ்வு
(சமூநாடு பத்திரிகையில் 1984ஆம் ஆண்டு வெளியான
ஆசிரியத் தலையங்களுக்காக 63இன் தொகுப்பு)
ந. சபாரத்தினம்
சென்னை, ஜூன் 1985
2. அக்கரைக்குப்போன அம்மாவுக்கு
(31 கவிதைகளின் தொகுப்பு)
ஹம்சத்வனி
சென்னை, ஓகஸ்ட் 1985
3. மரணத்துள் வாழ்வோம்
(31 கவிஞர்களின் 82 அரசியல் கவிதைகள்)
யாழ்ப்பாணம், நொவெம்பர் 1985)
4. இந்துப் பண்பாடு: சில சிந்தனைகள்
(லேடி இராமநாதன் நினைவுச் சொற்பொழிவு, 1985)
கா. கைலாசநாத குருக்கள்
சென்னை, செப்ரெம்பர் 1986
5. யுகங்கள் கணக்கல்ல
(பதின்மூன்று சிறுகதைகளின் தொகுப்பு)
கவிதா
சென்னை, நொவெம்பர் 1986
6. தேடலும் படைப்புலகமும்
(ஒவியர் மாற்கு சிறப்பு நூல்)
யாழ்ப்பாணம், ஓகஸ்ட் 1987
7. இலங்கையின் தோட்டப் பள்ளிக்கூடங்களின்
கல்வியமைப்பும் பிரச்சினைகளும்
சொன்னவல்லி பத்மநாப ஜயர்
யாழ்ப்பாணம், ஜூன் 1988

189

8. நீர்வளையங்கள்
(54 கவிதைகளின் தொகுப்பு)
சன்முகம் சிவலிங்கம்
சென்னை, நொவெம்பர் 1988
9. பெண்களின் கவடுகளில்
சாந்தி சச்சிதானந்தம்
சென்னை, மார்ச் 1989
10. யதார்த்தமும் ஆத்மார்த்தமும்
(பத்துக் கட்டுரைகளின் தொகுப்பு)
மு. பொன்னம்பலம்
சென்னை, ஏப்ரில் 1991
11. மீண்டும் வரும் நாட்கள்
(கவிதைத் தொகுப்பு)
மு. புஷ்பராஜன்
தமிழியல், காலச்சுவடு
நாகர்கோவில், ஜூலை 2004
12. வர்ணங்கள் கரைந்த வெளி
(கவிதைத் தொகுப்பு)
தா. பாலகணேசன்
தமிழியல், காலச்சுவடு
நாகர்கோவில், ஜூலை 2004
13. AJ: The Rooted Cosmopolitan
(Festschrift)
Edited by: Chelva Kanaganayakam
Tamiliyai, London, UK, July 2008
14. ஒற்றை மைய உகை அரசியலிக் போரும் சமாதானமும்
(உலக அரசியல்)
மு. திருநாவுக்கரசு
தமிழியல், காலச்சுவடு
நாகர்கோவில், செப்ரெம்பர் 2008
15. சழறும் தமிழ் உகைம்
(புலம்பெயர்ந்த தமிழர் வாழ்வு தொடர்பான கட்டுரைகள்)
சந்திரலேகா வாமதேவா
தமிழியல், காலச்சுவடு
நாகர்கோவில், செப்ரெம்பர் 2008

சாவ யாரை எப்போது
வாரிக்கொண்டுபோகும்
என்று சொல்ல
முடியாது; அதன்
இயல்பு அதுதான்.
ஆனால், அது
வரும்போது, எங்கு,
எப்போது நேர்ந்தாலும்
மனத்தின் அடியில்
இனம் புரியாத துயரக்
கசிவு
நெகிழ்ந்துகொண்டு
வரும். அப்படி
இறந்தவர் நமக்கு
விருங்கியவராக
இருந்துவிட்டால்,
அது ஆழமாகச் சென்று
மனத்தில்
அதிர்வலைகளை
எற்படுத்தும்.
அதுவும் நாம்
அவரை மீண்டும்
சந்திப்போம் என்று
நமபிக்கொண்டிருக்கும்
நேரத்தில் நிகழந்தால்...
அமரா ஏ.ஜே.
கனகரதனாவின்
இறப்பும் இந்த வகை
மன அதிர்வுகளையே
என்னுள் ஏற்படுத்தியது.

மு. தலையசிங்கத்தின்
 சிந்தனைகளாலும்
 செயல்களாலும் மிகவும்
 ஸர்க்கப்பட்டவராயினும்,
 “நான் நானாகவே இருக்க
 எப்போதும் விரும்புகிறேன்”
 என்று கூறுபவர்
 ஜீவகாருண்யன்.
 தனிமனிதன், சமூகம்,
 இயற்கை, பிரபஞ்சம்
 பற்றிய விசாரத்திலும்,
 திலக்கியச் சூழல் –
 ஆளுமைகள்
 பற்றிய பதிவுகளிலும்
 தனக்கேயுரிய
 தனிப்பார்வைகளை
 அவர் வெளிப்படுத்துகிறார்.

விலை ரூ. 175

